

SRI PARAMAKALYANI COLLEGE ALWARKURICHI.

1970-'71

MAGAZINE

SRI PARAMAKALYANI COLLEGE ALWARKURICI.

विद्यामृतमङ्गनुते

1970 - '71.

MAGAZINE

EDITORIAL BOARD

Prof. K. H. NARAYANAN, M. A.

„ L. JANAKIRAMAN, M. A.

„ A. SRINIVASAN, M. A., B. T.

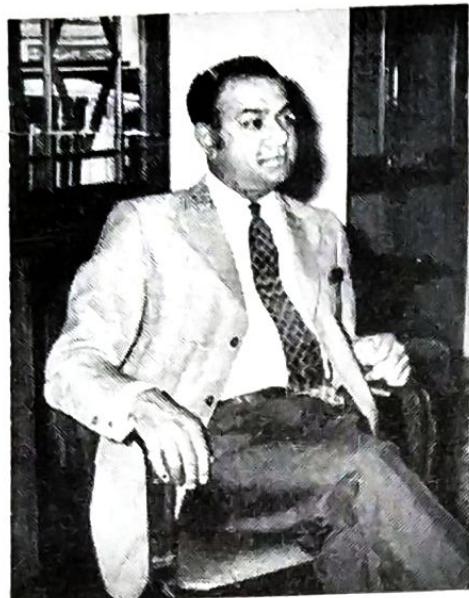
„ S. LAKSHMINARAYANAN, M. A.

FOUNDER
SHRI. S. ANANTHARAMAKRISHNAN

GOVERNING BODY

PRESIDENT: **SRIMATHI VALLI ANANTHARAMAKRISHNAN**

TREASURER :

SRI A. SIVASAILAM

CHAIRMAN : Amalgamations Ltd.,

SECRETARY :

SRI N. SANKARANARAYANAN

MEMBERS

Sri S. Anantharaman

Sri A. Krishnamoorthy

Sri K. S. Sundram

EDITORIAL

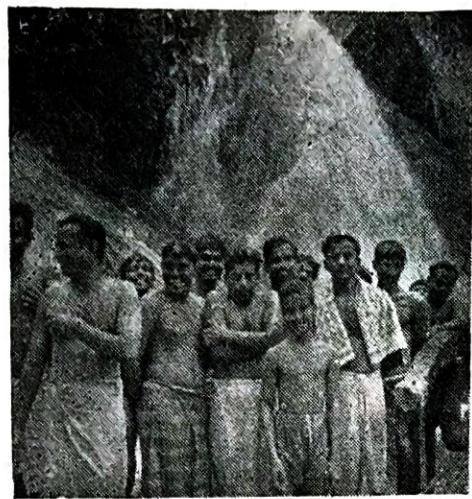
Elections, great academic matters (more important than studies!), the inevitable Examinations.....where is the time to sit and write a few pages for the College Magazine?

Still the response from students has not been bad. But we had to decline with thanks quite a few excellent articles for fear of law suits from the original authors! What are printed may not be the best, but they are honest efforts at self-expression, the first lisping of our own children - and so, sweeter to us than the music of the veena or the warble of the flute.

We are thankful to the members of the staff for their learned essays and to the chronicles for faithfully recording in words and pictures, the many-sided activities of the College.

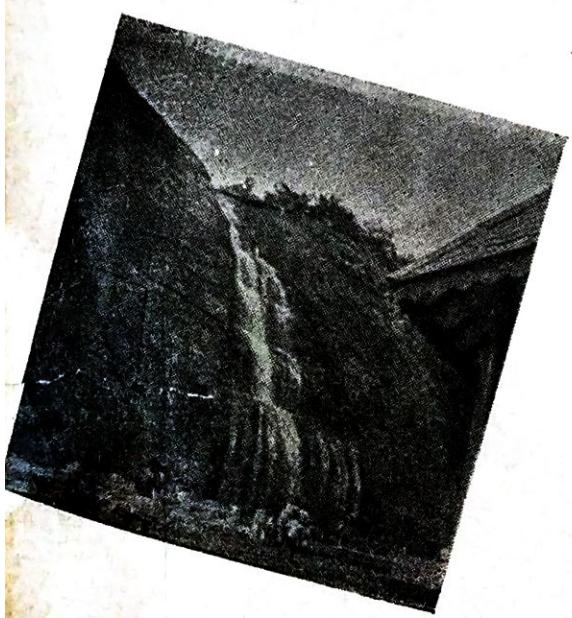
We urge that more and more of our 'Mute Miltons' should share with us the gems of thoughts which the dark unfathomed depths of their hearts do bear.

Staff Picnic - Courtallam

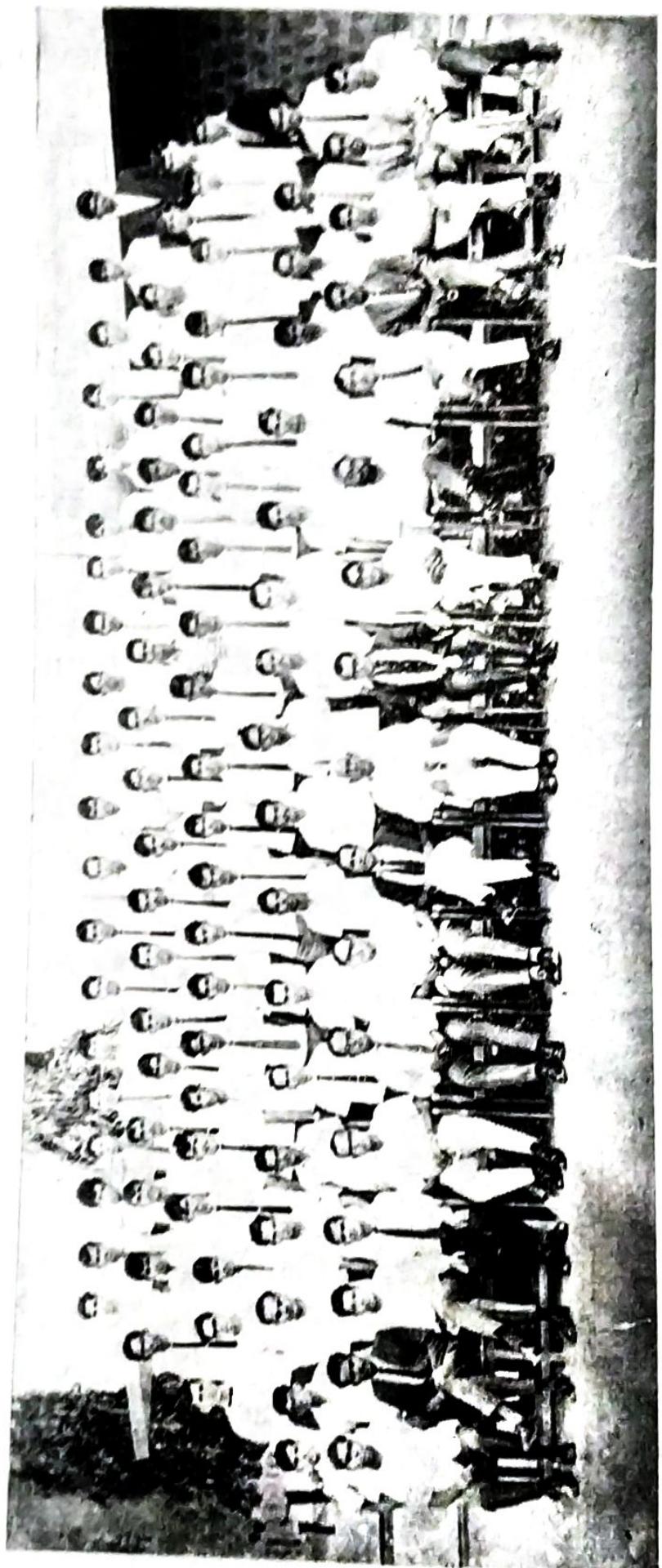

Staff Picnic - Courtallam

NOT
F
A
L
S
E

Finalists with Staff

CONTENTS

Editorial
இயற்கைக் கவிதை	...	1
விடை பெறுவோம்	...	4
உண்மையே வெல்லும்	—	5
உலகத்திலேயே ——————	—	7
சற்றே துணுக்குங்கள்	—	8
மூட நம்பிக்கைகளும் — விஞ்ஞானமும்	...	9
பாரதியார் கண்ட ஒருமைப்பாடு	...	11
அமெரிக்க உயர்தாக்கல்வி	...	15
இளமைக்கனவு அல்லது இன்பயாத்திரை	...	17
அழகின் சிரிப்பு	...	19
Annual Report	—	—
Athletic Assn. Report	...	—
N. C. C. Annual Report	—	—
Activities of the Literary and Science Association —	—	—
Micro Electronics	—	1
Management Education in India	...	4
The Growth of the Tamil Novel	...	7
Who is the real Criminal in Macbeth?	...	10
Studies in D. H. Lawrence -	—	—
My Blood is Part of The Sea	...	13
A Trip To Cape	...	18
A Doggerel	...	19
Why Sabathur?	...	20
National Service Corps - Annual Report	—	21
Hostel Report	...	—
Report of the Photographic Club	...	—
Report of the Planning Forum	...	—
Socio Economic Survey	...	—

Sri Paramakalyani College, Alwarkurichi.
Department of Physical Education.

Intramural Tournaments - 1970 - '71

	WINNERS	RUNNER UP
Volley Ball	II B. SC.	P. U. C - G.
Basket Ball	II B. B. A.	P. U. C. - CD.
Cricket	III B. SC., II B. SC. & P. U. C.	II B. B. A.. I B. B. A. & I B. SC.
Ball Badminton	III B. SC.	II B. SC.
Tennikoit Doubles	II B. B. A.	I B. B. A.
Table - Tennis - Doubles	III B. SC.	I B. SC.
Singles	III B. SC.	I B. SC.
Carrom Doubles	I B. SC.	III B. SC.
Chess	III B. SC.	I B. B. A.

Inter - Collegiate Tournaments :

Zone Winners

Cricket Captain - S. Kannan of III B. sc.

Zone Runner up

Table B. Chandrasekaran of III B. sc.
Tennis and
Doubles K. Narayanan of II B. B. A

All our achievements in the sphere of Physical Education are due to the enthusiasm of our students, co-operation of my colleagues in conducting the events, valuable guidance of the President, Patrons and members of the Games Committee. My thanks go in abundance to one and all of them. My thanks are due to the management for the encouragement shown to us.

Mr. J. R. Barnett, Mill Manager, Madura Mills Co., Ltd., Ambasamudram is now amongst us inspite of his heavy preoccupations in the mill. Madura Mills Company has come closer to our institution after the introduction of Business Administration Course in our college and none of our functions go without representation from the Mills. Mrs. Barnett will kindly give away the prizes. On behalf of the members of our Association I thank Mrs. and Mr. Barnett for spending a few hours with us this evening.

I thank the ladies and gentlemen who have responded to our invitation and have graced this occasion with their presence.

ALWARKURICHI,
13th March, 1971.

V. Sankararaman
Secretary and Physical Director.

SRI PARAMAKALYANI COLLEGE ATHLETIC ASSOCIATION - ALWARKURICHI

ANNUAL REPORT FOR 1970-'71

Respected President and Honoured Guests,

This is the report of the activities of our Association during the current academic year.

In the beginning of the year Games Committee was formed with the following office-bearers:

President : Prof. K. H. Narayanan, Principal

Secretary : Sri V. Sankararaman, Physical Director

Staff Members : Prof. S. Lakshminarayanan and
Sri. S. Venkatasubramanian

Patron : Sri N. Sankaranarayanan, Secretary,
Sri Paramakalyani Education Society.

We provided facilities for our students to play Cricket, Basket-Ball, Volley-Ball, Ball Badminton, Table Tennis, Carrom Board and Chess.

Our boys took part in the inter-collegiate tournaments conducted under the auspices of Madurai University in Basket Ball, Cricket, Ball Badminton, Table Tennis and Chess. They won the zone finals in Cricket, reached the finals in Table Tennis and did well in the other games.

The intramural tournaments began in the second term and our students participated in the matches in large numbers. In the athletic sports two hundred students are competing. I wish to thank them for their enthusiastic co-operation.

To add one more feather to our plume, thirty of our Pre-University Course students joined the Core Programme in Physical Education started this year by the Madurai University and they have fared well in the programme. In addition to their practical training, they learnt a bit of theory in Physical Education, புற் Health Education and they wrote a theory paper in Physical Education கோட்டுள்ள தொழில் மனிதன்கள் the university. The University issues grade certificates in Physical Education. எப்பொருளை அம் happy to state that the certificate may fetch bonus marks in interவில் மனிதன்க் selection of students to the medical and other professional courses.

lock, stock and barrel. The eviction notice served by the Headmaster is quite a few years old.

The Hostel is bursting in its seams and the Management will very soon take on the construction of a second storey.

Then, we hope to have a few family quarters for the Senior Staff, more austere dwelling for the bachelors, a separate library and an auditorium to the north of the College, a day-scholar centre a little to the East, a stadium in the Far East, and a guest house somewhere.

More immediately, we have a big transport problem. Our Day Scholars come from as far away as Kallidaikurichi, Vickramasingapuram and Pavoor. The College Bus is not adequate to meet the need; nor can we afford to give up our main job and end up by running an efficient transport service. For the first time, under the aegis of the present Collector, Alwarkurichi has became a terminus for a bus coming from Pavoor side. If the Collector could use his good offices and persuade the Government or some private operator to run a few shuttle services between Kallidaikurichi and Kadayam in the morning and evening hours, it would be a great boon to the student population of this taluk.

Let me conclude by placing on record my thanks to our very enlightened Management, the Secretary and the Treasurer in particular for their sympathy, understanding and encouragement and to all my colleagues for their dedicated service. I must also record here my warm appreciation for all our students who have the good sense to take kindly to our 'old fashined' views on Guru-Sishya relationship.

My prayerful thanks to Goddess Paramakalyani and Lord Sailapathy to whose benign grace we owe all our achievement.

இயற்கைக் கவிதை :

மண்ணுலகில் வாழும் மக்கள், மழை மேகம், இடு மின் னால், மலையருவி முதலான எத்தனையோ பொருள்களோடு தான் வாழ்கின்றனர். நாள்தோறும் அவற்றைப் பார்க்கின்றனர். எனினும் அவற்றின் அழகில் ஈடுபடுவதுமில்லை. அவற்றின் படிப்பினையே அறிந்து கொள்வதுமில்லை. அதேபொருள் கவிதை வடிவம் பெறுப் பொழுது, மனிதன் அதில் புதிய உலகினைக் காண்கின்றான்; புது துணர்ச்சியும் புதுச்சுவையும் பெறுகின்றான். இதுதான் கவிதாசக்தி.

கவிஞர்கள் தன் படைப்பாற்றலால் தன் மனதையும் பண்படுத்தி, நுகர்வோர் நெஞ்சையும் கனிவிக்க என்ன வித்தை கற்றுகொண்டு! அவன் மனிதனைப்பாடினாலும், மரத்தைப் பாடினாலும், அப்பாடல் அவனுடைய மனத்தின் அனுபவ வெளியிடே ஆதலால் அக்கவிஞருடைய மனத்தில் எழும் அப்பொருள் பற்றிய அனுபவமே கவிதைக்கு உயிர்ப்பாய் அமைகின்றது. கவிஞருடைய மனத்தை அளந்து காட்ட வல்லதும் அக்கவிதையே.

கவிஞர் இயற்கையின் எழிலில் ஈடுபட்டு உலகையே மறந்த, உணராத நிலையில் இருப்பதுண்டு. அப்பொழுது தோன்றும் கவிதை இயற்கையை உள்ளவாறு உணர்த்தும். இவ்வாறு இயற்கையை உள்ளவாறு புணிதல் ஒருவகை.

அுவ்வியற்கையை வாழ் வியலே ரா^{கு}
பின்னுதல் மற்றெருரு வகை.

மண்ணூலகையே மறந்து இயற்கையன்னையின் எழில்மடியில் துயில் கொள்பவன் ஒப்பற்ற கவிஞருளை. அவன் இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்ததால் முழுமுதற் பொருளோடு கலந்து நுகரும் அனுபவயறிவைப் பெறுகின்றன. ஆம்; அவன் மனம் இறைவுலகை அடைந்து இறையின்பத்தில் தோய்கின்றது. முழுவிடுதலை பெறுகிறது.

இப்பெற்றிய கவிஞர்கள் புனையும் இயற்கைக் கவிதை சராசரி மனி தனின் நெஞ்சைத் தொடுதில்லை. எனினும் அது அழியாக் கவிதை இத்தகைய கவிதை ஆங்கில மொழியில் மிகுதியும் உண்டு என்பவர். அவ்வாரூபியின் தமிழில் இத்தகைய கவிதைகள் உள்ளனவா?

இயற்கையின் இன் பக் கேணியில் ஏறிக்குதித்து ஆடும்போழ்தும். மன்பதைபற்றிய எண்ணமே சில கவிஞரர் ஆட்கொள்வதுண்டு. படி அரிசிக்குப் போராடும் மனிதனின் வாழ்க்கை கவிஞரயும் விட்டு வைப்பதில்லை. கவிஞரும் அம் மண்ணுலக வாழ்க்கைப் பிடியிற் சிக்குண்டு சிந்தை நைநந்தவராய் உள்ளானர். ஆதலால் அக்கவிஞரன் எப்பொருளை நோக்கினும் அப்பொருளில் மனிதனைக் காணத் துவறுவதில்லை.

வைகறைப்பொழுதில் கோழிகள் சிறக டித்துக் கூவுகின்றன. இது இயற்கையான நிகழ்ச்சி. கவிஞருக்கு இந்நிகழ்ச்சி எவ்வாறு தோன்றுகின்றது? கைடீகயினுடைய கொடுமை கண்டு, கோழிகள் வயிற்றில் அடித்துக் கொள்கின்றனவாம்.

..... “ ஏழையால் வண்டு தங்கிய தொங்கு மார்பன் மயங்கி வீழ்மிய வாறெல்லாம் கண்டு நெஞ்சு கலங்கி அஞ்சிதறையான காமர் துணைக்கரம் கொண்டு தம்வலி ஹற்றி வினிப்பன போன்ற கோழியே”

தீயள் கைகேயி செய்த பகைத்திறம் கண்டு ஞாயிறும் சினந்து எழுகின்றுமே “பாப முற்றிய பேதை செய்த பகைத் திறத்தினில் வெய்யவன் கோப முற்றி மிக ச்சி வந்தன் ஒத்தனன் குணக்குன்றிலே”

கைகேயினுடைய கொடுமைக்கு ஆற்றுத் தோழி சிறகடிப்பதையும், ஞாயிறு மிகச் சினந்து எழுவதையும் சென்று சொற் புலவர் கம்பர் காண்கின்றார். இவ்வாறே பாண்டியன் மதில் மீது ஆடும் கொடி, மதுரையில் நூழ்டியும் கோவல்ஜீ

“வாரல் என்பனபோல் மறித்து கைகாட்டி” யதாகச் சேரன் இளவல் இளங்கோ இயம்பியுள்ளார்.

இவ்வாறு கோழி சிறகடித்தலும், ஞாயிறு எழுதலும், கொடி ஆடுதலும் ஆயதியற்கை நிகழ்ச்சிகள் கவிஞருக்கு வேறு வடிவிற் காட்சியளிக்கின்றன. கோழியும், ஞாயிறும், கொடியும் மக்கட் துயரங்களிற் பங்கு பெறுவதாகக் கவிஞர் அமைக்கின்றன. மன்று லக்ஷ்யவிற்காக நோற்கின்ற இப்புலனமுக்கற்ற புலவர்கள் இயற்கையான நிகழ்ச்சியை மனித வாழ்விற்பினைத்து மக்கட் பண்பினரை நெக்குருகச்செய்கின்றனர். ஏருக்கத்தை ஏற்படுத்தும் இக்கவிதை

ங்கள் உணர்வை அடிப்படையாக கொண்ட வைத்தாம். எவருடைய நெஞ்சையும் எனிதில் தொடக்கமுடியவைத்தாம். எனினும், மன்னுலக என்னமே இக்கணிஞரை ஆட்சி செய்வதால், அவனுடைய மனதிலிருந்து உருவெடுக்கும் கவிதை பயில்வோர் இன்பனல்லைக்கு அழைத்துச்செல்லும் இயல்பிற்று எனலாம்.

ஆனாலும் இயற்கையை மக்கட் தன் மையோடு கலக்காது. உள்ளவாறே புனைந்துரைக்கும் ஒப்பற்ற ஆற்றுலை கவிஞருக்கு இன்றியமையாதது. அப்பேர்கள் இயற்கைக் கவிஞர்கள் ஆவான். ஆங்கிலப் புலவர் சிலரைப்போன்றே, பைந்தமிழ்ப் பாவலன் பாரதி இயற்கையின் அழகில் ஈடுபட்டு நெஞ்சைப் பறி கொடுத்தவர் ஆவார்.

“கானப் பறவை கலகலெனும் ஒதச
யிலும் காற்று மரங்களிடைக் காட்டும்
இசைகளிலும் ஆற்று நீர்காசை அருவி
யொலியினிலும் நீலப் பெருங்கடலெந்
நேரமுமே தானிசைக்கும் ஒலத் திடை
யே உதிக்கும் இசையினிலும்
பேயின் குழலோடு வீணமுதலா மனி
தர் வாயினிலுங் கையாலும் வாசிக்கும்
பல்கருஷி நாட்டினிலும் காட்டினிலும்
நாளெல்லாம் நன்றெருவிக்கும் பாட்டினி
லும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன்”
என்று பாரதியாரே தான் நெஞ்சைப்பறி
கொடுத்த நிலையினைச் சுட்டியுள்ளார்.

காக்கை, குருவி, கடல், மலை எனக் கானும் பொருளில் எல்லாம் பாரதி தன்ன இழந்து விளங்குகின்றார். ஒவ்வொரு பொருளின் தெய்வீகத் தன்மையோடு பாரதி ஒன்றி விடுகின்றார். மழை கண்டவுடனேயே பாரதி மேக மண்டலமாக மாறிவிடுகின்றார்.

“திக்குகள் எட்டும் சிதறி-தக்கத் தீம் தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட - தீம்தரி கிட

விடை பெறுவோம்!

பா. கி. வெங்கடேசன்

இறுதி ஆண்டு
இள அறிவியல் வகுப்பு.

அன்றெருநாள் அலையலையாய் இங்கே வந்தோம்
நாம்பெற்ற மதிப்பெண்ணின் தானைத் தந்தோம்
கன்றெருநாய் முகத்தினையே நோக்குதல் போலக்
காத்திருந்தோம் கொல்லனிடம் ஊசியை விற்க
நன்றன்னுள் நமதநுமைத் திருநாள் ஆக
நாம் கொடுத்த ஊசியுமே முதலாய் ஆக
இன்றின்னுள் இத்தநுணம் நெநுப்பாய் வேக
இவர்கொடுத்த ஆசியுமே நெய்யாய் ஆக

சென்றிடுவோம் நண்பர்காள் இவரை விட்டு
செந்தழவில் வேகுதற்கே உயிரை விட்டு
அன்றெருநாள் நாமிழைத்த அல்லல் கண்டு
அடித்திடவே துஷ்டத்திட்ட அவரோ இன்று
சென்றிடுவாய் எங்கேனும் செழித்திடுக என்று
செவிகைப்ப உரைக்கின்றர் கேட்டிரோ நண்பீர்
நன்றின்னுள் நமையனுப்ப நமன்விதித்த திருநாள்
நாவொடுங்க நாமெடுப்போம் நற்கரத்தை இன்னுள்

நம்ரிவந்த நல்லோர்கள் கூட்டம் போல
நாடுவந்த தேர்வென்னும் நாட்கள் தோறும்
பாம்மின்கால் பாம்பறிதல் போல நாழும்
பரப்பிட்டோம் நமதநுமைக் குணங்கள் தன்னை
நமையாக்கி விட்டோரின் பெரும் பணியால்
நாம் போட்ட முதலதுவோ சிறிதளவே தான்
நாம் போட்ட முதல்போன்ற நான்களாவு லாபம்
நமையடைய நாம்பெற்றோம் அறிவென்னும் தாகம்

கதவருகே நின்றவாறு கையசைக்கும் இளையோரே
இதமாக இருவார்த்தை கேட்பதற்கே இவண்பாரீர்
காத்துத் தவங்கிடந்த கல்லூரி நற்பெயரைச்
சேர்த்து உமக்களித்தோம் செம்மாந்து இதைப்பெறுவீர்
நேற்றுவரை நாமிருவர் சேர்ந்து உடன் வாழுதற்கே
காற்றும் ஓர்ப்பறமாய்த் துணைசூய்து நின்றதன்டே
இன்று நிலை வேறு இத் துட்னேவிடை பெறுவே
நன்றுகை அசைப்பீர் நல்மாக டீர்வாழ்வீர்.

பக்க மலைகள் உள்ளிரு - வெள்ளம்
பாய்து பாய்து பாய்து - தாம்தரிகிட-
தக்க ததிஸ்கிட நிதிரோம் - துங்கம்-
பாய்து பாய்து பாய்து - பேர்வெள்ளு
தக்கையடிக்குது காற்று - தக்கந்
தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட-

வெடியடிக்குது மின்னங் - கடல்
வீரததிரைகொண்ட வின்ன சீணயடிக்குது;
கொட்டி பிடிக்குது மேலூம்; - கை
கூவென்று வின்ன கணக்குத்தடியதுக்கற்று,
சட்டசட சட்டசட டட்டா - என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கணக்குது வானம்

.....

கண்டோம் கண்டோம் கண்டோம் இந்த
காலத்தின் கூத்தினக் கணமுட்பு

கண்டோம்.

இவ்வாறு வெடித்து வெளிப்பநீளந
இக்கவினை யாற்றுவதும், காலத்தின

ஒத்திலை, ஒன்றுபுது ஒன்றுக்கு ஒன்று
ஒன்று கூறுவதைப் பின்பிழைக் கூறு
கூறு பூம் கூறு வீர கூறு வீரைக்கு
விளைக்கும்.

“துவி ஏ ஏ வீர கு கூறுகின்றோ
வெள்ளு கூறுகின்றோ கூறுகின்றோ
வீரம்” என்று முழுமொத்தம் போன்று
கூறுக்கு கவியை பட்டிடுவது, முன்னுமோ
வெற்றிகிறுத்து வீர பட்டிடும் அரிசு
நிருந்த இயற்கைக் கவிக்குறுப் பட்டிட
போது போன்ற இயற்கைப் புலவர்
போர் இயற்கைப்பட்டு ராணுயத்தினால்,
ஆதாஸ இயற்கையைக் காற்றுக்கையுல்
அடுத்து கூன்றாக்கலைத்து பூஜ
வைப்பு பேற்ற செழுந்தமிழுப் புலவர்
புனிந்த இயற்கைக் கவிதைகள் காலிசு
இயக்குவதைகளில் பல கூன்பதை
பாலி மறுக்கவேணர்!

{ உண்மையே வெல்லும். }

வி. ந. நல்லமுகையதீன் பி. எசி.

தேர்றுவாய்—

அறவிவாழுக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஆவர்கள் “உண்மை” என்ற ஒரு ஜோலி ஒன்று உண்டா என்பதைக் கூட அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். ஏனென்றால் அவர்களுக்கு உண்டதை உண்ணாறு அப்படியே மாறுபடாவல் வரும் வழக்கம் அவர்களது மனத்திலேயே ஒற்றிப்போய்விட்டது. உண்மை அல்லாதவற்றைக்காலி அதனால் அவர்கள் அடைந்த அழிவினை உணர்ந்து தான் “உண்மையே வெல்லும்” என்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது.

ஙாலீத சுழுதாயம் நின்றும் விலங்குப் படியில்ருந்து மிகுதி உயர்வில்லை. உதாரணமாக குங்கினத்தை ஆராய் வோம்: தாய்க்குங்கானது பாத்திரித்தி வூன்ன பொருள் துடாய் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை உணர தன் குட்டிக் குங்கின் கையைஏடுத்து அப்பொருளில் வைத்து குட்டியின் உணர்விலிருந்து அப்பொருளைப்பற்றி அறிவது போல எனித்துக் கணக்கள் நினத்தை அழித்தா யினும் தாம்தாம் மூன்னேற வேண்டும் என்ற உணர்வு உடையவர்களாப் பிருக்கின்றனர். தம் நினத்தை அழித்தா யினும் தான் மூன்னேற நிலைத்தாலும் “உடைகி என்னுகி வரியாகி ஒரியாகி வைனுக்” யாக உண் நிறைவன் நிதனையென்னாம் அறிந்து நிப்படிப்பட்ட, போய் கூறி, ஏயாற்றி உலகில் வாழ்ப் பற்கு அழிவையும், நிறுத்தியின், உண்மை யுறும், என்யையுறும், மக்கள் நலம் நாடிப்போராடுமெனுக்கோ வெற்றி வை நங்குவான். நிதத்தான் வல்லுக்கும்,

“அழுக்கொண்ட எல்லாம் அழப்போம் இழப்பினும் பிரப்பயக்கும் நற்பாலவை.” என்றும்,

கலத்தால் பொருள் செய்தே மாச்த்தல் பசுமட்கலத்துள் நீர்பெய்திரிடு யற்று.

என்றும் வருக்கையால் வரும் செல் வத்தின் அழிவினைக் கூறுகிறார்.

உண்மையையும், சத்தியத்தையும் தன் வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்த அண்ணல் காந்தி ஒங்கால்தான் பல ஆண்டுகள் அன்னியன் கையில் அடைப்பட்டுக்கிடந்த நம் விடுதலையைப் பெற்றுகிடந்தது. நமக்கு அந்த உண்மை உணர்வும், சத்தியத்தின் வாடையும் அற்றிருப்பதற்கு அவரை நினைந்து நாணி, தலைகுருவிந்து, மண்டியிட்டுக்கிடக்க வேண்டும். பலாத்காரம் போன்ற பல குறுக்கு வழிகளைப் பலர் கடைப்பிடித்தும் நம் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுகிடந்ததா? இல்லை. சத்தியத்தின், உண்மையின் அடைப்படையினைக் கொண்டே பல்லாண்டு எதிர்பார்த்திருந்த தாக்குத்தாம் கிடைத்திற்று.

அடைய மனோன்மனி அம்மையும் சேரும் ஆகசொள்ள இடையில் நிகழ்ந்த குதுத்திற வைபவம் என்னை என்க! உடலுள் உலண்டேன வேழமூல்கின்ற உயிர்கள் அன்பும் தடையில் கருணையும் சந்தித்தல் எங்குனம் சாற்றுதும்?

ஏன் நூ மினூக்மனியும், சேர்கள் புஞ்சிடாத்துவநூம் காலை உலகில் உண்ணையான காதல்கொண்டு புழு காலைப் பேர்களும் உழுங்கு வாழவதை கந்தானார் கருவிச்செய்த மினூக்மனியத்தின் மூலம் நாம் அறியலாம். ஆனால் மினையினுடைய தந்தையான சிவகன் நன் மக்களை குடிவனின் மகனுள் பலகேவ இல்கு பண்புறுத்துத் தாங்கிறான் என்று நிச்சயித்திருக்கிறார்போது பலகேவ இல்கு மினைக்மனியின் மேல் ஏற்பட்ட அங்கு உண்ணையான அன்பா? இல்லை, முடியேல் உள்ள அந்பு ஆகை. ஆனால் இறுதியில் மினூக்மனியிடம் உண்ணையான அங்குகொண்ட சேர்கள் புஞ்சிடாத்துவாக்கே முடியும் பாவையும் கிடைத் தைத் நாம் அறிகிறோம்.

உண்ணையை தன் வாழ்க்கையில் குறிக்கொள்ளக்கூட கொண்டு வாழ்ந்த அரிச்சந்திரனின் வரலாறை நாம் நூல்கள் மூலம் அறியவில்லையா? அவனுடைய உண்ணையினுலையே அவன் கூழுத்த முடியையும், மக்கள்கையையும், உழுந்தையையும், செல்வத்தையும் அவன் அடைந்தான் என்பது நமக்கு நன்கு விளங்கும்.

இருபதாம் நூற்றூண்டில் அரசியல் நூல்கள் துப்ருக்கு, தங்கள் கட்சிக்கு, தங்கள் குலத்திற்கு ஏற்றவாறு சொல்லி வரும், பேச்சினும் மக்களைத் தம் பக்கத்திற்குக் கொண்டுவந்து அவர்களிடையே கூறுவதுதான் அவர்களுக்கு உண்ணை அவர்களுக்குமட்டும் உண்ணையான பிதற்றல் கடைசியில் வெற்ற பெறுகிறது அப்படியென்றால் “உண்ணையை வெவ்வேறும்” என்பது பொய்யா? இல்லை,

இல்லை இல்லை, “உண்ணையை வெவ்வேறும்”என்பதைநூம் இவ்வைக் காழ்வதை வைத்துமட்டும் ஒப்பிடாகாது. அப்படிப்பட்ட அரசியல்வாதிகளைவர்கள் அதை உலகில் நாகம் சென்று துப்புறவர் காந்தி, சுவகர்லால் இந்தோவாபகதூர் சாச்திரி போன்ற உண்ணையையியக்கள் சுவர்க்கம்பெற்று மகிழ்வத், அங்குதான் உண்மை வெல்லிற்கு, ஆதவால் இந்த மன்றாவைக் காழ்வதை வைத்து “உண்ணையை வெவ்வேறும்” என்ற ஒரு உண்ணையை ஒப்பிடாமல் விளைவுக்குடனும் சேர்த்து ஒப்பிட வேண்டும்.

முடிவுரை:—

தாவரங்களிலுள்ள டினர் தனிக்கூடமழிலும், காற்றிலும், குரிய ஒளிலும் இருந்து பெற்ற உணவைத் தாவரங்களுக்கு ஈகின்றது. ஆனால் வேர்கள், தாவரங்கள் உறுதியாக நெடுநாள் வழா மாறு, நீர்உள்ள இடத்திறுக்கு ஆழந்து அலுகி, பரவி உணவுப்பொருள்களை உற்றுகிற தண்டுகள் மூலம் தாவரங்களுக்கு அனுப்புகிறது. இனம் தனிக்கள் முற்றி உதிர்ந்த பிறகு வேர்கள்தான் அத்தாவரத்திற்கு உணவு ஊட்டுகிறது. வேர்கள் போன்று மனிதன் நேர்வழியில் உண்ணையான பாதையில் கத்திய முறையில் வாழ்க்கையை நடாத்தி சென்றுக் கொள்கிற அவன் எதிர்பார்க்கும் விட்டை வெல்ல முடியும். தனிக்கள் போன்று குறுக்கு வழி யிலைக் கடைப்பிடித்து வந்தோமானால், அவைகள் முற்றி உதிர்வது போல் நாழும் அழிவோடு. முடிவில் உண்ணையே, நேர்வையை வெவ்வேறும்.

⇒ **உலகத்திலேயே** ⇌

ஆ. மரமிசிவன்,
(இளமறிவியல் முதலாண்டு.)

- 1 உலகத்திலேயே, மிகப்பெரிய 'பூ' சுமத்திராவிலுள்ள 'ராபிள் சியா'. இதன் குறுக்களாவு சுமார் ஒரு மீட்டருக்கும் அதிகம்.
- 2 உலகத்திலேயே, ஜிம்கிரளவி என்பவர், தொடர்ந்து 44 நாட்கள் பியானே வாசித் ச்சாதனை செய்துள்ளார்.
- 3 உலகத்திலேயே, 1953-ல் அமெரிக்காவில் சிகாஸ்லில் உள்ள மிட்லாண்டில் கண்டுபிடித்த பிரேதப்புதையல் மிகப்பழைமையானது. இது சுமார் கி. பு. 10000-க்கும்முன்பு புதைக்கப்பட்டதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர்.
- 4 உலகத்திலேயே. 'ஹோலிடிகாஸ்' வரைந்த 'சபையின் நாட்டியக்காரிகள்' (Dances at the Bar) என்ற ஓவியத்திற்கு வழங்கப்பட்ட 70,000 டாலர்கள் தான், உயிரோடிருக்கும் போதே ஒரு ஓவியர் பெற்ற அதிகத்தொகை.
- 5 உலகத்திலேயே, நார்வேக்காரனை "ஹஸ்ஸ்லானேஸெத்" 1921-லிருந்து சுமார் 36 வருடங்களில் வளர்த்த 11 அடி 6 அங்குலம் நீளமுள்ள தாடிதான் மிக நீளமானது.
- 6 உலகத்திலேயே, "எட்கார்கஸ்ட்" என்பவரின் கவிதையை 1942-ல் "யாட்ராண்டில்" என்பவர் $\frac{1}{2}$ அங்குல சதுரப் புத்தகத்தில் எழுதியதே, கையால் எழுதப்பட்ட மிகச்சிறிய புத்தகம்.
- 7 உலகத்திலேயே, 'வலொஸ்துவஸ்' என் பவர் 1641-ல் வரைந்த ஓர் அடிமையின் ஓவியம் சுமார் 4 கோடிக்கு (3,83,40,000) ஏலம் விடப்பட்ட தொகையே, ஏலத்தில் கிடைத்த அதிகத்தொகை.
- 8 உலகத்திலேயே, வீட்டினுடைய சொந்தக்காரர் சப்தத்தைக்கேட்டவுடன் திறக்கும் பூட்டை, முதன் முதலாக இங்கிலாந்தில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளது.
- 9 உலகத்திலேயே, அதிசயமான 'சிரோமனி' எனும் மணி, நேபாளத்திலுள்ள ஓர் மகாணிடம் இருக்கிறது. வாழ்நாளில் சிறிதளவும் வீந்து யீணுக்கப் படாதவர்கட்கு, கடைசியில் கபாலத்திலிருந்து, இம்மணி வெடித்து வெளி வரும். தூங்கும் போது இதைக் காலின் அருகே வைத்திருந்தால், அது தானுக தலையருகில் வந்திருப்பதைக், காலையில் காணலாம்.

-★☆☆ சுற்று துணுக்குங்கள் ☆☆★-

ஆர். ராமன்,
முதல் பி. எஸ்வி.

மீனின் நாற்றத்திற்குக் காரணம் அதன் உடம்பிலிருந்து ஆவியாகும் ஒரு ரசாயன வஸ்துவே.

தைட்ரா எனும் பிராணியின் உடம்பிற்குள் ஆஸ்கா எனும் தாவரம் வாழ்கிறது. இவை இரண்டும் பரஸ்பரம் உதவிசெய்துகொண்டு வாழ்கின்றன.

ஆண் தவளையின் உடம்பினுள்ளே பெண் தவளையின் இனவிருத்தி உறுப்புக்கள் சிறிய அளவில் உள்ளன. அவை வளர்ச்சியடைந்து விட்டால் ஆண் பெண் ஞைகிவிடும் அல்லது நாம் அத்தவளையின் ஆண் உறுப்புக்களை வெட்டி விட்டால் பெண் ஞைகிவிடும்.

நம் உடலின் நிறத்தை ஜீன்கள் எனும் உயிரின் அடிப்படை செல்கள் 18 சேர்ந்து நிர்ணயிக்கின்றன.

நிறங்களில் கறுப்புதான் சக்தி வாய்ந்தது. கறுப்பு முயலுக்கும் வெள்ளை முயலுக்கும் பிறக்கும் குழந்தைகள் பெரும்பாலும் கறுப்பாகவே இருக்கும்.

கிளமிடோ மோனஸ் என்னும் உயிர் தாவரமா, பிராணியா என்று இன்னமும் தீர்மானிக்கப்படவில்லை.

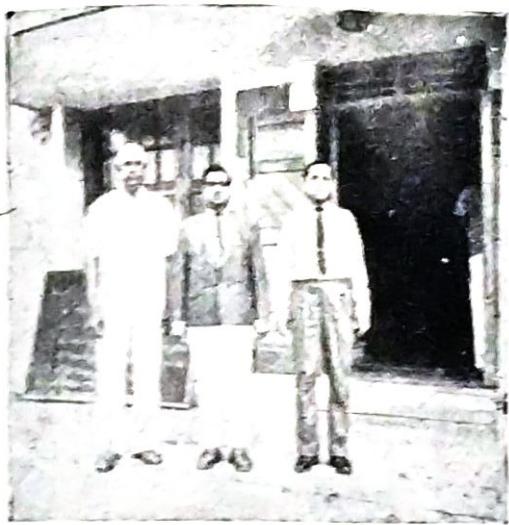
ஒரு வகையான மீனின் உடம்பில் பேட்டரி செல்கள் உள்ளன. எதிரிகளைத் தாக்கவை, இரையைக் கொல்லவும் மின்சாரத்தை உபயோகப்படுத்துகின்றன. இதன் உடம்பிலிருந்து வெளியாகும் மின்சாரம் 450V.

பறவைகள் நாடுவிட்டு நாடு செல்வதற்கு அவற்றின் இனவிருத்தி உறுப்புகள் தளர்தலும், அத்திருந்து சுரக்கும் சுரப்பு நிருமே காரணம்.

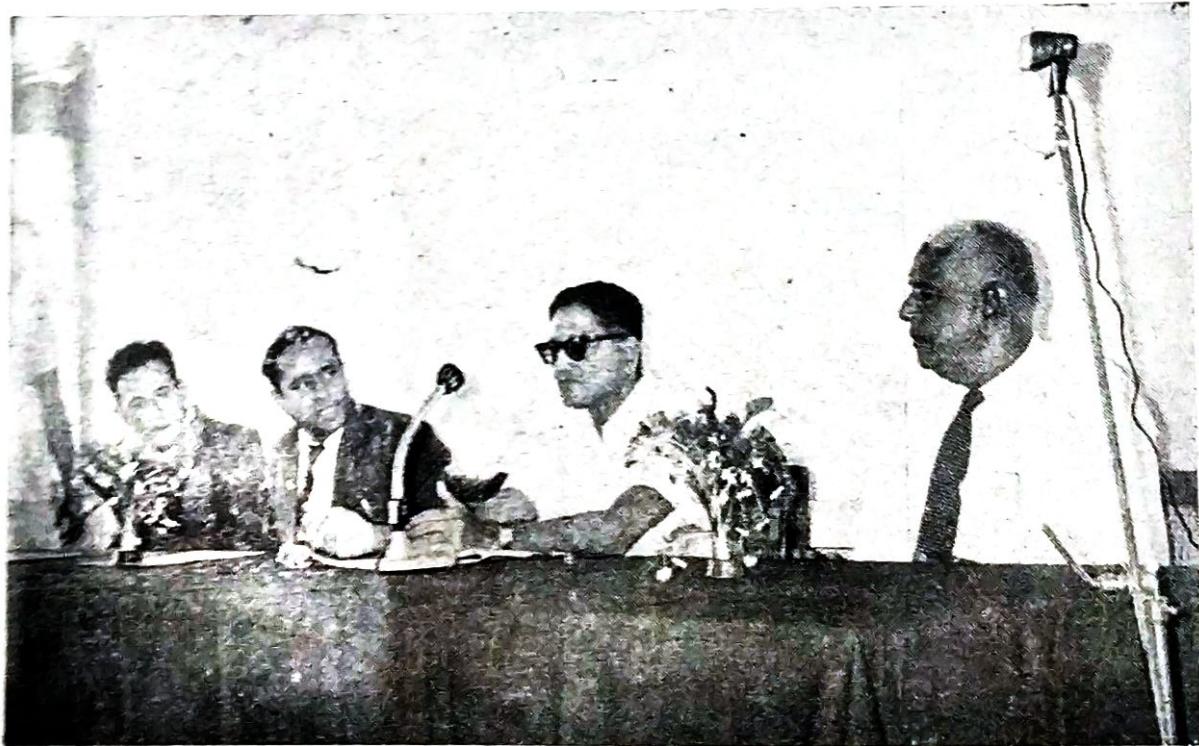
பல்லில் இருக்கின்ற ஒரு செல் பிராணியான எண்ட அமிபா, முத்தமிழும் போது ஒருவரிடமிருந்து மற்றெற்றாவருக்குச் செல்கிறது.

உட்ரிகுலேரியா எனும் நீர்வாழ் தாவரம், பூச்சிகளைப்பிடித்து உண்கிறது.

மனித நரம்பு மண்டலத்திலுள்ள ஒரு ரசாயன வஸ்து, நம்கோப உணர்ச்சியின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. அதுமட்டும் இல்லாவிடில் நம் முளை கோப உணர்ச்சியின் வேகத்தைத் தாங்காமல் கலங்கினிடும்.

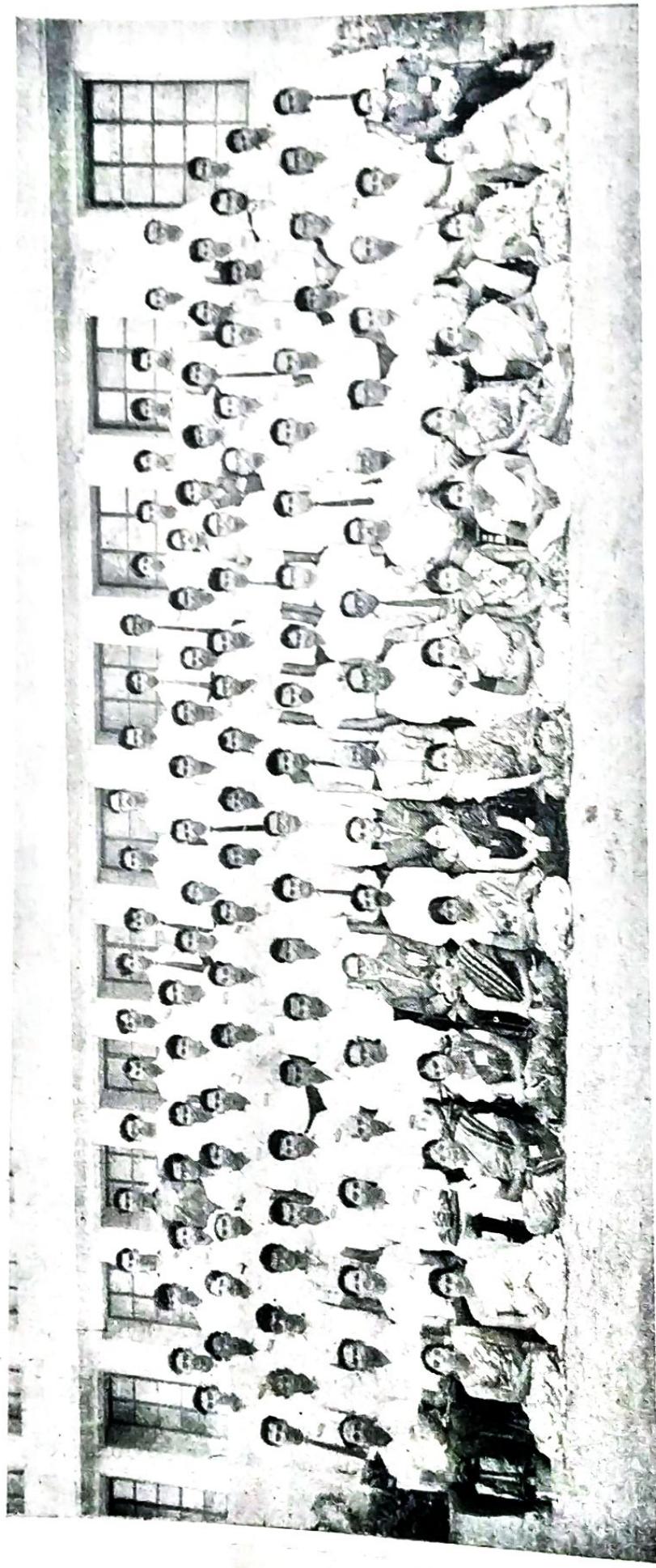

University Representative
Prof. K. SIVASANKARAN
Sandwiched between two heads.

Mr. V. SATYAMOORTHY, Manager, Madura Mills, Vickramasingapuram,
— Nothing Short of business.
Secretary, Principal & Prof. of B. B. A. - keen observers.

We strive for integration

National Integration Samithi Seminar

முட நம்பிக்கைகளும் விள்ளானமும்.

ச. ஜெகதீசன்

இறுதியாண்டு

இள அறிவியல் வகுப்பு.

நிறுவனரின் நிறைவுகளைப் (போற்றுத் தோக்காத நாட்கள் எல்லாம் நிறைவற்ற கறை புதை நாட்களே) என்ற கூற்றிற்கு இலக்கா கும் நாட்கள் எல்லாம் ஞாயிற்றுக்கீழமை களும் அரசாங்க விடுமுறை நாட்களுமேயாம். அத்தகைய புகழ்மிக்க பரமகல்யாணி கல்லூரி யில் ஒரு நாள் “விலங்கியல் பிரிவு மாணவர்களுக்கு, “My dear boys, tomorrow you have to do the arterial system of Calotes Versicular” (ஒன்றுளைப் பற்றியது) என்ற ஒரு அறிவிப்பு, எங்கள் அன்பிற்குப் பாத்திர மான விலங்கியல் பேராசிரியருகும், பல பேராசிரிய முத்துக்களில் ஒரு முத்தான பேச்சிமுத்து அவர்களிடமிருந்து வந்தது.

மறுநாள், விலங்கியல் ஆய்வுக்கூடம் தளக்கே உரித்தான Chlороform (குலோஃரோபாம்) நறுமணத்துடன் திகழ்ந்தது. நாங்கள் பன்னிருவரும் செய்முறைக்கு ஆயத்தமா வேணும். பேராசிரியரோ அன்றைய செய் முறையைச் செய்துகொட்டி விட்டுத் தன்னிருக்கையில் அமர்ந்தார். அதன்பின் அவர் ஒரு புத்தகத்துள் மூழ்சியிட்டார். ஒன்றுள்களோ எண்ணிலையைத்தாற்போல் பன்னிரண்டுதான் இருந்தது. அவைகளில் சில செழிப்பாளவையாயும் சில வறுமையில் வாடின்கையாயும் இருந்தன. தளக்கு என்கிறபொழுது ஒரு வருக்கொருவர் முந்திக்கொண்டு பருமனுக உள்ளவற்றை எடுத்துக்கொண்டார்கள். பருமனுக உள்ள ஒன்றில்தான் நன்றாகச் செய்யலாம் என்ற நிலைப்பு போலும்!! போகட்டும்!! வகுப்பில் கொஞ்சம் அடக்கமாக இருக்கமானும் இருந்த நாள் என்கிமுந்த ஒரு வறிய மென்த ஒன்றுளை, “வாய் வறுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்” என்ற நிலை வடன் எடுத்துச் சொன்றேன். ஆனால் அதன் கழுத்தோ செந்நிறமாய் இருந்தது. என்கை என்னை அறியாயல் நடுங்கலாயினா. என்மனத்திடையில் பழைய நிலைவுகள் நிறுவாடன.

படிப்பில் வெளமாக இருந்தாறும், கடையில் துடிப்பாய் இருக்கும் போசிரியர் இதைக் கண்டுவிட்டார் “Why are you hesitating?” என்று என்னைக்கேட்டபோது தெரியசூலிகள் எல்லாம் என்னைப் பார்த்து, இல்லை என்னும் சிறிது உற்சாகமடைந்தார்கள். போகட்டும் நாள், “ஒன்றுமில்லை சார்! அதன் மூத்தில் ஒரே சிவப்பாய் இருக்குது சார்” என்றேன். அவர் பாச்த்துவிட்டு, “அவ்வளவுதானே இது ஒன்றுமில்லை கம்மா செய்” என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார். ஆனால் நாள் அன்றையச் செய்முறையை நடுங்கிக்கொண்டே செய்ததில் “இரத்தக்குழாய்” அறுபட்டு ஒன்று (இல்லை முடநம்பிக்கை) என்மேல் இருந்த நல்ல பெயரைக் கணக்கம் செய்துவிட்டது.

அமைதியான குழ்நிலையும், உயர்த்தில் தொங்கிக்கொண்டு, இறுகிய உடைகளைக் கழற்றுமாறு மற்றவரை நக்களிக்கும் நாகரிகம் பரவாத சிராமப்புறத்தில், ஆலம் விழுதை எடுத்துக்கொண்டு “வர்த்திங்காராடா” என்னும் ‘நான் வர்த்தேன்’ “நான் வர்த்தேன்” என்று ஒரு குட்டிப்படையே தீரண்டுவிடும். எங்கே என்கிறிச்காரா ஒன்றுளை அடிக்கத்தான். சிரிக்கா தீர்கள். பட்டிக்காட்டில் பொழுதுபோக்க சிரிக்கெட்டும் றாக்கியுமா இருக்கிறது! இவ் வாறு போகும்பொழுது அந்தக்கால மனிதர் ஒருவர் “ஏன்டா! படிச்சா என்னடா! பட்டணத்தல் போய்ப் படித்துப் பட்டம்பெற எங்களுக்குத்தான் வசத இல்லை என்னும் நீங்களைவது படித்தால் என்னடா” ஆயம் நாத்தா அது அந்தக்காலத்தில்” என்று “டெட்டா” சொல்லிவிட்டுச் சொன்னால் இன் கொருவர் “ஒந்தாணாக் கொல்லாதீர்கள், ஒந்தாள் இரத்தத்தை உறிஞ்சிடுண்டா! உங்களுக்குத் தெரியுமாடா. அதனால்தான் அதன் கழுத்து சிவப்பாகத் தெரியும் நீங்கள் வென்டுமானால் கவனித்துப் பாருங்கள்”, என்று கூறி எங்களைப் பயறுறுத்தினார். அவர்

சொன்னதை உறுதி செய்வது போல ஒரு ஒன்றை காட்சி அளித்தது. அதைப்பார்த்த வடன் விழுது கம்பு இவற்றை எறிந்துவிட்டு ஒடினேங். இந்தச் சூழ்நிலையில் வளர்ந்த நான் வருப்பில் இருங்க ஒன்றைக்கண்டு நடுங்குவது இயல்புதானே. இப்பொழுது சொல்லுங்கள். என் பெயரைக்களாய்க்க செய்தது ஒன்றை? மூட நம்பிக்கையா?

அச் செந்நிறத்திற்கு பேராசிரியரிடம் விரிவான விளக்கம் கேட்ட பொழுது. “இன் விருத்தி செய்யும் காலத்தில் (breeding season) ஆணினத்தின் கழுத்து செந்நிற மாய்மாறும். இதனால்பெண்ணினம்கவர்ச்சியுற இனவிருத்தி ஊக்குவிக்கப்படுகிறது. இதைப் பாமரச்கள் (copulation!) (என்னையுந்தான் குறிக்கிறார்களா?) தவறாக எண்ணினி இரத்தத்தை குடிப்பதாக எண்ணுவதால் அதற்கு “Blood Sucker” என்ற பெயர் வந்தது” என்று கூறினார். என்னுடைய அறியாமையை எண்ணினானே சிரித்தன்.

கவிஞராக இருந்தால் நாதர்ஷாடி மேல் இருக்கும் நல்ல பாம்பே என்று இழுத்திருப்பான். நான் ஒரு அறியியல் மாணவனும் இருப்பதால் நல்லபாம்பே என்பதுடன் நிறுத்திவிட்டு என் சர்ச்சையைத் தொடர்கிறேன். நல்ல பாம்பு ஆணினத்தைச் சேர்ந்ததென்றும் சாதைப்பாம்பு பெண்ணினைத்தைச் சேர்ந்ததென்றும் இன விருத்தியின் போது இவை இரண்டும் புனர்வதாகவும் தமிழகம் முழுவதும் பரவலாக ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. ஆனால் அவை இரண்டும் தனித்தனி வகுப்பைச் (class) சேர்ந்தவை என்று கூறி “We the Indians do not accept the Scientific facts” என்று முதுகைவும்பில் அடித்தாற்பேரல் கூறினார்.

தமிழகத்தில் உள்ள மூடநம்பிக்கைகளைப் பற்றி அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். ஆனால் நலினாகலத்து வாசகர்களுக்கு உண்மைகளை விஞ்ஞான நீதியில் விளக்கனால் போர் அடிக்குமே, படிக்கப் பொறுமை இருக்காதே இருந்தாலும் பின்வரும் இந்த கவையான நிகழ்ச்சியினை நினைத்துத்தான் பராங்களேன்.

விராமப்புறங்களில் பட்டணத்துப் பன்டங்கள் எப்போதாவது ஒருமுறை செய்தாலும் சுத்தமாகவும் (Original) ஒரிஜினலாகவும் செய்வார்கள். அவ்வாறு செய்யும்பொழுது அயலாச் யாரேனும் பார்த்துவிட்டால் அவர்களுக்கு இருப்புக்கொள்ளாது. அவர்கள் போன்றிருக்கு, “மாடு இறந்தால் பருந்திற்கு

மூக்கில் வியர்ப்பதுபோல” இவருக்கு நாம் விட்டில் பண்டம் செய்தது எப்படித்தான் தெரிந்ததோ என்று அங்கலாய்ப்பார்கள்.

இதில்தான் எவ்வளவு கருத்துக்கள் புதைந்துள்ளன. இந்தக்கருத்தை அறியாத வர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். இன்னெலும் பிறவியாவது எடுத்து Zoology படித்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்களேன். இருந்தாலும் ஒரு சிலவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறுவின்றேன். மாணிடப்பிறவிகள் கடவுள் படைப்பில் உயர்ந்தவை என்று வல்லுநர்கள் கூறுவார். நான்யத்தின் மறுபுறத்தை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள் போலும். மனிதனின் படைப்பைவிடப் பறவைகளின் படைப்பேசிறந்தது அவற்றின் கண்களில்தான் எத்தனை கூர்மை! அதிலும் தான் அப்பாட அப்பாருந்தின் கண்ணில்தான் என்னே சக்தி! இத்தகைய கூரிய நோக்கு கொண்ட பருந்திலுக்கு அசி உயர்த்தில் விண்ணில் வட்டமிடும்போது டூ மி தனி ஸ்கிடக்கும் இறந்த மாடுகள் தெளிவாகத் தெரிவதில் வியப்பென்ன உள்ளது. இப்பொழுது சொல்லுங்கள். பருந்திற்கு மூக்கில் வியர்த்தாவது.

இதற்குத்தான் இப்படி என்றால் மீன் கொத்தி (Fish hunting bird)க்குமா இத்திறமை! ஒடும் தீரில் நீந்தும் மீனை எந்த இடத்தில் கொத்தித் தின்னலாம் என்று கணக்காகக் குறிவைத்து எப்படித்தான் பிடிக்கிறதோ. இதற்கும் அதன் கண்களே காரணம் என்கிறபோது வியப்பு மேலிடுகிறது. ஒடி இளைத்த ஒருவனை நோக்கி “ஏன்டா நாய் இளைத்தாற்போல் இளைக்கிறுய்,” என்று இன்றும் தமிழகத்தில் கூறுவின்றேம். அதன் நாக்கை என் வெளியே நீட்டுகிறதென்றால், தனது கழிவுநிரை உமிழ்தீர் மூலம் வெளியேற்றுகிறது (Puspiration) என்பதை அறிந்தால் நாம் அவ்வாறு கூறுவோமா?

இதன் மூலம் நிலவிவரும் மூடநம்பிக்கை கண்ண வேரோடு அறுத்தெடுத்து விடுவது என்பது என் நோக்கமல்ல. விஞ்ஞான நோக்கில் ஒவ்வொரு செயலையும் எண்ணினால், நம் முடைய பழங்கால மடமைகளை எண்ணினாமே வெட்டித்தலைகுணிவோம். மூடநம்பிக்கை என்பது ஒரு சங்கு. இதை இப்பாந்துவிரிந்த உலகத்தில் ஒரு மூலையில் இருந்துகொண்டு என் சுக்திக்கு எட்டியவரை ஊதுவின்றேன். நாகரைத் தமிழர்களே நீங்கள் ஒர் காது வழிய கேட்டு மறு காதுவழியே விட்டு விடுகள். ஆனால் தயவுசெய்து கேட்கவே இல்லை என்றுமட்டும் கூறிவிடாதீர்கள்.

★ பாரதியார் கண்ட ஒருமைப்பாடு ★

க. பாஸ்ராஜ்,

புகூரூப வகுப்பு, இ. எப். பிரிவு

தோற்றுவாய்:—

“பொன்னேளிர் பாரத நாட்டைப் பாரதியார் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். ஆம் நம் பாரதநாடு பொன்னேளிர் நாடுதான். இது நமது நாடு ரூனத்திலும், பரமோனத்திலும், அன்னதானத்திலும் கானத்திலும் உயர்ந்தது. ஆற்றினிலும், கனல்ஊற்றினிலும், தென்றல் காற்றினிலும், தோட்டத்திலும், மரக்கூட்டத்திலும், மலைக்கூட்டத்திலும், பாரதமக்கள் தீரத்திலும், படைவீரத்திலும், வண்மையிலும், உள்ளத்தின்மையிலும், மனத்தன்மையிலும், மதி நுட்பத்திலும் நறபேறு பெற்றவர்கள் ஆவர். நம் நாடு சுதந்திரம் பெறவேண்டும் என்ற நோக்குடன் நம்பாரத அன்னையின் திருக்கரங்களிலே பூட்டியிருந்த அடிமைவிலங்கினை அறுத்தெறிந்து விடுதலை நல்கிய வீரர்களில் நம் தேசியக் கவியும் ஒருவராவர். நம் நாடு சுதந்திரம் பெற்றபின் நம்மை நாமே ஆளத்தொடங்கிய கால்முதல் நம் நாடு பொன்னேளிர் நாடாகத் திகழ்ந்தது.

இனிய எனிய பாட்டுகளால் நம் பாரதநாட்டு மக்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டி உறங்கிக்கொண்டிருந்த மக்கள் சமுதாயத்தை வீர உணர்ச்சியால் தட்டி எழுப்பிய மாமேதை. இவர் பாட்டுக்களில் சிங்கத்தின் சீற்றத்தையும், புயலின் வேகத்தையும், தென்றலின் இனிமையையும், குயிலின் இசையையும், மேகத்தின் இடிமுழக்கத்தையும், பாமர்களின் பாட்டுக்களையும் இவர் பாடிய பாட்டுக்களில் காணலாம்.

பாட்டிற்கோர் புலவன், வரகவி; குவிக்கும் கவிதைக்குயில்; செந்தமிழ்த் தேர்ப்பாகன்; செந்தமிழ்த் தேனி; தமிழ்தழைக்க வந்த புத்துலக வழிகாட்டி; தமிழன்னை ஈன்றெடுத்த தவப்புதல்வன்; நாம் மறந்தாலும் தமிழ் மறக்காத பாவேந்தன்; என்றெல்லாம் பாராட்டப்பெற்ற நம் தேசியக்கவி பாரதியாரைப் பற்றியும் அவர் கண்ட ஒற்றுமை பற்றியும் காண்போம்.

நாட்டில் வாழ்கின்ற நல்லோர்கள் பலர் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை வளர்ப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்துவருகின்றனர். அந்நாளில் வாழ்ந்த நம் அன்னூர் மக்களின் ஒற்றுமையை வளர்க்கப் பாடுபட்டார். அதன் பொருட்டு பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடியுள்ளார். அவர் பாடியுள்ள சிலவற்றை நோக்குவோம்.

பாரதியார் வாழ்ந்தகாலத்தில் பாரதநாட்டு மக்களின் தொகை முப்பது கோடியாகும். முப்பது கோடி மக்களும் ஒருமுகமாகச் சேர்ந்து ஆங்கிலேயரது அடக்குமுறையை எதிர்ப்போம்! என்றும் இயலாவிடின் முப்பதுகோடி மக்களும் ஒருசேர வீழ்வோம் என்றும் அவர் பாடியுள்ளார்.

“முப்பதுகோடியும் வாழ்வோம்—வீழின் முப்பதுகோடி முழுமையும் வீழ்வோம்” என்று பாடியுள்ள பான்மைசிந்தித்தற்கு உரியது. மேலும் ஆவர்

“முப்பதுகோடி முகமுடையாள் உயிர் மொய்ம் புற ஒன்றுடையாள்; செப்புமொழி பதினெட்டுடையாள் எனிற சிந்தனை ஒன்றுடையாள்.”

என்றும்,

“அறுபதுகோடி தடக்கைகளாலும் அறங்கள் நடத்துவள் தாய்.”

என்று பாடியுள்ள அடிகள் நோக்குதற் குரியவை பாரதி யார் தம்காலத்தில் வாழ்ந்த முப்பது கோடி மக்களும் சேர்ந்து ஒரு புதுச்சுமுதாயத்தைக் கண்டார். அதனுடெயெதான் அவர் முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்கம் முழுமைக்கும் பொதுவுடைமை ஒப்பில்லாத சமுதாயம் உலகிற்கோர் புதுமை”

என்று பாடினார். எனவே பாரத நாட்டு மக்கள் யாவரும் ஒருதாய் வயிற்றுப் பிறந்த மக்கள் என்னும் உணர்ச்சி பாரதியாருக்கு இருந்தது என்பதனை நாம் உணரலாம்.

பாரதீயார் கொடிவணக்கப்பாடலில் நாட்டு ஒருமைப்பாட்டைத் தெளிவாகக் கூறுகிறார். தாயின் மனிக்கொடிபாரிர்! என்று அழைத்த பாரதி பின்பு, கொடிவணக்கம் செய்தற்குச்சூழ்ந்து நிற்கும் வீரர்களின் கூட்டத்தைப் பாரிர். அவர்கள் தம் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்கள், நம் கொடியினை நல்லுயிரைக் கொடுத்தாயினும் காப்பார்கள், செந்தமிழ் நாட்டு வீரர்களும், சேரனுடைய வீரர்களும், சிந்தை துணிந்த தெலுங்கரும், தாயின் சேவடிக்கே பண்புரிந்திடும் துளுவரும், கண்ணடரும், ஒட்டியரும், போரில் கூற்று வனும் அஞ்சுமாறு கலக்கும் மராட்டியர்களும், பொற்புடைய இந்துஸ்தானத்து மல்லரும், பாரில் மறையாத புகை முடைய இராசபுத்திர வீரர்களும், பஞ்சநாதத்துப் பிறந்தவர்களும், இறக்கும் பொழுதும் தாயின் சேவடிக்கே தொண்டு செய்ய நினைத்திடும் வங்கத்தினரும்

சேர்ந்து நம்கொடியைக் காக்கின்றனர் என்று பாடியுள்ள பாக்களில் இருந்து இவரது ஒருமைப்பாடு உணர்ச்சிக்குத் தக்க இலக்காகும்.

இன்று மாநிலங்களுக்கிடையே பூசல்களும், சண்டைகளும், சச்சரவுகளும் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் பாரதி கண்ட மாநிலம் ஒருமைப்பாடு அமைந்தனவாய் இருந்தன. ஒரு மாநிலத்தில் உற்பத்தியாகும் பொருள்கள் பிறமாநிலங்களுக்கும் உரிமைன்ற எண்ணம் தோன்றுதல் வேண்டும்.

ஒரு மொழி பேசுவோர், பிறமொழி களுக்கும், மாநிலங்களுக்கும், பொருட்களுக்கும், மதிப்பும் பெருமையையும் அளித்தல் ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழி காட்டும். இன்று தமிழகத்திற்கும் மைசூருக்கும் நடக்கும் காவிரியாறு தகராறுகளால் நாட்டின் ஒருமைப்பாடு குறைபட்டுவருகின்றன. இவ்வாறெல்லாம் பிற்காலத்தில் ஏற்படலாம் எனக்கருத்தில் கொண்டு பாரதியார்

“கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப்பண்டம் காவிரி வெற்றிலக்கு மாறுகொள்வோம்”

“சிங்க மராட்டியர் தம் கவிதைகொண்டு சேர்த்துத் தந்தங்கள் பரிசீலிப்போம்”

“காசிநகர்ப் புலவன் பாடும் உரைதான் காஞ்சியல் கேட்பதற்கோர் கருவிசெய்வோம்”

“ராசபுதனத்து வீரர் தமக்கு நல்லியல் கண்ணடத்து தங்கம் அளிப்போம்”

என்று பாடியுள்ள பாட்டு நோக்குதற் குரியது. இவர் “தன் கவிதையில் காலக்கடலுக்கோர் பாலம் அமைத்தார்; கவிதை கவிரிக்கோர் கரையுமிட்டான்” என்று கூறுவதே சாலச்சிறந்தது போலும். ஒமேலே உள்ள பாட்டினை நூண்மாண் நுழைபுலமையைக் கொண்டு சிந்தித்துப் பாருங்கள். கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவற்றிற்கு ஈடாக காவிரி வெற்றிலையைக் கொடுத்தால்

நல்லது என்று சொல்லியிருக்கின்றார் நம் வருவி பாரதியார். எத்தகைய தீரிய சிறந்த, திறமையான ஒற்றுமையை வார்க்கக்கூடிய கருத்து! மாத்தியர் கவிதையைக் கேட்டு சுகவத்து மாத்தியப் புலவர்களுக்குச் சேத்துத் தந்தங்களைப் பரிசாக அளித்தல் காலக்சிதுந்ததாகும். ஒருமைப் பாட்டிற்கு மொழி வெறி அகலுதல் வேண்டும். அதற்குரிய வழியினையும் பாரதியார் எண்டு காட்டியுள்ளார். காசிப்புலவர் பேசும் உரையைக் கார்சியில் கேட்பதற்கு ஒரு கருவி செய்யலாம் என்பது நம் கவிஞருது கருத்து. இராசபுனித்து வீரர்க்குக் கண்ணடத்துத் தங்கத்தை அளிப்போம் என்று பாரதியார் கூறும்வழி போற்றுகற்குரியது. பாரதியார் ஒருமைப்பாட்டிற்கு இப்பாடலில் சிறிய எளிய நடையில் அரிய பெரிய கருத்தை விளக்குகின்றார். ஆதலின் அவர் “பண்டிதப் பாலைவனத் திடில் வந்த பாற்கேணி பாரதி” எனதுமக்கு எண்ணம் தோன்றுகின்றது.

இந்நாளில் மாநிலங்களுக்கு இடையே மலைப்படு பொருள்கள் பற்றியும், ஆற்றுநீர்கள் பற்றியும் பூசல்களும் பினக்குகளும் அவ்வப்போது தோன்றுகின்றன. இத்தகைய மாறுபட்ட கருத்துக்கள் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை சீர்க்கூடிக்கும் என்பது நம் தமிழ்க்கவிகருத்து. இக்கருத்திற்கு இலக்காக நாம் கண்கூடாக பார்க்கின்ற நிகழ்ச்சியாகும். இவ்வாறு மாநிலங்களுக்குள்ளேயே ஒற்றுமை இருக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்த பாரத நாட்டின் எப்பகுதியிலும், எவ்விடத்தும், எங்கெங்கும் உள்ளமைகள் நம் தாய்நாடாகியப் பாரத நாட்டிற்குச் சொந்தமானதாகும். இக்கருத்தை வலியுறுத்துவதற்காகப் பாரதியார்,

“மன்றும் இமயமலை யெங்கள் மலையே;
மாநில மீது போற்பிறித்திலையே!
இன்னது நீர்க்கங்கை யாறெங்கள் யாறே,
இங்கிதன் மாண்பிற் கெதிரெது வேறே?

பள்ளகும் உபநிட நூலெங்கள் நாடே பார்மிகையேதொகுநூல் இதுபோலே, பொன்னென்றிருப்பாரத நாடெங்கை போற்றுவம் இஃகத எமக்கில்லை எடே”

என்று பாடியுள்ளார். இதனால் இவர் “தெய்வம் யாவும் உணர்த்தி இம் தெய்வம் பாரதி”

“தீமைகள்காட்டி விலக்கிடும் தெய்வம் பாரதி” எனக் கூற வேல வேண்டும். எவ்வளவு தெளிவாகப் பாரத நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழிகாட்டியுள்ளார் பாரதி! நிலைபெற்ற இமயமலை எங்களுடைய மலை. அதுபோலச் சிறந்த வேறு ஒருமலை இல்லை; எனகிறார் பாரதி. இஃது உண்மைதான். இவ்வுலகில் உள்ள மலைகளுள் மிகப்பெரிய மலை இமயமலையே ஆகும். இவற்றில் இருந்து ஆண்டுதோறும் வற்றுத் ஆறுகள் பல பாய்கின்றன. இத்தகைய மலை எமக்குரியது என்று சொல்லிப் பெருமையடையவேண்டும். இதுபோலவே கங்கையாறும் நம்முடையது. நம் பாரத நாட்டில் தோன்றிய உபநிட நூல்கள் மிக்க பொருமைவாய்ந்தவை. இவ்வாறு கீர்த்திவாய்ந்த நம் நாட்டில் தோன்றிய தற்கு நாம் பெருமைப்பட வேண்டும். இவ்வாறு உணர்ச்சி சிறுவர்களுக்கு இளமையிலேயே படவேண்டும் எனபதற்காகப் பாரதியார் கீழ்க்கண்ட பாட்டைப் பாப்பாபாட்டாகப் பாடுகின்றார்.

செல்வம் நிறைந்த ஹிந்துஸ்தானம் அதைத் தினமும் புகழ்ந்திடி பாப்பா!
வடக்கில் இமயமலை பாப்பா!—தெற்கில் வாழும் குமரிமுளை பாப்பா!
விடகும் பெரிய கடல் கண்டாய்—இதன் விழக்கிலூம், மேற்கிலூம் பாப்பா!
வேதமூடையதிந்த நாடு—நல்ல வீரர் பிறந்ததிக்க நாடு;
சேதமில்லாத ஹிந்துஸ்தானம்—இதைத் தெய்வம் என்று கும்பிடடி பாப்பா.

என்று மகாகவிபாரதி ஒருஷாப்பாட்டை பாட்டின் மையமாகக் கொண்டுபாடினார்.

போலும், பாரதி நாட்டின் ஒருமைப் பாட்டிற்குச்சிறந்த முறையில் வழி காட்டியுள்ளார். நாம் அவர் வழிநடந்து நற்பேறு பெற்றூல்தான் நாம் மனிதராய் தலைநிமிர்ந்து பேசமுடியும், நாம் பெற்ற சுதந்திரம் தழைக்கும்.

“ மேலும் பாரதியார் பாடியுள்ள

“பாசத சமுதாயம் வாழ்கவே! வாழ்க வாழ்க பாரத சமுதாயம் வாழ்கவே! ஐயஜைய எல்லோரும் ஒர்குலம் எல்லோரும் ஒரினம் எல்லோரும் ஒர்நிறை எல்லோரும் ஒர்விலை எல்லோரும் இந்தாட்டு மன்னர்—நாம் எல்லோரும் இந்தாட்டு மன்னர்—ஆம் எல்லோரும் இந்தாட்டு மன்னர்—வாழ்க!

• 1960 Chennai India 1960 Chennai India

என்ற இனிய அடிகளை அடிக்கடி பாடி நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டைக் காத்து எங்கள் வாழ்வும், எங்கள் வளமும் மங்காத தமிழ் என்றே சங்கே முழங்கு சங்கே முழங்கும், என்றும், பாரதி காட்டிய வழியின் அடிப்படையில் சென்று ஒருமைப்பாட்டைக் காத்து, நாட்டிற்கு, நன்மை நந்து இன்புற்று, ஆழ்வார்குறிச்சிக்கு அருகில் அமைந்த சிவசைலக் கோலமயில் வாகன ஈருமுகத்தோன்ப் போற்றுதும்.”

၁၇၈၁ ခုနှစ် နောက် ၁၁ နာရီ
နေ့တွင် ၁၁၁၁ နာရီ နေ့တွင် ၁၁၁၁ နာရီ
၁၇၈၁ ခုနှစ် နောက် ၁၁ နာရီ
နေ့တွင် ၁၁၁၁ နာရီ နေ့တွင် ၁၁၁၁ နာရီ

அமெரிக்க உயர்தூக் கல்வி

Opuscula: in the Author's Handwriting.

- 100-101-102-103

தன்கள் ஒரு உயிரின் மிக முக்கியமான பகுதியாகத் திகழ்கிறது. அத்தன்கய கண்களை ஒத்த கல்வியை; அதிலும் எல்லையில்லா இன்யத்துடன், எல்லாச் செல்வங்களையும் பெற்றுத் திகழும் அமெரிக்காவில் தற்போதுள்ள கல்வியைப்பற்றி இவண் சிறிது தெரிந்துகொள்வோமா?

பஸ்லாற்றுறை சிறந்து விளங்கி, எட்ட முடியாத கிராத்தின் அளவு உயர்ந்து வட்டிருக்கிறது இன்று அமெரிக்கா. அங்குள்ள உயர்தாக கல்வி கடல் மடைகிறந்தாற் போலப் பொங்கிளமுந்து. நல்லதோர் நன்மையளிக்க வல்லதாக உள்ளது. அமெரிக்கர் பல விருட்டங்களாக முயன்று கல்விக்கோர் புதுமையை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். “முயற்சி திருவினை யாக்குமன்றோ” இப்புதுமையின் நோக்கம் கல்விபெறும் வாய்ப்பில் சமத்துவம் நிலவேண்டும் என்பதே, அங்கே ஒவ்வொரு அமெரிக்க இளைஞரும், தான் தன் ஆர்வமுடினும் திறமையுடறும் படிக்க உரிமையுண்டு. இதுவே சம்த்துவக்கல்வி வாய்ப்பு கொள்கை. இதன்மூலம் ஒரு மாணவனின் இனம். மதம், தேசபூர்வம் முதலியவற்றைக் கண்டறியாது, வேறுபாடு காணுமல் இருக்க சட்டங்கள் மசாக்ருடச்சடல், நியுயார்க், நியுஜெல்சி முதலைய மாநிலங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஹார் வார்டு, யேல் பிரிஸ்ஸ்டன் போன்ற தனி பல்கலைக்கழகங்கள் புதுமுறை கல்வி முறையைச் சீந்தித்துவருகின்றன. ஏனென்றில் அகெரிக்காவில் இப்பொழுது உயர்தாக்கல்விமுறை மாறி வரும் நிலையிலிருக்கிறது. பொருத்தமாகச் சொன்னால் தற்போது அமெரிக்காவில் நிரந்தரமற்றமுறையில் கல்வி முறை உள்ளது.

அமெரிக்கப் பஸ்கலைக் கழக அமைப்பு :-

அது அமெரிக்காவின் பல்கலைக் கழகங்களின், அமைப்பு அணநாயக ரீதியானது அல்ல.

பெ. முத்துவாழி

முதல் நிலை பட்ட வகுப்பு

இரசாயனம்:

மாணவர்களுக்குப் 'ப்ளக்லைக் கழக நிர்வாகத் தில் பங்கோ, உரிமையீர் கிடையாது. அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகத்தின் தரியாத, அமைப்பே இதுதான். நான்காண்டுக் கலைக் கல்லூரிப் 'பதிப்புக்குப்' பின் தரப்படுவது, 'பி. ஏ. பட்டம்' 'மூன்' பட்டப்படிப்புக் கல்லூரி, பிறகு பி.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்களை அனுமதிக்கும் 'மேஸ்' பதிப்புக் கல்லூரிகள் சட்டக் கல்லூரிகள் விவத்தியக் கல்லூரிகள் தியாலஜி பள்ளிகள் கலை விஞ்ஞானப் பட்டப் படிப்பு பள்ளிகள் முதலியனவாரும். இந்தக் கல்லூரிகளும், பட்டப் படிப்புகளும் சேந்தே அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகத்தின் அமைப்பாரும். ஆமெரிக்கப் 'பி.ஏ.க் லைக் கழககள்' சிறந்த, உறுதியான, கட்டுக்கேப்பான்வை உடனுக்குடன் 'மாற்றவியலாத' விகாயினும், ஆறு நிலைக்கேற்ற மாற்றங்களுக்கு இயலாது விகாயினும் பார்ம்பரியான யாக்லிட் க'ன் இலாக்காக்களுடன் கூடியது. இது ஒரு குறைபாடாகத் தேன்றினுலும், நுண்மையாக ஆரோய்க்கால்கு அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழக அமைப்பில் இது ஒரு வலுவான சக்தியாகும். பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தில் மாணவர்கள் பங்கு, ஆலோசனை கூறுவதுடன் நின்று விடுகிறது. அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்கள் மேலும் இருபெருந்தவடிக்கைகளில்லாடுபடிடிருக்கின்றன. அவைகள் முதயோர் கல்வி கழகங்களுடன் தொடர்புகொள்கின்றன.)

அமெரிக்கப் பில்கீலக் கழகங்களிலும்,

கல்வூரிகளிலும் தொழிற்பயிற்சி :-

அ. அமெரிக்கக் கல்விமுறையே இருப்பதும் பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று சாதாரணம் மத்தினின் பெருமைக் கல்வி, மற்றொன்று தொழிற்கல்வி, பொதுவாக, பொதுக்கல்வி யெயும், தொழிற்கல்வியெயும் பட்டப்படிப்புப் பள்ளிகளும், தொழிற் பயிற்சி முன் பட்டப்படிப்புக் கல்லூரிகளும் அளிக்கின்றன. தொழிற்பயிற்சிக் கல்வியுடன், பொதுக் கல்வி, யும், தொடர்ஷியதாகவே அங்கே உள்ளது.

வெர்நியியல் கல்லூரி :-

அமெரிக்காவில், நம் நாட்டைப்போலல்லாது பொறியியல் கல்லூரிகளில் சேர விரும்பினால் அதற்காகத் தனிப்பட்ட தெக்னாலசிகல்லூரிகளிலோ அல்லது பொறியியல் கல்லூரிகளிலோ மாணவர்கள் பயிற்சி பெறவேண்டும். பின்னர் பொறியியல் கல்லூரியில் ஒவ்வொரு மாணவரும் நான்கு ஆண்டுகள் கற்று பி. ஏ. பட்டம் பெற்று ஆராய்ச்சிநடத்தி டாக்டர் பட்டம் பெறவேண்டும். ஆனால் இவ்விரு பட்டங்களையும் ஒரே கல்லூரியில் பயில்வதற்கான ஒருசில புகழ் பெற்ற கல்லூரிகள் உள்ளன.

மருத்துவக் கல்லூரி :-

முன்பெல்லாம் மருத்துவக் கல்லூரியில் பயிலும் மாணவர்களுக்குப் பாடங்கள் கறைவாகவே இருக்கும். மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்வதற்குமின்மாணவர்கள் ஒரு வருடம் பொதிகமும், இரண்டு வருடங்கள் இரசாயனமும், ஒருவருடம் உடல் இயலும் படிக்கவேண்டும். செலவு அதிகமாகின்றது மருத்துவக்கல்லூரிபயிலும் மாணவர்களுக்கு. எனவே அங்கு பயிலும் மாணவர்கள் மிகக்குறைவாக வேடுளார். அமெரிக்காவின் தற்போது சுமார் 85 மருத்துவக்கல்லூரிகள் மட்டுமே உள்ளது. படிக்கும் மாணவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் உபகாரச்சம்பளத்திற்கோ அங்குவசதியில்லை.

சட்டக் கல்வி :-

இரு மாணவன் சட்டக் கல்லூரியில் சேர்வதாக இருந்தால் அவன் சேர்வதற்கு முன்னமே பி. ஏ. பட்டம் பெற்றிருக்கவேண்டும். சட்டக் கல்லூரியில் மூன்றாண்டு பயின்று பின்னர் அவர்கள் எல். எல். பி. பட்டம் பெறுவிருக்கன்று. வெளிநாடுகளிலிருந்து சட்டவழக்கறிஞர்களை வரவழைத்து அவர்களின் மூலம் மாணவர்களுக்குச் சட்டத்தின் நுணுக்கங்களை அறியச்செய்து டாக்டர் பட்டத்திற்குத் தயாராக்குகிறார்கள்.

நிதிரிகைக் கலை :-

அமெரிக்காவில் பத்திரிகைக்க் கலைக் கல்லூரிகள் உள்ளன அங்கு 4 ஆண்டுகள் பயின்ற பின் பி. ஏ., பட்டம் கொடுக்கப்படுகின்றது. பெண்கள் அங்கெல்லாம் தொழில்களில் ஈடுபடுவதில்லை. சினிமாக்களில் அமெரிக்கப் பெண்கள் வேலை செய்வதாகக் காட்டப்படும் காரத்து மற்றிலும் தவறு. ஏனெனில் பெண்கள் தொழிற்கல்வி நிலையங்களில் சேரலாமேதவிர தொழில்களில் அவர்கள் ஈடுபடுவதில்லை. பெண் களை, ஆண்டால் நிலையங்களில் சேர்ப்பதால் நஷ்டமே ஏற்படுகிறது.

அமெரிக்காவில் பல்கலைக்கழக நூல் நிலையங்கள் கருக்குப்பதில் மருத்துவக் கல்லூரிகளில் சேர்ப்பதால் நஷ்டமே ஏற்படுகிறது.

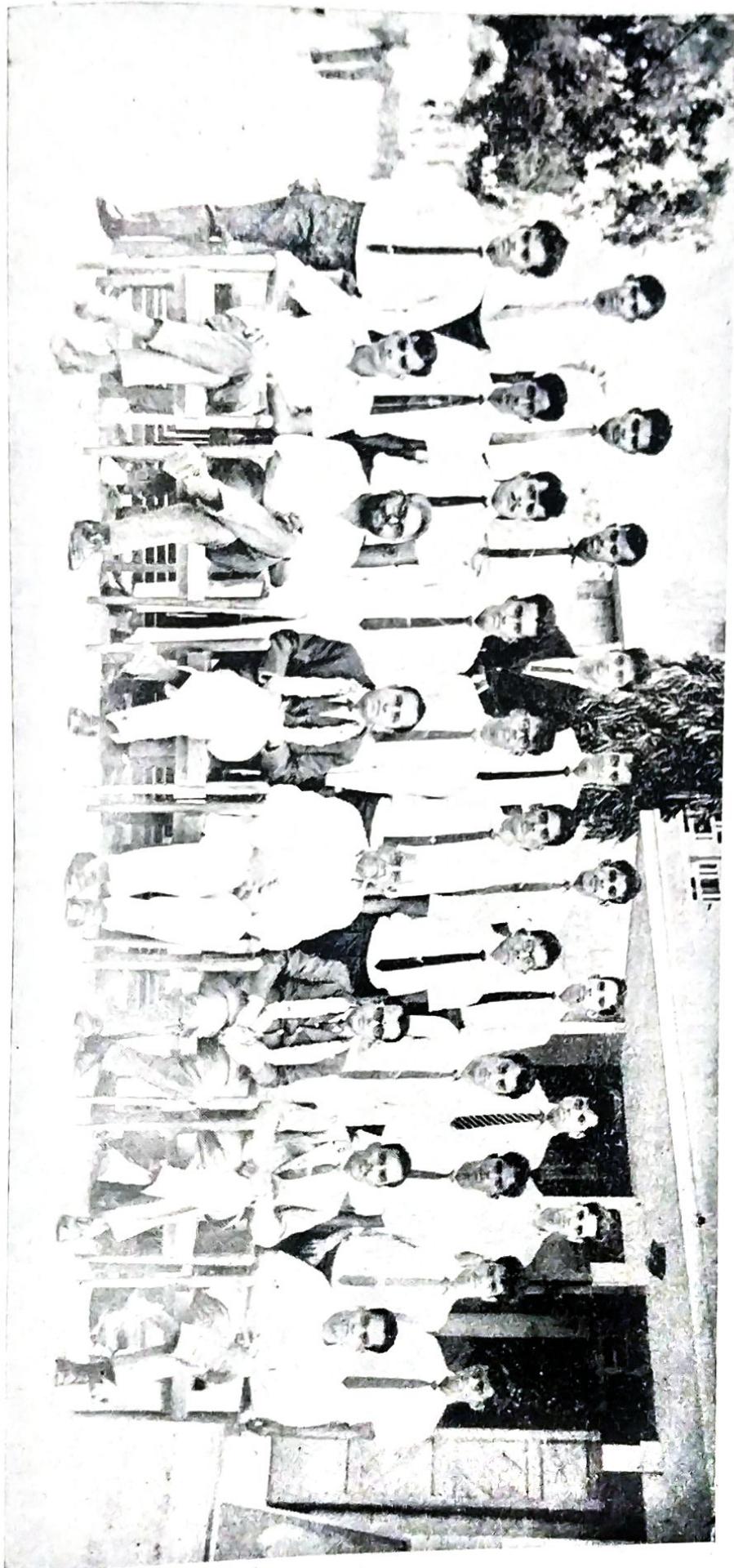
அமெரிக்காவில் பல்கலைக்கழக நூல் நிலையங்கள் :-

அறிவு வளர்ச்சிக்கு நூல் நிலையங்கள் மிகவும் துணைபுரிவின்றன. அதிலும் மாணவர்களுக்கு, அறிவு வளர்ச்சி, உலகியல் தொடர்பு, அன்றாந்து வெளிவரும் புதிய விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள், முதலியலைகளை அவர்கள் நல்லமுறையில் வார்த்துக்கொள்ளப்பயன்படுகிறது. நூல் நிலையம் தான் அறிவுக்களான்கியம் அவையே பல்கலைக்கழகத்தின் முதல்தாதேவையாகும் அமெரிக்காவில் “பார்டிங்டன் திட்டம்” என்னும் ஒரு திட்டப்படி வெளிநாட்டுப் புத்தகங்களை அழைத்து மிகவும் பயன்படுத்தத்தக்க அளவுகளில் நூல் நிலையங்களில் வைக்கின்றனர். எந்த வெளி நாட்டு நூலானாலும், ஆராய்ச்சி, விஞ்ஞானம் முதலிய எவ்வகை நூலானாலும் சுங்க கிடைக்கிறது. அந்தநூல் நிலையங்களில் சுமார் 200க்கும் மேற்பட்ட சிப்பந்திகள் வேலை செய்து வருகின்றனர் நூல் நிலைத்தில் எம். ஏ., பட்டத்திற்கும், டாக்டர் பட்டத்திற்கும் கூடத்தேர்வுபாடத்திட்டங்கள் உள்ளன வாரே.

முடிவுரை :-

மேற்கண்ட கட்டுரையின் மூலம் அமெரிக்கக்கல்வி உலகத்தை நீங்கள் புரிந்துகொள்ளலாம். “கற்றேர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு” என்னும் கருத்திற்கிலக்கணம் வகுக்கின்றார் அமெரிக்கர்கள். பொருளாதார விசயத்திலும் உயர்ந்துதான் இருக்கிறது நாமும், அவர்களைப்போல் சாதி, சமயமற்ற சாமதர்மக்கல்விமுறை அமைக்கவேண்டும். தத்திடுதிப்படையிலும், பெராநூளாதார அடிப்படையிலும் உதவிகள் அளிக்கப்படவேண்டும். அமெரிக்காவிலிருந்து எதைளதையோ கற்றுக்கொள்ளும் நாம் அவர்களது சுயர்தாக்கல்வியையும் பின்பற்றலாம். “மாற்றுஞ் சேதாட்டத் துமல்லிகைக்கும் மணம் உண்டல்லவா”? நம் மிடையே ஓரிரு அறிவாளிகள் தோன்றினாலும் அவர்களுக்கு ஆதாவ கிடைக்காமல் போய் அவர்கள் வெளிநாடு செல்கிறார்கள். இதற்க ‘Brain drain’ என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவார்கள். சிலநாட்களுக்குமுன் ஒரு வார இதழில் வெளிவந்த செய்தியே இதற்குச் சான்றளுக்கும். ஒரு இந்திய டாக்டர் (வெளிநாட்டில் பட்டம் பெற்றவர்) அமெரிக்காவில் மிகுந்த சம்பளம் கிடைத்தும், இந்தியாவை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமலும், ஆனால் வேலைகிடைக்காமலும் மனமுடைந்துபோனார். நம் நாட்டையே குறைக்க விரும்பவில்லை.

Mathematicians — not Mathemagicians.

Physicists — Not Physicians.

இலாமைக் கனவு

(அல்லது)

இன்ப யாத்திரை

H. களத்துமணி, B. Sc.
பழைய மாணவர்

தோற்றுவாய்:

எண்ணுக்கும் அருமையதாம் தன்மைத்தாய்
ஏற்றமிகு அமைப்படைய பொருளினிலே
விண்ணுக்கும் அணிகலனுய் விளக்கிவிடும்
வீருமிகு விண்மீன்கள் ஒட்டத்திலே

மண்ணுக்கும் வாழ்வளித்துத் தாம்வாழம்
மனிதரிலும் விலங்கிலுமாம் உயிரினிலே
பண்ணுக்குப் பெருமைதநும் இதைகேட்டு
பாரினிலே கவிஞராவன் பாடுகின்றன்.

நெஞ்செல்லாம் இனித்திடவே நல்வாழ்வின்
நினைவுகளை யானிசைக்கப் புதுந்திட்டேன்
கொஞ்சமோ எண்ணங்கள்? பற்பலவாம்
கோலத்தில் வந்திட்ட சொற்கூட்டம்

நல்லாசி வேண்டிப்பல நற்கவிஞர்
நற்கவிதை மனத்தெண்ணிப் போற்றுகின்றேன்.
கல்லாரும் கற்றாரும் களிப்படையாம்
கற்பனையின் தூண்டுதலால் கவிசேய்தேன்.

தீக்குச்சி:

தீயினையே மனிதர்கள் படைத்திட்ட
தினமுதலாத் தீயின்றி வாழ்வுண்டோ?

தீவேண்டும் எனவெண்ணும் போதுனிலே
தினங்காணும் தீக்குச்சி நினைவாகும்

தீகாணும் போதுனிலே நாம்காணும்
திகைப்பிற்கே தீக்குச்சி காரணமாம்
தீதந்து தீயாகித் தீயதுமாய்த்
திகழ்கின்ற தீக்குச்சி தீயதுவோ?

தீயிருந்தும் தீக்குச்சி வெறுங்குச்சி
தீப்பெட்டி குச்சியின்றி வெறும்பெட்டி
தீப்பெட்டி தனில்தோய்ந்து சுடர்விடுமோர்
தீக்குச்சி பெருமைமிகு ஒளிர்குச்சி.

தீயாகி ஒளிவிட்ட தீக்குச்சி
தீய்ந்தாலோ கிடைப்படதோரு கரிக்குச்சி
தீக்குச்சி தீப்பெட்டி இன்றியொரு
வெறும்பெட்டி கரிக்குச்சி வேண்டுவரோ?

கல்லூரி வாழ்வு:

தீக்குச்சி போன்றதோரு கல்வியினை
 தினமளிக்கும் கல்லூரி தனிலன்று
 பயின்றிட்ட காலமதில், நற்பண்பு
 பல்கேள்வி பெற்றதுடன், என்றென்றும்
 பகழ்டனும் சிறப்புடனும் தீகழ்கின்ற
 பூஞ்சோலை அறிவியலை நன்கறிந்தேன்.
 இன்றெல்லாம் நினைத்திட்டும் நாளையதை
 ஈட்டிற நினைவென்றே நவின்றிடுவேன்.
 விளக்கங்கள் பலவுறைப்பார் ஜூயமெழுப்பின்
 விளம்பியதை எளிதாக்கி மொழிந்திடுவார்
 சொல்லாரும் தனைவிளக்கி உரைத்திடுவார்
 சோர்வின்றி இன்சுவைகள் சேர்த்திடுவார்
 தயக்கமின்றி அணுகிட்டால் வெற்றிவழி
 தொன்சேர்த்துப் பல்வகையில் துணைநிற்பார்.
 இத்தகைய நல்லோர்பால் தினஞ்சென்று
 செம்மையாய்க் கற்றதுவும் நற்பேசுறே!

இன்று ?

நிகழ்கால வாழ்வினிலே பாடப்புண்டு
 நிலைத்ததோர் சுவைதாரும்பல் நட்புண்டு
 நிலையாகச் செய்கின்ற வேலையண்டு
 நினைவைகள் தோன்றுகின்ற ஓய்வுண்டு
 ஆழ்கடலாம் அறிவியலின் கரைதனிலே
 ஆர்வமெரடு நிற்கின்ற இன்பமுண்டு.
 வாழ்வென்றும் குன்றினிலே வழிநடக்க
 வற்றுத் சுவையடைய பாதையுண்டு
 நாளையென்ற பாதையிலே விழிவைத்து
 இன்றையநல் வாழ்வினையே சுவைக்கின்றேன்
 வேலையொன்று வந்திடுமாம் நமக்கென்று
 வேண்டியது கிடைத்திடுமாம் இவையெல்லாம்
 முயலுதற்குச் சோம்பலுற்றுப் பின்வாங்கும்
 மூடர்களின் பொய்யான வார்த்தையுண்டே?
 முயன்றிடுவோம் வெற்றிக்கணி எய்திடுவோம்
 முன் செல்வோம் நாளையினி நம்கையில்.

ଆମ୍ବକିଣ୍ଠ ଜାରିପାପୁ.

H. குட்டுமணி, B. Sc.

പ്രമുഖ മാണവർ

அழகு சிரிக்கின்றது. எப்பொழுதும் வாடாமல் என்றென்றும் அழியாமல் நற்காலப் பள்ளியிலே நிமிர்ந்து நின்று அது மானுடர்தம் உள்ளங்களைக் கொள்ளின கொள்கின்றது. நிற்காமல் ஒடுகின்ற ஆற்றறப்போல், நிலையாக இயங்குகின்ற கோளங்களில் ஒளிர்விடும் சூடர்க்கற்றை வீசுகின்ற ஞாயிற்றின் ஒட்டத்திலும் கோடியாய்ப்பரந்து நிற்கும்விண்மீன்கள் கண் சிமிட்டுவதிலும் இயற்கையாய்ச்சிரித்து நின்று அது நம்மை மகிழ்வீக்கிறது. எங்கோ எப்பொழுதோ தோன்றுகின்ற, சில நாள் வாழ்ந்திடும் சிற்றுயிர்களை ஒன்றூய் ஒரினமாய் ஒருஉலகாய்க் காட்டுகின்ற தோற்றுத்தில் அது உயிர்பெற்று நிதர்களுடன் மையாய் மாறுகின்றது. பேரண்டப் பெருவெளியில் கண்முன்னே காண்பவற்றை உண்மையாக்கிக் காணுத பலவற்றை உண்மையோ பொய்யோ என மருண்டோடுப்படி செய்வதால் மாண்யமாக்கி உண்மைக்கும் மாண்யக்கும் வீளக்கமாய் அமைந்திடும் நிலையினில் அது பாடங்களைப் பயில்விக்கும் ஆசானுய் மானுடரை பகுத்தறிவுப் பாதைக்கு அழைக்கின்றது. அதன் வடிவத்தைத் தன்மையைப் பண்பை நவில் தொறும் ஆண்டு அதன் சிரிப்பைக் காணலாம்.

பூஞ்சோலை ஒன்றில் நுழைந்து புத்தச் புதிய பூக்கள் தனிக் கண்டபோதினில் அழகு கரையற்று நிற்றல் காண்பீர். பூக்களின் அழகுகள்கு மகிழ்ந்திடு இதயத் தோடு பூவினைப் பரித்துவந்து பூ மணம் படப்புகிள்ற திறத்தினில் அழகு தோன்றிடக் காண்பீர். பூவென்ற சொல்லமுகு. பூஞ்சோலை அழகு. பூ மணம் அழகு. ஆயின் பூ போலும் அழகுபெற்ற மனமுடை ஒருவன் சொல்லும் புத்துயிர்க் களித்தயொன்றில் பூவின் அழகு சிரிக்கின்றது. பூஞ்சோலை மணத்தின் அழகு சிறக்கின்றது.

பசிய புல்வெளி அழகியது. பசும் நெற்செடிகள் அழகியன. பசுமரங்கள் அழகின் திருப்பிடம். பசுங்கனிகள் அழகின் சிறப்பிடம். பசுமைப் போர்வையிலே பெருமலையோரழகு! பசுமைப் பாய்விரித்த நிலமொருதனியழகு! யாவும் பசுமையாய் மாறித்தோன்றி அழகினை மறைக்கும் கண்ணில் பசுமையும் தோன்றுது; அழகும் தோன்றுது. பாடிப் பரவசமாய் நின்றிடும் சுவைருர்தம் கண்களிலே பசுமையின் அழகு திரிக்கின்றது; அவர்கள் உள்ளத்தில் அச்சிரிப்பின் அழகு தெரிகின்றது.

பொருள்கள் பலத்திறத்தன. ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகை. அறிவியலின் கூறுபாட்டில் பொருட்களையே நோக்கிடினும் அக்கறைபாட்டின் தன்மைக்கு ஒப்புப் பொருளிருக்கும் நிலையமுகு. பொருளுக்குள் இயக்கமாய்ப் பொருளையுமியங்குகின்ற நிலைதன்னில் மற்றொரியக்கமாய் இவ்விரண்டும் நிகழ்ந்திடுமோர் இயக்கத்தில் பேரியக்கமாய் பேரண்டமுழுதும் இயக்கத்தில் நிலை நிற்பது தனியமுது நீரியங்கு நெருப்பியங்கும்! காற்றியங்கும்! ஓளியியங்கும்! இவ் கங்கள் யாவும் அழகியன! சிறிய சிறிய உயிர்கள் முதல் மனிதன்வரை இயங்குவது அழகாகும்! சுற்றியுள்ள யாவு மியங்கத்தானியங்கு மனை நோக்கத்திற்கேற்பமாறி பல்வேறு இயந்திரங்களின் இயக்கங்கட்ச

மாறியது ஆழகானதே! இவை யாவற்றினும் கலவாத இயக்கங்கள் மானுடர்தம் எண்ணத்தில் தோன்றி எழுத்திலே வந்து எண்ணற்ற உள்ளங்களை இயக்கும் சக்தி எனினும் நிறைந்த மனத்தோடு இயக்கினைப்பெற்று செயல்படுதல் அழகானதே. எனினும் நிறைந்த மனத்தோடு இயக்கினைப்பெற்று செயல்படுதல் அழகானதே. என்ற துடிப்பினால் கங்களை வீருப்பு வெறுப்பின்றி ஆய்ந்து உண்மைகாணவேண்டும் என்ற அதற்காகவே வாழ்கின்ற மானுடர்தம் உந்தப்பட்டு என்றென்றும் அதே நினைவாய் அதற்காகவே வாழ்கின்றது. சிந்தையிலே இயக்கங்களின் அழகு சிரிக்கின்றது.

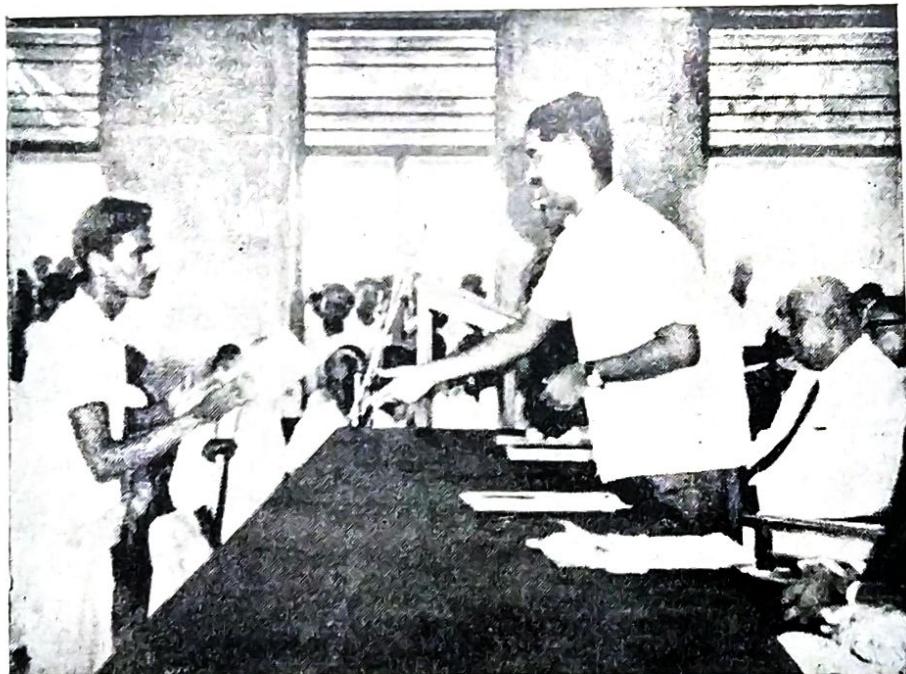
ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தோன்றும் நிலையைப் பல்வகையிலும் காணலார். விகையிலிருந்து செடி தோன்றி மரமாகிப் பூத்துக் காய்த்து விகைத் தோன்றும்! முட்டை குஞ்சாகி முட்டையிடும். மற்ற உயிர்களும் தக்தம் இனங்களை வளர்க்கும் பெற்றியன இத்தகைய தொடர்ந்து நிலைத்தல் போன்றதொரு அழகுண்டோ? உயிர் களிலும் குஞ்சுகளை சிலகாலம் பேணுகின்ற நிலையினிடில் அக்குஞ்சுகட்கு கிட்டு கின்ற பரிவும் பாதுகாப்பும் அழகியது! குட்டிகளைப் பிரண்ணும் தாய் தான்படும் என்ற பரிவும் பாதுகாப்பும் அழகியது. துண்பங்களை எப்பாடு பட்டாவது சகித்துக்கொள்ளும் உணாச்சி அழகியது. தும் முடைய சூழ்ந்தைகள் பெரியவர்களாகி ஊரும் உலகமும் போற்ற வாழ விவண்டும் என்று எண்ணும் பெற்றேர்களுடைய பாசம் அழகியது. நட்பிற்காக எதுவும் சொய்ய தியாகம் துழகானது! சமுதாயத்தை அருளால் ஆட்கொண்டு இன்னல் தக்கம் நோன்பு அழகியது! காதலனும் காதலியும் கருத்தொருமித்து இல்வாழ்வை நாடுவது அழகியது! இருந்தாலும் அன்பால் உலகு ஒன்றுபட வேண்டும் என்று உளமுருகவேண்டி நிற்கும் அருளாளன் உள்ளத்தில்தான் அவ்வன்பின் அழகு சிரிக்கின்றது. அன்பின் பூரணத்துவத்தை அறிந்தவர்க்கே அச்சிரிப்பின் அழகு புரிகின்றது.

அழகு எங்கே தோன்றுகிறது? அழகான பெண்களின் பார்வையிலா? அன்றி அவர்கள் முகத்திலா? அன்றி அவர்தம் செயல்களிலா? இல்லை! பார்க்கின் றவர்களுடைய அகத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப பெண்களின் அழகு தோற்றுமளிக்கும். என்றும் நிலைக்கும் அழகை வேண்டுபவர் உள்ள ததில் பிறநுடைய உள்ளங்களின் அழகு சிரிக்கின்றது. அதையுனர்ந்தவர் சிரிப்பில் அழுது மலர்கின்றது.

அழகு என்பது என்ன? எவையெல்லாம் ஒருவனுடைய ஆர்வத்தில் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றவோ அவையெல்லாம் அவனுக்கு அழகானவை. ஆகவே அழகு என்பது இன்ன தன்மையது என்று கூறமுடியாதபடிக்கு அதைப்பற்றி என்னுபவர்களோடு தொடர்புடைய (ரிலேடிவ்) ஒன்றுக்காட்சி தருகிறது அழகை இளங்கானும் பெற்றியுடையவர்களின் உணர்வில் அழகு சிரிக்கின்றது. அழகின் சிரிப்பு எட்டாத பொருளோ கிட்டாத இன்பமோ அல்ல. அழகைக்கண்டால் — அப்படிக்காண வேண்டும் என்ற இதயத்தோடு அனுகிக்கண்டால் — ஆர்வத்துடன் போற்றுவதே அழகின் சிரிப்பு.

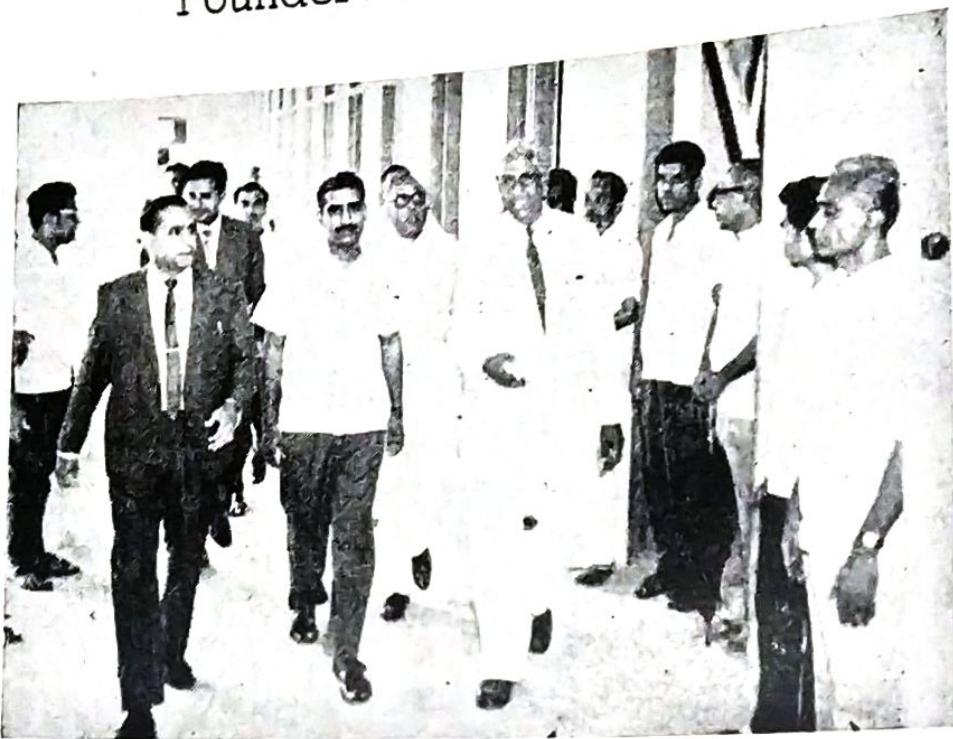
Founder's Day

Distinguished guests

Prize:
who gives, who receives ?

Founder's Day Celebrations

The President
Thiru K. Venkatesan,
Collector, Tirunelveli
arrives.

Presidential Speech

**SRI PARAMAKALYANI COLLEGE,
ALWARKURICI.**

REPORT FOR THE YEAR 1969 - 70.

(Presented on " Founder's Day 11-11-1970 ")

Ladies and Gentlemen,

I have great pleasure in presenting to you the Report of the working of the College during the year 1969 -- 70.

The Academic year 1969 - 70 has been for the world a momentous one, in which man's soaring ambition culminated in his putting his foot print upon the moon. This year of great adventure however, has been a period of comparative quiet in College campuses in this State. Teachers were teaching, students were in the classes, every body was in his place and all was well with the world. Here, of course, we carried on in our usual tranquil way.

For us it was a year of significant expansion; at the Pre - University level we revived instruction in Economics which was suspended three years earlier.

To cope with the large number of applicants for the Degree Courses, we increased our in - take by 25% providing altogether 96 seats under Mathematics, Physics and Chemistry majors.

In addition, we broke new ground and opened a new course leading to the Degree of Bachelor of Business Administration. This was the first of its kind anywhere in India and the Madurai University had proposed the course taking inspiration from the report of the Education Commission which underscored the urgency for taking positive steps to meet the need for trained managerial man - power in the country.

In spite of the fact that the course was started late and the University had prescribed a minimum of Second Class in the Pre - University as the qualification for admission we received over 250 applications from all over the State and even beyond, for the 40 seats provided.

The strength of the College in the Pre-University and Degree Courses stood at 629 at the beginning of the year.

Staff :

The following changes and additions were made in the year.

English Department :

Mr. S. Thothathiri, M. A., B. T., and Mr. P. K. Rajan, M. A., were appointed in the place of Mr. P. K. Baskaran and Mr. S. Ganesan, M. A., who left us in search of pastures new.

In the cadre of tutors, Mr. H. Balasubramanian, B. Sc., was appointed in the place of Mr. N. S. Rajendran, B. Sc., who left for higher studies and Mr. K. Mohanram, B. Sc., in the place of Mr. S. Chelladurai, M. A., who was promoted as Lecturer.

Mathematics Department :

Mr. M. Thiraviam, B. A., (Hons) who had gone on study leave, rejoined us after completing his M. Phil., Course. Mr. G. Srinivasan, M. Sc., who was appointed in the leave vacancy, the previous year, was continued because of the requirements of the new Department of Business.

Mr. S. Chelladurai, M. A., was appointed as Lecturer and Mr. S. Rajamani, B. Com., D. B. M., was appointed as Junior Lecturer in the new Department.

Sports :

Our intramural tournaments have been very popular and our policy of encouraging everybody to take interest in some game or other is evoking good response.

At the Inter-Collegiate level, we had the honour of conducting here the University Zonal tournaments in Chess, Basket Ball and Badminton. The Inter-Zone badminton matches were also played on our grounds.

Our performances at Inter-Collegiate level have not been bad. We participated in Cricket, Basket Ball, Badminton, Table Tennis and Chess. Our Cricket and Table Tennis teams went upto the Zone finals.

Sports Day was presided over by Mr. S. Govindaraj, Commandant, M. S. P. Manimuthar. Mrs. Rani Govindaraj gave away the prizes.

N. C. C. :

The N. C. C. that was suspended in 1967 was revived this year and the response of our students have been quite good. We enrolled 121 cadets.

Special function :

A few important celebrations and meetings deserve special mention here. The first is the celebration of the birth centenary of 'Mahatma Gandhi' when Mr. T. S. Ramanatha Iyer, a leading Advocate of Tenkasi delivered an illuminating talk.

The next was the observance of the 2000th anniversary of the birth of the Poet-Saint Thiruvalluvar when a patti Manram was held to decide whether Thiruvalluvar stressed external law or individual rectitude for organizing a society. Miss. S. Bagirathi, M. A., M. Litt., Principal of the Parasakthi College, Courtallam presided over the Manram.

Mention must also be made of a meeting of the Literary and Science Association when a sweetly reasonable plea for the study of English was made by Prof. A. Srinivasaraghavan, of V. O. C. College and University Representative on the Executive Committee of our College.

But, perhaps the event that gave the most personal satisfaction to every one of us were the meetings arranged by the Staff and Students to felicitate our Treasurer Mr. A. Sivasailam, on his assuming the office of Sheriff of Madras.

Founder's day last year was presided over by Mr. T. V. Ramasubbier, Managing Editor, 'Dinamalar'.

Special Grants :

We are grateful to the University Grants Commission for making available a grant of Rs. 4,000 for the purchase of Library books. We hope the munificence of the U. G. C. will be perennial and ever growing.

Examination Results :

While we are conscious that examination results are not a true measure of a College's service to Society, yet, they are fair indicators of honest and dedicated work by students and teachers and for this reason, have a legitimate place in an Annual Report.

The following is an analysis of our Students' performance in the various Classes.

Pre-University Class :

Tamil	—	93%
English	—	80%
Mathematics	—	87%
Physics	—	95%

Chemistry	—	97%
Biology	—	95%
Commerce	—	95%
Economics	—	94%
Advanced Tamil	—	95%
		III Class — 43.
I Class — 125;	II Class — 75;	
	Pass Percentage —	75%

I Year B. Sc. :

Tamil	—	98%
English	—	89%

II Year B. Sc. :

Tamil	—	99%
English	—	91%
Anc. Mathematics	—	100%
Anc. Zoology	—	100%

III Year B. Sc. :

Mathematics Major	—	33%
Physics Major	—	92%
Chemistry Major	—	52%

There has been a slight fall in the percentage of full passes in the Pre-University though the achievements in individual subjects are quite high.

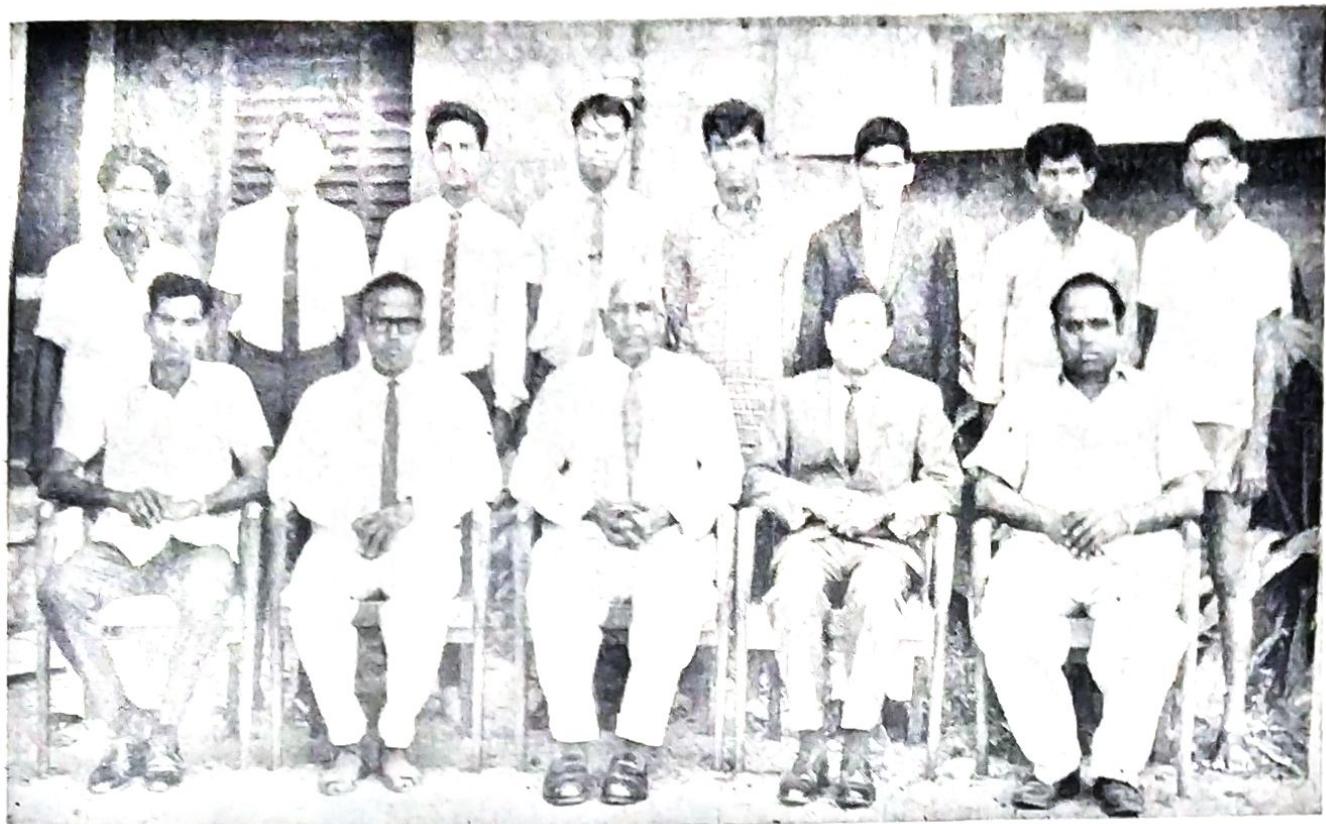
At the final degree examination, Physics Major students came off very well; only one student failed and there was no third class.

Mathematics and Chemistry majors were rather disappointing. Perhaps a high power judicial commission is needed to investigate the causes! These departments must certainly have a much better future to look forward to.

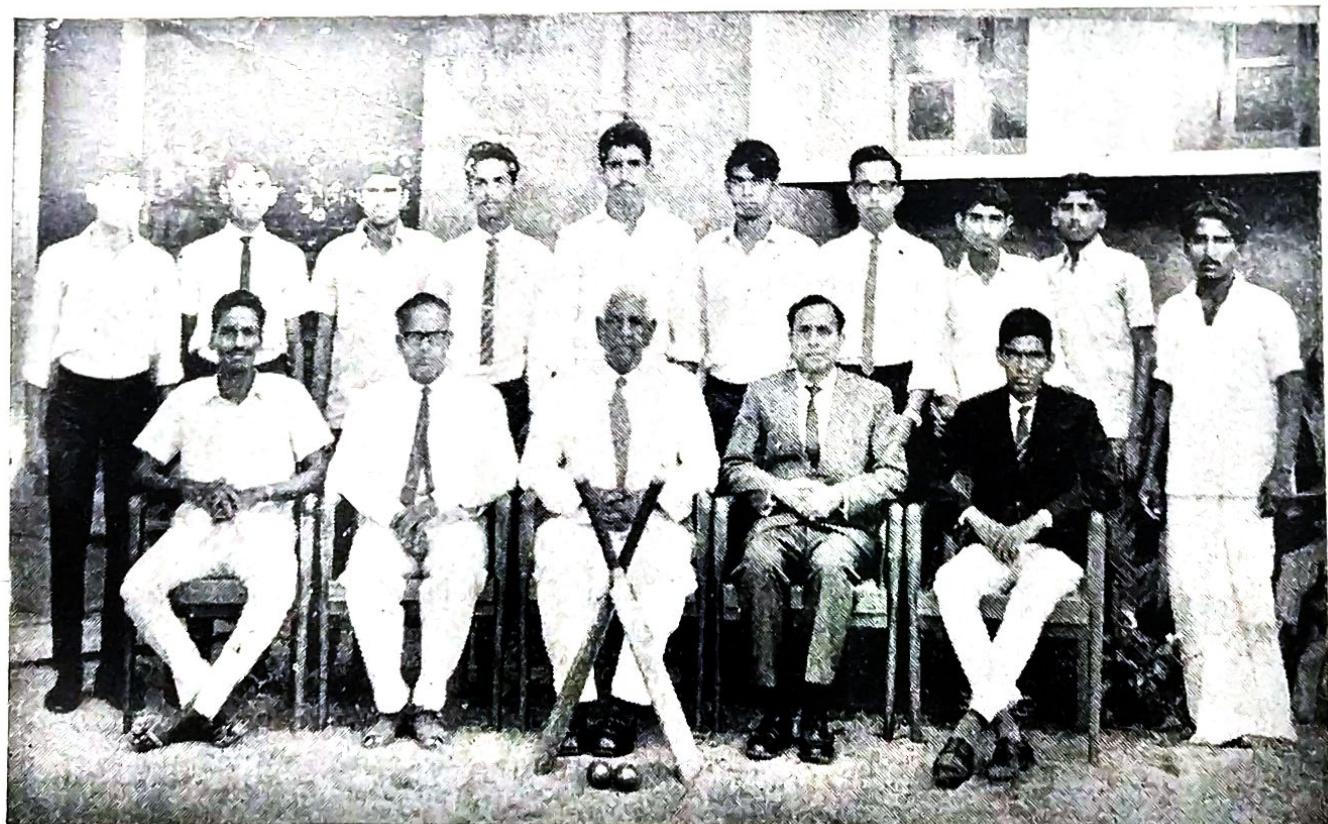
NEEDS AND PLANS :

We have of course a very long list of needs to fulfil. This magnificent building is to be completed shortly and we have to move out of the High School ground

Games Committee 'backed' by the Captains.

Wadekars of tomorrow-Zonal winners - Madurai University.

Sportive Snaps.

Mrs. & Mr. Barnett flanked by our Secretary & Principal

Bringing the olympic torch.

High rise, great fall.

Sri Paramakalyani College, Alwarkurichi.

Department of Physical Education.

ANNUAL SPORTS - 13-3-'71.

RESULTS

	FIRST PLACE	SECOND PLACE
100 metre dash	Naganathan, II B. B. A.	Chandrasekaran, III B. sc.
200 metre dash	Naganathan, II B. B. A.	Kattubava, P. U. C. EF.
400 metre dash	P. K. Ponnudurai, CD.	Esakkimuthu, II B. sc.
800 metre race	K. M. Lakshmi-narayanan, III B. sc.	Thirugnanasambandamurthy, I B sc.
1500 metre race	K. Krishnamurthy, I B. B. A.	K. Sailappan, P. U. C. CD.
Long Jump	R. Ravi, II B. B. A.	K. M. Sundaram, P. U. C. EF.
High Jump	K. M. Sundaram, P. U. C. EF.	R. Balakumar, P. U. C. FF.
Hop, Step & Jump	R. Ravi, II B. B. A.	D. Bhuthalingam, II B. B. A.
Shot Put	AhamedHussain, P. U. C. G.	K. M. Lakshminarayanan, III B. sc.
Discus Throw	K. Lakshmi-narayanan, III B. sc.	T. Murugaraj, II B. sc.
Obstacle Race	V. Ganesan, P. U. C.	Chandrasekaran, III B. sc.
Open to all 1500 metre race	V. Kulandaisamy, XI Std S. P. K. H. S.	Kattubava, P. U. C. EF.
4 x 100 relay	Naganathan, II B. B. A. & team	S. Vellaidurai, III B. sc. & team
Visitors : Gents	Mr. Kuttalingam, S. P. K. H. S.	Mr. Barnett, Chief Guest
Ladies	Mrs. Meera Venkata-subramanian	Mrs. Vasanthaa Krishnamurthy
Staff members :		
Ist event	Mr. K. Mohan Ram	Mr. M. Rajamani
IIInd event	Mr. S. Venkataraman,	Mr. S. Venkatasubramanian
Ministerial Staff	Mr. V. Durai, Office	Mr. Vasudevan, Hostel
Attenders	Pitchiah, Hostel	Kakkumperumal, College
Children	Master Narayanan	
Best Athlete	K. M. Lakshmi-narayanan, III B. sc.	
Best Class in Athletics	II B. B. A.	

SRI PARAMAKALYANI COLLEGE. ALWARKURICHI.
NATIONAL CADET CORPS.

4 Company — 5 Tamil Nadu Battalion NCC
Report for 1970-71.

Out of 121 cadets who were on rolls in 1969-70, 11 cadets were discharged at the beginning of this year as they had completed their course of study and five more were discharged on medical grounds. We enrolled 45 cadets from I BSc and I BBA classes. We have 150 cadets on rolls in our Company during the current academic year.

We started training on 20-7-1971 and our cadets took to it enthusiastically.

We celebrated the NCC DAY on 22-11-1970. Prof K. H. Narayanan, principal inspected the parade and took the salute at the march past. Sgt. K. S. Kalyanasundaram commanded the parade. Cadet K. Adhivarahan spoke on the evolution of NCC. Thirty three cadets gave a demonstration of continuity drill. Then there was a demonstration of section formations. Cpl R. S. Venkatanarayanan read messages received from the Officer Commanding, Headquarters, 5 Tamil Nadu Battalion NCC, Principal - Ambai Arts College and Lt. Cyril Fernando, NCC Officer of Aditanar College. Cadet V. Sreedharan and party conducted a villu pattu on the NCC activities. The function ended with a party to the guests, cadets and other students of the college. Many parents, staff members, retired officials of the village and other ladies and gentlemen of the village witnessed the parade and took part in the party.

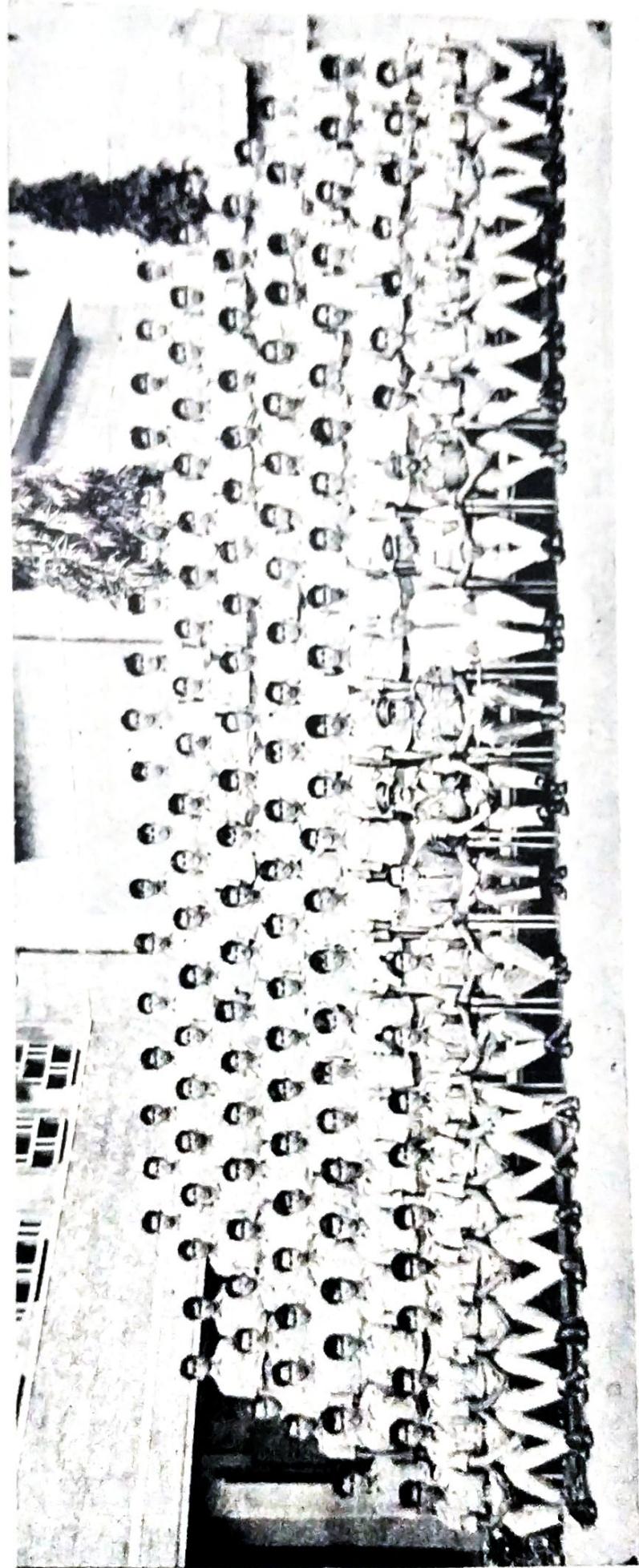
Lt. V. Sankararaman, NCC Officer of our college was away at Kamp tee to attend a refresher course from 15-1-71 to 13-2-71.

Our cadets completed training of 120 periods on 24-2-71. We presented 76 cadets for the B certificate examination held on 10-3-1971.

We are sending two cadets to attend the All India Summer Training Camp to be held in Ooty in May, 71 and 70 cadets for the Annual Training Camp in June, 71.

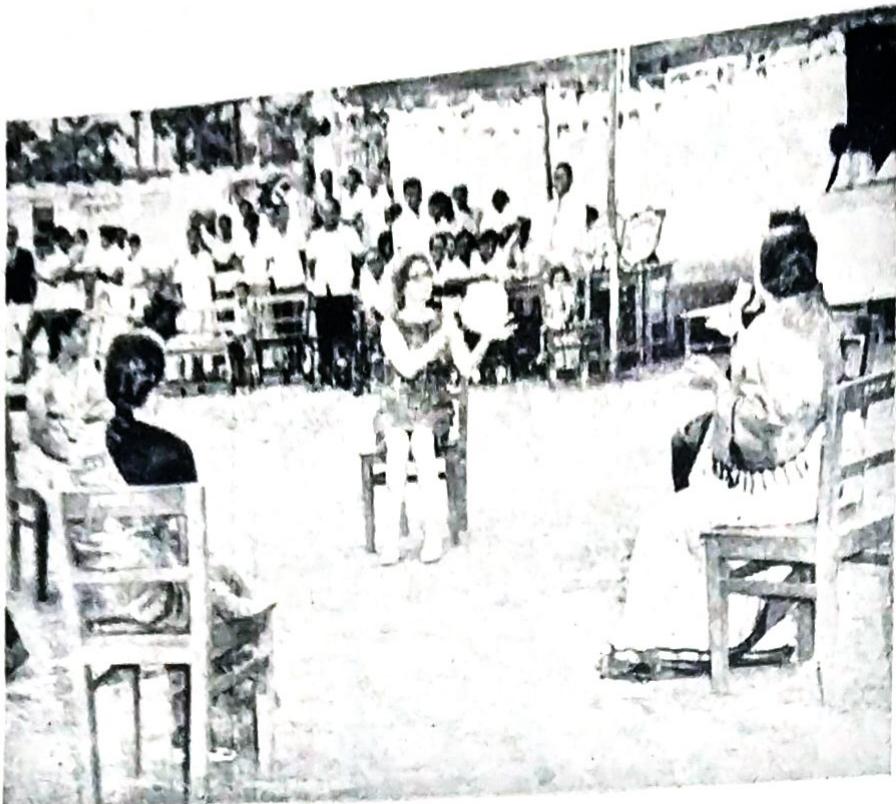
Lt. V. Sankararaman
NCC OFFICER.

N. C. C.

Cadets with their officers, the Principal and the Secretary.

6
Sportive Snaps.

Passing the ball

Great leap forward.

The cup that cheers.

ACTIVITIES OF LITERARY AND SCIENCE ASSOCIATIONS

27-7-70 Prof. S. Manickam, M. Sc., Ph. D., Professor of Mathematics, Toronto University, Canada traced the recent advances in Mathematics and American Educational System, while inaugurating the Associations.

5-8-70 Sri M. Natarajan, M. Sc. gave a talk 'On the Moon'.

10-8-70 Sri V. Vedanayagam, III B. Sc. spoke on 'Refractive Index'.
Sri K. Adhivarahan, III B. Sc. on 'Rocket-how do they work?'.
13-10-70 Sri M. Dhiraviyam, M. A., M. Phil., Dip. in Statictics gave a talk on 'On Rings'.

22-10-71 Sri S. Venkatasubramanian, M. Sc., and V. Vanniaperumal, III B. Sc., spoke on 'Properties of Circle'.

1-11-70 Shri P. Ramanathan, M. Sc. and Shri G. Ganapathiraman, III B. Sc. on "Photography".

11-11-70 Founder's Day. Address by Sri K. Venkatesan, I. A. S., Collector, Tirunelveli.

12-11-70 Prof. K. S. Chonasalam, Member, Railway Rates Tribunal inaugurated the Planning Forum.

13-11-70 Patti Manram. Topic: The Problem of Unemployment is due to misconceived education / Population explosion.

Promoter: Prof. Sm. Pechimuthu, M. A..

Speakers: Prof. L. Janakiraman, M. A..

Prof. A. Srinivasan, M. A.,

Sri M. Rajamani, M. A.,

Sri S. Thothathiri, M. A.,

Sri Shanmugasundaram, III B. Sc.,

Sri K. Sridharan, II B. Sc..

Sri K. V. Kalyanaraman, I B. Sc. &

Sri V. Radhakrishnan, I B. B. A.,

16-11-70 Birth Centenary Celebration of C. R. Das.

President: Sri G. Sathyamurthy, M. Sc.,

Speakers: Sri V. Asokan, I B. B. A.,

Sri Aruna Stalin, II B. Sc.,

Sri G. Krishnan, II B. Sc.

Sri V. Ponnambalam, II B. Sc.,

Sri K. V. Subramanian, P.U.C. &

Sri Sankar, P.U.C.

17- 11-70 Sri Raja Annamalai Sankaralingam from Mettur spoke on 'Train anti-collision-automatic track blocking system'.

Prof. P. T. Oommen, M. Com, M. B. A. in the chair.

19- 11- 1970 Dr. Yoga, M. A., Ph. D., Regional Director, State Productivity Council of Madras on 'New Dimensions in Business Management'.

24- 11- 1970 Sri R. Gopal, Tamil Nadu representative of the Vivekananda Rock Memorial Committee on 'Arise, Awake: the life and message of Swami Vivekananda'.

25- 11-1970 Sri L. K. Balaratnam, Assistant Director, National Productivity Council on 'Role of Marketing in a developing economy'.

26- 11- 1970 Sri G. Srinivasan, M. Sc., and Sri Vadabadasayi, P.U.C. on 'Eclipses'.

28-1- 1971 Sri M. Diraviyam, M. A., M. Phil. and Sri Lakshminarayanan, III B. Sc., on 'Modern Mathematics'.

11- 2- 1971 Sri S. Chelladurai, M. A., and Sri M. Diraviyam on 'Planning and Statistics'.

26- 2- 1971 Sri K. Mohanram, B. Sc., on 'Stars'.

18- 3-1971 Valedictory Function. President Prof. K. H. Narayanan, M. A. Topic: 'Lady Macbeth is not a criminal'.

Participants: Prof L. Janakiraman. M. A.,

Sri S. Thothathiri, M. A.,

Sri K. Sridharan, II B. Sc.,

Sri K. Muthu, II B. Sc.,

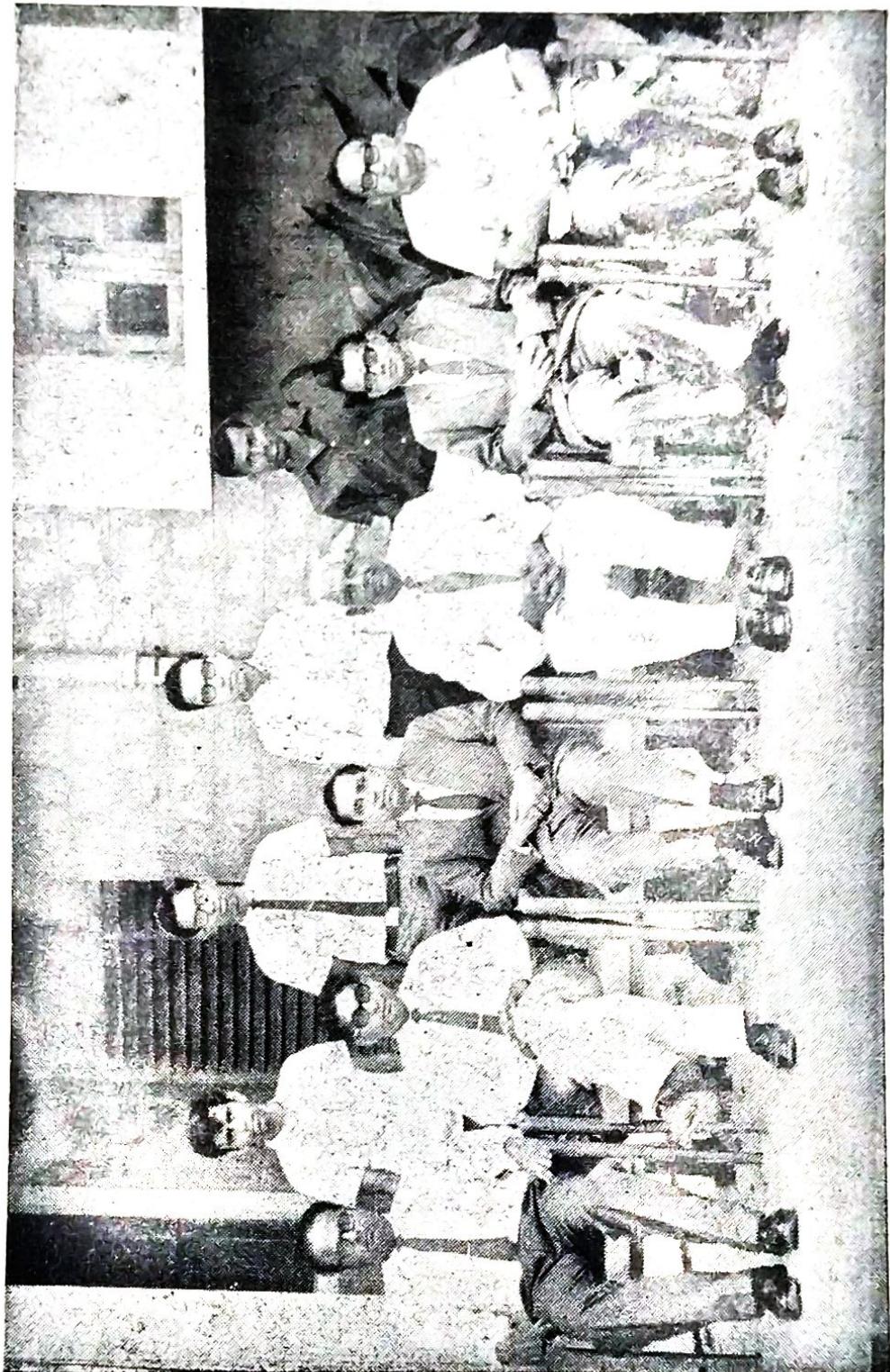
Sri K. Vydhyanathakrishnan, II B. Sc.,

Sri K. Raghunathan, II B. Sc.,

Sri M. Aruna Stalin, II B. Sc.,

Sri S. R. Hariharan, II B. Sc.,

SCIENCE ASSOCIATION - OFFICE-BEARERS.

LITERARY ASSOCIATION – OFFICE-BEARERS.

MICRO ELECTRONICS

*by S. H. Ganapathy Raman,
III B. Sc. (Physics)*

It will not be exaggerative, if the modern era is called as the age of science, because, as we know, it is science that makes and moulds every sphere of daily life. Thanks to the advances of science we have developed to the days of Atom from the days of Adam. In each and every field it is science that has changed mankind from a savage behaviour to a sophisticated fashionable manner. So it will not be an easy task to account for the merits of modern science as an allrounder. So, I, here, have given just an account of micro-electronics, the gift of modern science.

Micro-electronics, a significant breakthrough in technology has fostered some astonishing development to help man, cope with his complex problems. These developments should certainly improve human capabilities in the same way that early machines expanded our physical capabilities. Man's intellectual effort and his handling of information has become a man-machine partnership. Pin-head size particles, the products of new technology of micro electronics have made possible such evolutionary changes in the size of electronic devices, that they are now affecting every aspect of our lives virtually.

Now, if we go into the question of what is microelectronics? what it has done? and what it might do? first we have to think from the origin. Looking deep into the problem we find that transistor is the first product of modern micro electronics. Before the invention of transistor vacuum tube was the only electric amplifier available. Its large size, though not seriously affected its usefulness in home-entertainment devices, restricted engineers in devicing more complex machines. They required thousands of tubes and high speed computers. Hence vacuum tube would have to be replaced by something more efficient. Hailing universally as one of the greatest invention in the history of men, transistor was born in 23-12-1941. The function of a transistor can be explained as follows. The electronic amplifiers, the key element in the communication system regulates the flow of large amount of electric current on command from a very weak input signal. It works in a manner which controls a powerful engine in response to the slight foot movements of the driver.

The advent of transistor eliminated the serious limitations of the vacuum tube, all in one stroke. Less than one hundredth size of a vacuum tube, it contains no filament that must be heated or that can burn out. As it works with much lower voltage than the vacuum tube it is more efficient. It has made possible to device electric systems that contain large number of amplifiers. Without transistor space exploration programmes would have been impossible because the power required to operate the vacuum tube would have resulted in prohibitive ways. The transistor has entered into our daily devices, in the form of radios, tiny hearing aids, and in medicine as 'pace maker' a device implanted inside the body to make ailing hearts beat at a steady pace.

These complex systems have become practical, because of the low cost, low operating temperature, tiny size and long life of the transistor. But demands for more sophisticated computer systems for use in business, as well as in space programmes, however, soon suppressed the technology made available by the transistor. Investigation recognised that a radical revolution in technology was again necessary if more sophisticated electronic system were to become practical. In brief, micro-electronics was the inevitable response to the need for smaller size, lower cost and greater reliability.

Micro electronics makes it possible to mass produce on a miniscale chip of semi conductor material (usually silicon), the very complicated circuits, that formerly required thousands of separate elements-transistors, diodes, resistors and capacitors. To explain briefly, the use of micro electronics, it can be compared to the use of cured concrete in the construction of large buildings. Prior to the invention of concrete, such buildings were constructed with individual bricks, fastened together, with mortar. Concrete makes it possible to build lighter, larger and more durable and more complex structures. Micro electronics is an even more remarkable achievement, because it not only eliminates the need for individual discrete components but also reduces the overall dimensions of the electronic equipment by an enormous factor.

Microminiaturization has transformed the computer from a military engineering and a limited business tool, to an important wide used device. It is far more than a super calculator, just as an automobile is far more than a super horse. Because of micro miniaturization it is also a possible to foresee complex computers that should be capable of uses, much different from those of present day computers.

INTEGRATED CIRCUITS :

By 1960, the need for even more complex, light weight and extremely reliable circuits in military systems forced a new approach towards miniaturization. Fortunately a number of technologies were at hand to provide the ingredients for this approach. First, a variety of new semiconductor processes had been developed to produce simultaneously large number of transistors on a single silicon wafer. Second, a technique for the photographic masking and etching of semi-conductor surfaces was developed for the patch processing of transistors. Finally methods were developed for depositing very thin metallic films with semi-conductor surfaces. Combining these techniques, led to the practical fabrication of micro-electronic integrated circuits in which all of the elements of the circuits - transistors, diodes, capacitors and connectors-are an integrated unit.

LIMITATIONS AND ADVANTAGES CF INTEGRATED CIRCUITS :-

There cannot be however any defect on the chip at any critical point in the circuit. The larger the chip, the more flaws it is likely to have and smaller the chip, the greater the probability that it will have no flaws. At present the largest chip is less than 6. 4. m. m. The number of circuit elements that can be fabricated on a given chip size is limited by the accuracy of the lines and minimum line thickness that can be reproduced on the photographic mask. The ultimate size of the line thickness is limited by wave length of the light used in the photographic process is only 0. 000076 m m.

As it is obvious, the advantages of the integrated circuits are lower cost, and the reduction of size and weight.

USES OF MICRO-ELECTRONICS :-

To explain in detail the uses of micro-electronics to various fields, is, as said before, an endless task. So, let me tell a few points regarding the application of micro-electronics to some of the fields which are responsible for our daily life.

MICRO-ELECTRONICS IN COMMUNICATION

Micro-miniaturized components are being used increasingly in standard communication equipments such as telephone, radio etc. Visual communication with any person is technologically becoming feasible. Unfortunately one of the main technological problems of such a communication system is the lack of frequency space in the currently available radio system. The invention of the laser (a new method of generating light) which can generate high power light frequencies for use in communication systems has brought this problem within the sight of solution. By coupling miniaturized electronics with two other technological developments, the communication satellite and the laser, a truly new dimension personal communications becomes possible.

TEACHING WITH ELECTRONIC AIDS :

The technological revolution in electronics, in which, micro-electronics plays a key role, will extremely affect education at all levels, clearly electronic teaching system will not replace the human teacher but will make him more effective. The electronic teaching systems will release the teacher of the more routine teaching responsibilities, freeing him for the more challenging opportunities of helping the students who need special attention.

THE DOCTOR'S ASSISTANT:

Advances in micro electronics are first beginning to have an impact on medical care and should in the long run radically alter it. These electronics are useful in medicines in three ways (i) Tiny electromechanical devices are being developed and substituted for human parts; (ii) advances in electronic instrumentation are leading to automated medical laboratory procedures and to automatic equipment for monitoring patient's condition. (iii) finally and of greatest, long run significance is, the development of computer as a tool in the diagnosis and treatment of illness.

Micro miniaturized electronics is obviously an enormous boon to the deaf who require hearing aids. But more than this a live 'artificial ear' is under development. Micro miniaturized electronic instruments will affect individual health care by automating the monitoring the physiological functions such as blood pressure, pulse rate, etc. In another application of micro-electronics a transmitter sends an electro cardiogram by telephone to a central medical station for analysis. A heart patient can in this way immediately register imminent cardiac emergency.

Micro electronics thus applies so widely, in every sphere of our daily life. The micro miniaturized particles have such a burning effect in the modern science age, as the invention of wheel had. But however it is just a prelude to what technology may yet accomplish.

MANAGEMENT EDUCATION IN INDIA

By Prof. P. T. OOMMEN.

Much has been said and written about management education and what it means to developing economies in particular. The growing attention paid to management education in our country at the college, university and professional levels is of tremendous significance at this stage of our economic development. The basic requirements of a vast population of 550 million cannot be met without rapid industrial progress. The process of industrial development demanded for its success not only capital and organisational efforts but the best managerial ability. The country cannot afford to run the risk of having untrained managers in the hope that they will be somehow inspired to become good managers. To meet the challenges of a highly technological age to cope with a business environment that grows in complexity and changes with bewildering rapidity, a substantial portion of future managers should have management education.

Management education began at different times in different countries. The United States of America has an undisputed lead over all the other countries in this matter and the progress there has greatly influenced what has been done elsewhere. Formal management training was initiated first by the Wharton School of Finance and Commerce in 1895 and then by Harvard Business School in 1906. It was followed by other Universities in that country and today there are over 500 academic institutions offering management education and training. In no other country, it is available on so large a scale as in the United States of America. The rapid economic growth and the smiling prosperity of that country can be regarded as a managerial achievement.

It is estimated that in India we need over 1,00,000 managers during the next five years. Although a number of institutions have sprung up during the last 15 years for providing management education and training in our country, these efforts are inadequate to meet our requirements. The problem is one of both quantity and of quality. There are those who feel that it would be a mistake to concern ourselves with the quantitative issues because of the limited resources available for management education. Why not lavish these scarce resources on a few institutes of management and be contented with that? We are of the view that by confining management education to an elite few we shall neither develop our economy nor build up a good image of the managerial class in our country. The proliferation of management education represents the response of a democratic society to the need for rapid economic growth.

It was in 1955 that a programme of management studies was initiated in our country in four selected University centres at the instance of the Board of Management Studies, Ministry of Education, "in order to help managers acquire knowledge and abilities for positions of higher responsibility in managerial aspects of business operators." These institutions offered 3-year part-time courses leading to a diploma in Business or Industrial management. The number of such institutions has gone up during the last 10 years. There are to-day over a dozen Universities and institutions offering either part time courses or full time 2-years post-graduate programmes leading to a master's degree in Business Administration or Management Science. In addition to

these, there are three major institutions devoted to the cause of management education and training. Of these the Administrative Staff College of India, Hyderabad, was the first to be established in 1957 and meant almost exclusively for the training of Senior executives of proved administrative capacity both from the public and private sectors. It emphasises cross-fertilisation of ideas among participants through case method of discussion. The Institutes of Management at Calcutta and Ahmedabad, advised respectively by the Massachusetts Institute of Technology and the Harvard Business School, are providing course to meet the requirements of young graduates and executives at all levels. To these must be added professional bodies like the Institute of Chartered Accountants, Institute of Personnel Management, Institute of Industrial Engineers, etc., each running special short-term courses in their own areas lasting anywhere from a few days to a few weeks. Then there are the training institutions maintained by the private and Public Sector companies and a few state governments, the National Academy of Administration, the Indian Institute of Public Administration, the Management Associations in many large towns and the All-India Management Association which organise special courses on management from time to time, the National Productivity Council and its associated local councils in many cities, the Indian Institute of Bankers and a number of Management Consultancy firms.

There is thus a large and growing body of institutions to serve our needs, and their contribution to industry is indeed valuable. But like much of our education, there is a tendency here too to fill the head with a lot of knowledge while the need is to sharpen the ability to choose from a set of alternatives, to apply, to decide. It is also important to develop in the student the right attitude and philosophy which alone can take them and their organisation forward. Obviously, training for

management should extend beyond the frontiers of formal education in humanities, scientific and engineering disciplines.

Of recent development is the starting of a full-time 3 year degree course in Business Administration. Our institution, the Sri Paramakalyani College, has the unique distinction of being the first in India to offer the B. B. A. degree course. To our knowledge, only a few other selected colleges affiliated to Madurai University and the Benares Hindu University are offering similar degree programmes at present.

This is a welcome development and it is also in line with the recommendations of the Education Commission appointed by the Government of India and presided over by the Chairman of the University Grants Commission. Many eminent educational experts from abroad had served as members of the Commission. The Commission was in favour of instituting a new degree programme, Bachelor of Managerial Arts, just like the Engineering and Medical degree courses. The Commission felt the need for ensuring that the allocation of talent to specialised fields is effected at one and the same stage of the educational process. Besides many experts in the field are of the view that it is better to identify those with the right potentialities for a managerial career at the undergraduate stage itself and provide them opportunity for management education, because the early years are best suited to develop the qualities of mind and acquire the kinds of basic knowledge that will permit the student to understand and adapt himself to the kind of world in which he will live and work in the years ahead.

To be a good manager is the ambition of every management student. But to be a successful manager it is not enough to have a big table, an attractive secretary and other outward manifestations of rank. It calls for

competence of a high order. The market value of a manager is determined by certain qualities he possessed. Now, what are these qualities? Different combinations of qualities may carry men equally far, depending on a variety of circumstances. Sometimes the qualities needed for success in particular positions may emerge out of the demands of the job. Nonetheless, in selecting management personnel many employers primarily look for a good mind and a likely ability to possess and develop the set of attitudes that they consider important for their organisation. These may be called 'management-like qualities', not easy to define but meaningful when they are there, and the cause of management failure when they are missing. The qualities most often cited as making a manager outstanding are: ability to work with people, ability to get things done, intelligence, initiative, leadership, capacity for hard work, maturity of judgment, loyalty, vision and imagination. Above all, as Peter Drucker finely says, "There is one quality that cannot be learned, one qualification that the manager cannot acquire but must bring with him. It is not genius; it is character." There is no doubt that men with these qualities and a new set of values will improve the public image of businessmen and bring a new kind of acceptability to their class.

Although there is an outburst of activity in the field of management education in the country, support from business is not what it should be. While the need for close collaboration between the University and business is nowadays readily acknowledged, it is not yet realised that management education is a responsibility which has to be shared between industry and educational institutions. If industry would not co-operate, how can students and teachers acquire a certain amount of familiarity with business practice. Take our management teachers. If they do not have a thorough and up-to-date command of their fields they can

convey to their students only out-of-date information. To prevent this, how many of our industrialists would be prepared to provide opportunities for faculty members to associate with managerial responsibilities. There is a great shortage of management teachers not only in our country but throughout the developing countries. It is difficult to attract practising managers of the right type to educational institutions because of the great disparity in emoluments. Otherwise management education would have greatly benefitted by the flow of personnel from business to educational institutions. In the cities practising managers are available for part-time teaching assignments. But lacking the time or the inclination to acquire new information, they often tend to keep within the bounds of their own speciality and rely too much on their own experience. Nevertheless, the defects should not be exaggerated, for unless their services are used, the problem of finding adequate staff for teaching is insoluble.

Finally, institutions imparting management education must be responsible to the aspirations of the Indian Society. In the context of large-scale unemployment, there is need for reorienting management education with the object of stimulating entrepreneurship. Our institutions must keep their programmes under continuous review. We are only beginning to realise that there are problems of management in sectors other than industry. The world in which we live and work does not stand still. Knowledge in various disciplines is advancing at a tremendous and exciting pace. Ideas will change as to what to teach and how to teach. And there is no doubt that in the years ahead, the challenges to the competence, creativity and resourcefulness of managers and the corresponding opportunities for contributing to human welfare will be greater than ever before. There is a meaning and a message in all this to those devoted to the cause of management education.

THE GROWTH OF THE TAMIL NOVEL [upto 1955]

(Prof: A. M. Swami)

In this review we are taking into account the important books written and published by Tamil writers in Tamil Nad. and leave the bulk of literature of Tamils written and published in Ceylon, Malaya, Singapur, Burma and Fiji and other places where Tamils have settled and are having their books, magazines and papers.

By novel we mean a fictitious narrative in prose of some length. Even though Tamil has got poetry available from 1st Century A. D. Tamil prose came into being only in the 8th century A. D. in order to explain the Sutras of Tamil grammar-Tol Kappiam written in poetry. This was written by one Iraiyanar. In the latter half of the 18th Century we find an Italian Rev. Father Beschi using this prose in order to narrate a series of humorous tales of a foolish Teacher called Aviveka Guru Purana Kathai. Thus we find that the ground was prepared for the novel by the end of the 18th Century.

In the 19th Century, in 1879, the first Tamil novel was written. It was a conscious attempt. The writer, Shri Vedanayakam Pillai B. A. B. L. (1826-1889) wrote Pratapa Mudaliyar Charitram a novel written in a racy, humorous style replete with the sayings of Tamil Nad current at that time. The second novel was by Shri P. R. Rajam Iyer, 1872-1898, the editor of Prabudha Bharat and Vedantam. This novel Kamalambal Charitram describes the village of Tamil Nad and its crooks both male and female at that time. It was serialized between 1893-1895 and the readers, especially the Brahmins, could feel that their relatives were portrayed

in the pages of Vedantam, the magazine. Next in order came Pandit Natesa Sastri who wrote Dindayalu in 1902 and Jatavallabhar with a translation like Dikkatra Irukulandaikal. His style is full of Sanskrit words and the plot is compact. In addition to these he wrote Komalam Kumariyanadu, Mami Koluvirukkai and Talaiyanai Mantropadesam, humorous titles which mean how Komala became a virgin, how the mother in law was holding a durbar, and curtain lecture. In all these we find the novel which began like a narrative from birth till death of the hero appearing as a narrative of a particular period with a compact plot written in racy style. Then came Shri Arni Kuppuswami Mudaliyar with his host of novels, more than 33 in number, running to over 30,000 pages. He is one of the giants of the Tamil novelists as far as bulk is concerned. His novels are translations of famous and less-famous English and French novels and the readers who had not the advantage of the English education had a knowledge of England and France. They are romantic, full of dare-devil adventures. This was something new to Tamil Nad. Then there came Sri A. Madhavaiya 1874-1926, with his Padmavati Charitram originally titled Savitri Charitram again a novel of Tamil Nad in which the bunglings of witnesses in the law courts, the dramas of the Stage at that time are portrayed in an interesting manner. For a change it appears that Shri L G. Ramanuja Naidu appeared with his novels Parimala, Indira and Kala Prakasini, titles which may appear to the Tamilian as some translation of Bengali novels but stories of the Tamil country. Then there comes T. M. Ponnuswami Pillai

who from 1903 to 1915 wrote six novels Vijaya Sundaram, Gyana Sambandam, Gyanamikai, Siva Gyanam, Gyana Prakasam and lastly the famous Kamalokshi published in 1903. In all we find that each writer wishes to remove the old idols and install his own image. This is a trick, dirty in itself, but employed by the budding artist, to get a hearing.

So we can say that the period 1879-1903 is the period of the first five great novels and the period following as it is nearer to us cannot have the same amount of fair and impartial criticism. But for the reader we can give the writing and publication of the novels as literary occurrences and he must be satisfied with that. In the year 1925 Ananda Vikatan, a monthly was started by Shri S. S. Vasan-famous in the other line to the film line, himself a master of a racy style, free from pathos.

The next period under review is from 1903 to 1925. In this four writers are dominating the scene. One is the old Arni Kuppuswami Mudaliyar not out till 1930 and the others are Shri Vaduvur Durai Swami Ayyangar, famous for his trilogy Kumbakonam Vakil, Maya Vinoda Paradesi and Digmbara Swamiyar Balyalilai and social novels like Menaka and Vidya Sagarar and Shri J. R. Rengaraju (1875-1936) famous for his Rajambal and Chandra Kanta and lastly Srimati V. M. Kodainayaki Ammal the author of over 100 novels. These novelists with the exception of Shri J. R. Rengaraju who has written only eight have written each over 30,000 pages. This is a period when English was at the fore-front among the subjects in the educational curriculum and these people tried to keep the novel alive by their writings. Mostly they are of picaresque type, sexy to some extent from the pundit's point of view (who does not read any novel) but interesting inspite of these defects. Many were the readers who forewent their meals to finish them. They were seria-

lized in magazines, dramatized and great was the appreciation shown to them then. Justice must be done to these writers.

The form of the novel attracted all writers that even a national poet like Subramania Bharathi could not resist the temptation of trying his hand at this form. He began Chandrikai which, unfortunately, he could not complete.

In this period we find Shri R. K. Narayan writing a book for children for their entertainment in his Swamiyum Snelidargalum serialized in the pages of Ananda Vikatan to the enjoyment of elders and youngsters alike.

Then comes the period from 1925 to 1947. In this period we find many magazines in whose pages the novel has been serialized. The novel is a good attraction both to the editor and to the readers, the editor wishing that every issue of the magazine must be sold out and the readers wanting to get two or three novels in year free in addition to the fare for which he pays. This makes the task of the literary historian and critic difficult. Taking the year 1953 as the model we find 308 magazines in Tamil from India alone and if we make the modest computation that each magazine publishes 3 novels in its pages the number will be 1000 per year and there are magazines which have over a lakh of subscribers and if each issue is to pass through at least five hands this novel is to influence some 5 lakhs of readers who appreciate the story whether good or bad from the literary point of view. No publisher will later on publish all of these as that will be risking money. So a few have come out in book form not because of literary merit alone.

Coming to the important novelists of the period we have Kalki (R. Krishnamurthi more famous for his Kalvanin Kathali, Siva Kamiyin Sapatham; Parthipan Kanavu, Ponniyin Selvan and

Solamalai Ilavarasi the second and third and fourth are historicals and the last the saga of the independence movement of 1942. His Swansong was the incomplete Amarthara. He is versatile but there is no philosophy in his works. Ananda Vikatan had on its staff numerous writers like Thumilan, Thevan and Konashtai. The first is famous for Dr. Akila and the second is famous for (Thuppariyum Sambu) Mr. Vedantam and Miss Janaki. It had Laxmi (Dr. Tripura Sundari) a serious writer famous for 1. Mithila Vilas; 2 Naikar Makkal and 3. Kanchanaiyin Kanavan.

Then we have the pair Shri S. V. Varadachari B. A., B. L., a humorous writer of Rajamani and Rajiyin Monoratham and Shri K. S. Venkatramani M. A., P. L. a serious writer affectionately called by the people in the south as the South Indian Tagore famous for his Murugan Uzhavan and, Desabhakthan Kandan. The former is about rural reconstruction and the latter about the Salt Satyagarha of 1930-31.

Dr. Varadarajan the Tamil professor in his professional style has written many novels of which Kallo Kaviyamo is famous. It is pedantic, flimsy in plot but psychological in its treatment.

Namakkal Ramalingam Pillai has enriched the novel with two works: Malaikkallan a Robin-hood-type-thriller and Avanum Avalum (the latter not to be confused with a long poem of this name of his).

Of the minor novelists we have Jiva (Narana Duraikkannan) famous for Ivvulahai Thirumbi Paren, B. M. Kannan famous for Kannikadanam (1945) and G. S. Mani.

Among the translators we have Guhapriya, Punthambekar K. S. S. K.

Savitri, T. N. Kumaraswami, Vilinathan and Nellaiyappar and V. Santhanam. Almost all the novels of V. S. Khandekar and 'Asha' and '12 No. Bus' of N. S. Phadke are available to the Tamil reader. Khandekar got more from translations than from his originals in Marathi. In fact almost all the languages of India have their representation in Tamil. The translation on the same scale has not been effected in Marathi of any writer of Tamil.

After independence we have Akilan famous for his Nenjin Alaigal, L. R. V. Anuthama, Rajam Krishnan, and Mayavi of Bombay. Mayavi brought the life of Bombay into the literary field of Tamil, the lives of pickpockets and of Maharastrians and their cultural impact on the lives of the Tamil families

For the thrillers we have many from R. S. Mani P. V. R., R. V. Chiranjeevi, Tamil Vanan and Vasanthan, A. M. Miran. We have Poithevu written by Shri K. N. Subramanian a regional novel identified with a township in Tanjore Dt. Orunal is another novel like James Joyee's Ulysses.

For historicals we have Sandilyan who has written Jiva Bhoomi a tale of Rajput chivalry, Malaivasal a novel of the Hun period and Kannimadam of the Pandya Kingdom of good old days. Justice Shri A. S. P. Iyer has written Baladityan of the Gupta period.

For racy style S. A. P. Annamalai is read by the reader. The late C.N. Annadurai has attempted a few novels. He is also noted for his racy style. The novels are judged by their readability and power to portray characters and if found proper for staging are staged. We have many novels as stage pieces.

Who is the real criminal in 'Macbeth'?

A debate.

To constitute a court to settle a literary dispute which is purely literary in its content may be dismissed as a fantastic idea, but what seems fantastic need not be always impracticable. The Literary Association of our College deserves congratulation for contributing something in this direction by constituting a 'literary court' to pass judgment on Lady Macbeth and her criminality. It may be suicidal to subject the sublime personality of Shakespeare's Lady Macbeth to the rigid framework of a legal court, but it is possible to overcome this obstacle by making the court a literary one. A literary court is different from a legal court in that the former is imaginary and hence flexible whereas the latter is a reality of utmost complexity.

The court sat at 4.30 p.m. on Thursday 11 February 1971 in the Assembly Hall of the College Hostel, with Prof. K. H. Narayanan, Principal, as the presiding judge. Visitors assembled in large numbers in the court premises not only because the issue at stake is one of great curiosity but because two of the leading advocates of the bar were facing each other. Prof. Janakiraman was the Chief Prosecutor and it seemed that he would expose Lady Macbeth's criminality to the maximum extent possible. But among the visitors (who were mostly students) there was another view that the fate of Lady Macbeth would be quite safe in the hands of Mr. Thothathiri, the Chief Defender. There was, however, some sort of restlessness among the visitors in the beginning when the court hastened to warn: 'Anybody found indulging in disturbing the proper atmosphere here will be evicted out of the court'. A sudden silence enveloped the scene.

Prof. Janakiraman presented his case with great dexterity. He maintained that the 'real criminal' in 'Macbeth' is Lady Macbeth. He did not dispute the fact that Macbeth is a criminal. But the issue is: who is the 'real criminal'? The root crime in 'Macbeth' is the murder of Duncan, and Lady Macbeth's share in this atrocious crime is more than Macbeth's. This is tantamount to say that even though Macbeth is the person who 'does the deed', Lady Macbeth is the motivating force behind it. When Macbeth says (Act I, Sc. vii) 'We shall proceed no further in this business', Lady Macbeth gathers all her energy and moves heaven and earth to fix her husband in the thorny path of crime. But for her there would not have been any crime at all ... When the Chief Prosecutor unravelled the labyrinth of his arguments to prove that Lady Macbeth is the real criminal, there was a widespread feeling that the fate of the defendant was hanging in balance.

But this was only a beginning. Mr. Thothathiri seemed quite confident that his case is too strong to be challenged. It appeared to many that Lady Macbeth has found a saviour in him. He submitted that a careful analysis of the details of the crime and the circumstantial evidences proved beyond any shadow of doubt that Macbeth is the real criminal, not Lady Macbeth. Quoting Shakespeare's statement 'The play is the thing', he said: "Here, Sir, the murder is the thing. And who is the murderer? It is none other than Macbeth himself. Shakespeare himself has showed that Macbeth is committing the murder. Then, why this doubt?" Mr. Thothathiri pointed out that in any criminal case

'No subject in the world is more sensitive and more laden with emotion.' Modern parents have tried to give their children all the facts about sex honestly and forthrightly as they were talking about the weather. In the 'Red Book', Ardis Whitman says that it is hard to find evidence that the current generation is a whit wiser in any more profound and meaningful sense than were the generations of the past. Instead of solving problems, sex information has created a new confusion. The young people are desperately uneasy and uncertain about how they should behave with one another. Elderly people have now begun to realize that facts are necessary and important but they are not cure-all and that one has to decide what to tell our children about sex and how to tell them. Psychologists insist on some don't's.

They don'ts are.

Don't tell the sex in a matter of fact way, as if you were talking about weather.

It is better to avoid telling children too much too soon. Parents should wait till the child likes to learn about when the time comes. Then only the child may have a sense of the miraculous and joyous instead of merely an anxious curiosity. A matter of heart and spirit cannot be taught.

Don't violate your own privacy. Many psychiatrists feel that 'immodest' behaviour is unwise and possibly dangerous.

Don't think of sex education as a cataloguing of dangers. The wise adage is 'colts and young ones learn best in a green field. Parents will be wise to give their children more of the green fields of life, fewer of its clinical facts.

It is wise if today's films are pitied rather than censored.

Bob Hope once said Nikita Khrushchev, the late Russian Premier was very flattered at going to a luncheon at 20th century Fox. He thought that the studio was named after him.

the eye-witness report is very significant. And in the present case, Shakespeare himself is the eye-witness who makes Macbeth tell his wife in the murder scene: 'I've done the deed' Why, then, should there be so much hair-splitting on this issue?

Arguments came in battalion for and against Lady Macbeth. Messrs. K. Vaidyanathakrishnan, Reghunathan and S. R. Hariharan supplemented the necessary details on the prosecution side. Lady Macbeth was placed on the anvil and hammered so cruelly! On the defence side, Messrs. K. Muthu, K. Sreedharan, and Janakisankar Purushothaman formed an impenetrable front. Lady Macbeth might have been gasping a sigh of relief in eternity visualizing new rays of hope!

The verdict, of course, was not a bolt from the blue. It was only a logical evolution of all the arguments pre-

sented effectively by both sides before the court. Analysing the pros and cons of the issue and exposing the flaws in certain interpretations, the court declared: "This court has no hesitation to declare that Lady Macbeth is the motivating factor behind the crucial crime, and hence she is the real criminal."

When the writer entered the premises of the court to listen to the proceedings, there was only one question in his mind: who is the real criminal in 'Macbeth'? And when he left the court premises after listening to the irrefutable facts presented before the court and the adroitly prepared verdict on the issue, the only doubt left in his mind was the same: who is the real criminal in 'Macbeth'?

Perhaps this is a question with no concrete answer.

Hats off to Shakespeare!

The crusty Duke of Wellington once closed a letter of reprimand to one of his officers: "I have the honour to be, sir, your humble and obedient servant (which you know damn well I am not), Wellington.

"I can't work it out" said the small boy trying to get his father to help him with his arithmetic. 'If a mason is paid Rs. 2/- a day how much will he earn in five days?'

"No wonder you can't work it out" replied his father. "That's not arithmetic that's ancient history."

A mediocre politician who was a good orator used to start his address as follows:— "My friends, it's a matter of great pride that in all my years of service to our mother-land India I have never uttered one unkind, uncharitable word, not even about North Indians, fanatics and reactionaries though they be."

STUDIES IN D. H. LAWRENCE

“My Blood is Part of The Sea.....”

P. K. Rajan, M. A.

“ I am part of the sun as my eye is part of me. That I am a part of the earth my feet know perfectly and my blood is part of the sea We ought to dance with rapture that we should be alive and in the flesh, and part of the living incarnate cosmos ” This passionate expression of an innate love for the earth and life comes from one of the most outstanding English novelists of the twentieth century — D. H. Lawrence. In fact Lawrence has been the most problematic of all modern writers of fiction. Throughout his life-time he was in trouble. He spent his days in penury and physical illness. His literary work made him neither rich nor renowned in his life-time. He was at odds with his parents, his friends, the police and most of his colleagues of the literary circle. His pictures were removed from a gallery. He ran away. “ stealing the wife of a good friend. ” His books were banned. The publishers of his ‘Lady Chatterley’s Lover’ were prosecuted. He talked boldly of sex. He was in constant conflict with the society. And the society viewed him as a rebel

This great novelist, who was a problem to the society all his life, has remained upto this day an enigma for critics of literature. He started his literary career, posing a challenge to the existing trends in literature. He raised his voice against the “ rather bony, bloodless drama ” of his day. He pioneered a reaction against Jhaw, Galsworthy and Barker, whom he described in a letter as “ the rule and measure mathematical folk. ” About Arnold Bennett, he remarked characteristically : “ Never let it be said I was a Bennett. ” Thus he was not content with the literary order of the day, and, as in his life, he launched a strong reaction against it. His effort was to evolve something new which would in effect be a relief to his tormenting discontent. But in this attempt he completely disregarded form and style.

As Ernest A. Baker says, he was “ woefully careless in matters of style. ” Nevertheless, critics are divided on the artistry of Lawrence. Is it not a serious fault on the part of Lawrence to have disregarded form ? Middleton Murry (with whom Lawrence quarrelled) and Richard Aldington, two great critics of the novelist, answer this question in two different ways. Murry says: “ To charge him with lack of form or of any other of the qualities that are supposed to be necessary to art, is to be guilty of irrelevance. Art was not his aim. ” Aldington, on the other hand, stresses that Lawrence is a great ‘artist:’ ‘Lawrence was above all a great literary artist he possessed a most delicate and most passionate sensibility, allied to a native power of written eloquence and living vivid language such as no other writer of his age possessed. ” It is indisputable that, as Aldington suggests, Lawrence had a “ most passionate sensibility ” and the power of “ a living, vivid language. ” But it is equally true that he, in none of his novels, allowed himself to be confined within the frame-work of rules and regulations relating to form and style. He believed in ‘art for my sake.’ Thus one is inclined

to believe that Lawrence is a great 'artist,' possessing all the potentialities of an artist, but who defined and practised art in his own original way. As Kenneth Young says: "Lawrence obeys no rules" and, therefore, there is "little conscious artistry about him." In his approach to form and style, the rebel in him found the fullest expression. He himself said, "You can put anything you like in a novel. So why do people always go on putting the same thing?"

This disregard for form and style, however, is no feather in his cap; his genius is to be looked for elsewhere. In fact what makes Lawrence the most original writer of the day is his original, but rather complex, philosophy of life. His most important teaching is that a man's first duty is to his deepest self. He laments that man has grown a mere slave to the machines, and the world has lost its innocence. The machine has "warped human nature" and has "bent it away from its true sources in nature." He warns that when a man cuts himself off from the elemental, animal bases — the earth, the sun, true sexual communion —, he is doomed. He becomes, untrue to his own deepest self, because, instead of nurturing the 'animal roots' of his, he forgets them, and moves lifeless in his mad rush for the material pleasures. The same is the case with society too. When it gets itself enmeshed in the fruitless pursuit of worldly things and forgets to maintain and cultivate its "animal roots," the natural results will be violent explosions of war or epidemic. Thus the stress is on the elemental, animal bases. And this theory points to his concept of sex. He cared more for the instincts than for the intellect. He wrote boldly of sex because he believed that "too much repression and intellectualization were destroying the instinctual part of man's nature." He believed that 'passion' should be brought into balance with 'intellect.' Early in 1913 he wrote: "My great religion is a belief in the blood, the flesh, as being wiser than the intellect. We can go wrong in our minds. But what our blood feels and believes and says, is always true. The intellect is only a bit and a bridle. What do I care about knowledge? All I want is to answer to my blood, direct, without fribbling intervention of mind, or moral, or what-n ot." Lawrence feels that by remaining true to the basic passion of sex, one can be true to one's deepest self. And hence the direct approach to sex in all his novels. Consequently his novels were suppressed from time to time. His philosophy of life has been much misinterpreted. It has been described by some as his "bastard mysticism." He has been placed on the anvil time and again for his posture as a preacher. It has been complained that when preaching begins in his novels, "a danger point is reached." But it should not be overlooked that his out-look of life is entirely his own, and it forms an inextricable part of his personality as revealed in his literary work.

Lawrence (1885 – 1930) was born in Eastwood, about nine miles north of the city of Nottingham. His father was Arthur Lawrence, a coal-miner who boasted that a razor had never touched his face." His mother was Lydia Lawrence, a member of a proud Nottingham Family, who was superior to her husband in social status. Lydia Lawrence found it difficult to be the coal miner's wife, and her life with him proved to be a hell. Tolerance was never a strong point with her, and consequently, there were frequent quarrels between the husband and the wife. To add to the troubles, Arthur Lawrence was a heavy drunkard. Lawrence grew up in the foul atmosphere of such domestic quarrels, and he began to hate his father. In 'Sons and Lovers' he pictured his father as a brutalized drunkard. But later he realized that he was not fair to his father, and that most of the quarrels could have been avoided if his mother had shown a little tolerance. All these domestic details find a place in his novels, because Lawrence is an

autobiographical novelist. His literary career lasted only twenty years (1909 - 1930), and during this period he fell ill quite a number of times. In spite of it, he produced about fifty volumes and left material for about twenty more. He was first published in 1909 when a few of his poems were printed together under the title 'A Still Afternoon' in 'The English Review.' Jessie Chambers, his first love, had sent them to the editor. Lawrence remarked later. "The girl had launched me so easily, on my literary career, like a princess cutting a thread, launching a ship."

His first novel 'The White Peacock' was published in 1911. The previous year he had lost his mother whose influence was strong in him throughout his life. In 1912 he eloped to the continent with Frieda, the wife of one of his former professors at Nottingham. He married her in 1914. 'Sons and Lovers' the masterpiece of his youth, was published in 1913. 'The Rainbow,' one of his greatest novels, was published in 1915, but it was suppressed soon after publication. 'Women in Love,' another major work of his, was published in America in 1920 and in England in 1921. The publication of 'Lady Chatterley's Lover' in 1928 provoked official fury again. This book was condemned as obscene in a police court, and was banned in England until 1960. Apart from his novels, he wrote a number of stories, poems, travel books, essays and literary criticism. He was a superb letter - writer too. In the spring of 1930 he died of tuberculosis in Southern France.

The best among his novels are 'Sons and Lovers,' 'The Rainbow' and 'Women in Love.' About 'Sons and Lovers' he wrote "I shan't write in the same manner as 'Sons and Lovers' again - in that hand, violent style full of sensation and presentation." Its strength is that it has an absorbing story. The central characters in the story are the novelist's father (Mr. Morel), his mother (Mrs Morel), his first love (Miriam) and the novelist himself (Paul Morel.) The Married life of the Morels has a happy and passionate beginning, so the children are born of passion. But Mr. Morel becomes a heavy drunkard, and he grows brutal to his wife. When the sons grow up, the mother selects them as lovers. She loves first the eldest, and then the second. The sons hate their father, but they reciprocate their mother's love. As soon as the young man come into contact with women, there is a split. When Paul falls in love with Miriam who fights for his soul, the split deepens. The battle goes on between the mother and Miriam, with Paul as object. In this battle the mother proves the stronger because of the blood relation. While the mother and Miriam struggle for the spiritual possession of Paul, another figure comes into his life - Clara with whom his relation is purely physical. The split begins to deepen again. But when the mother is about to die, the son casts off his mistress and attends to her. In the end, he is left naked of everything. He meets Miriam once again. She is also anxious to renew the old relationship, but she denies to give him sex without marriage. He rejects her. After this final parting from Miriam, he walks miserably through the night. But he does not walk to the oblivion; he walks "towards the faintly humming, glowing town, quickly" And here the novel comes to an end. As has been pointed out quite often, the most curious point in 'Sons and Lovers' is the skilful portrayal of the complex relationship between the mother and the son. Thus the novel is a brilliant dramatization of the Oedipus complex of Freudian psychology. Frieda Lawrence has revealed that when Lawrence wrote of his mother's death, he became ill with grief, and that he told her that if his mother had been alive, he could not have loved Frieda. As Harry T. Moore observes, "it is this relationship that comprises the central part of the story; 'Sons and Lovers' was the first and has

remained the most forceful of stories of what Freud called the Oedipus complex." Lawrence himself had the highest regard for this novel. He wrote later: "I have no longer the joy in creating vivid scenes that I had in 'Sons and Lovers'."

Lawrence began to write in a new way in 'The Rainbow' and 'Women in Love', his fourth and fifth novels. These were originally intended to be a single book. 'The Rainbow' presents a new technique and approach Lawrence here deviates from the traditional form of his early novels. Later he wrote: "It is very different from 'Sons and Lovers': written in another language almost." It is the Story of three generations of the Brangwen family. In the third generation modern woman, Ursula appears. The rude reality of her husband being married to some one provokes in Ursula a new thought. The man she must have will come out of the infinite, "out of Eternity to which she herself belonged." So, as she recovers, she thinks of a new world. One day she has the vision of a rainbow. She takes it as a symbol of the emptiness of the present and the promise of the future. "She saw in the rainbow the earth's new architecture; the old, brittle corruption of houses and factories swept away, the world built up in a living fabric of Truth, fitting to the over-arching heaven" (Ch. XVI.) And this is the end of the book. Asked about the significance of 'The Rainbow', Lawrence wrote in a letter: "The message of 'The Rainbow,' I don't know myself what it is; except that the older world is done for, toppling on us; and it is no use men looking to the women for their salvation, nor the women looking to sensuous satisfaction for their fulfilment - There must be a new world." 'The Rainbow' was suppressed soon after its publication on the ground of obscenity. Later Lawrence wrote: "There is no more indecency or impropriety in 'The Rainbow' than there is in the autumn morning."

'Women in Love' was written as 'Something of a sequel to 'The Rainbow'" Several of the characters in 'The Rainbow' reappear in 'Women in Love'. Ursula is the real link between the two. But she is a much changed figure in 'Women in Love'. Lawrence himself had changed a lot after the publication of 'The Rainbow.' His persecution by the military authorities, his quarrels with his friends including Russel, the agony of the War, the attack of tuberculosis, the suppression of 'The Rainbow' and the resulting poverty and disgrace - all these had made him bitter. And this bitterness gets reflected in 'Women in Love.' This novel focuses our attention on two pairs - Birkin and Ursula, Gerald and Gudrun. Birkin, the hero of the novel, resembles Lawrence in many respects. Gerald and Gudrun are believed to be unkind portraits of Middleton Murry and Katherine Mansfield. Hermione Roddice is a caricature of Lady Ottoline Morrel. Bertrand Russell also makes a "brief but unmistakable appearance as Sir Joshua Malleson," a learned, dry baronet of fifty. The relationship between Birkin and Ursula is a complex one. Birkin has already fallen out with Hermione Roddice, who represents the over-intellectualized modern woman (In fact, Lawrence hated such women!) In the novel Birkin marries Ursula. He has a radical philosophy of marriage. To him the physical relation is not the be-all and the end-all. He wants to meet Ursula "not in the emotional, loving plane, but there beyond, where there is no speech and no terms of agreement." But Ursula wants "to be adored." She admits to Gudrun that he is "too much of a preacher. He is really a priest." Yet their married life is happy. This is not the case with Gerald and Gudrun. Into their life comes Loerke, an artist. Gudrun develops a love for Loerke. She drives Gerald to death in the mysteries of the frost. The relationship between Birkin and Ursula is successful because they realize "a balanced conjunction." But Gerald and Gudrun fail, because Gudrun tries to make him

A DOGGEREL

Pinnacles of fame, the founder, in a trice,
 Reached, for his work, it must be the price,
 Aware of the ephemeral, eth real name and fame,
 Prudently didn't fall a prey to the same.
 A cataclytic upheaval provided for his demise,
 Before that anyone could hardly premise,
 Buffeted and jolted by the undesirable fate,
 None did expect that so early a lot.

The welkin was rent by the unceasing cries,
 His heart and his mind were so nice.
 The final flicker of the dying flame,
 Built up an Alma Mater and a good name.
 His diligence and dominance deserve special mention,
 Of course, they are of immeasurable dimensions,
 Providence must have been so jealous of his glory.
 That He could not but take him to assuage His fury.

V. Narayanan, II B. B. A.

WHY SHABATHUR?

Shabathur means the village of curse or the accursed village. The writer first heard of this name in Shimoga in the year 1962. A certain engineer there related the great exodus of a community called Sanketina from Shabathur some 800 years ago. The engineer belonged to the Sanketi community. Very often he referred to 'Nangyaru's curse' or the curse of one Nacharamma. The members of Sanketin community are found to have settled in Kadur, Shimoga, Mysore State, and in certain villages of Tirunelveli.

Major A. W. C. Lindsay in his report in the Mysore General Census of 1871 writes of the Sanketi community as one migrated from down south and their custom has its origin in a fable and is supposed to be in accordance with the wish and warning of the prophetess Nacharamma. This community speaks a corrupt Tamil.

Nacharamma was a pious woman living with her husband and only son in the place now called Shabathur, the western part of Alwarkurichi. The family was very poor and so it was resolved to drink "Jyotirmati Taila" which would have the property to kill one, madden another and make the third wise, hoping the latter effect would be produced on the boy. But it so happened that the boy died, the man went mad and the woman became wise. Nacharamma appeared to be in full blaze. The learned scholars concluded that she was miraculously blessed with intellectual powers by the way she discussed the philosophical subjects. Some of the people grew jealous of her. They conspired together to humiliate the lady in public. She was presented a new sari or garment which had been smeared with Saffron and potstone powder. When she was doing the funeral rites of her son, her sari slipped down much to her humiliation. She uttered in burning words a terrible curse: "Thou shalt be short-lived and issueless and dissension will arise in your midst." The lady looked like a provoked deity. As the curse kept ringing their ears, a cloud of despondency hovered on the brows of all assembled. They realised that she was not the half-clad woman of their village. They prostrated themselves before her and her feet were bathed with tears. It was decided by one and all to leave the accursed spot which would soon be converted into an arid and dismal waste. It was the great lady who suggested the remedy for redemption of which worship of Saraswathi was significant. The story of Nacharamma again finds a place in Mr B. L Rice's observation under Sanketi in Vol. I of Mysore Gazetteer 1876.

Whether the story of Nacharamma and Shabathur have the relevance of history or not, it is true beyond doubt that Shabathur has been flourishing from the time the various institution of late Shri Anantharamakrishnan have sprung up. The village has become a great seat of Goddess Saraswathi (as ordained by the great lady). What one wonders today is how the illustrious business magnate chose this small hamlet for establishing his eternal institutions while he could have had them in the capital of Tamilnadu.

But It remains true that the village Alwarkurichi had a great history of her own with her 50 and odd temples. Great Kulasekhara Alwar, it appears had come upto this village. It Also appears that the village had its ruin when Malik Kafur invaded many parts of India. Let me bring in more historical facts about this village in my next article.

Jyotirmati Taila: In his great classic on Ayurveda, Susintha observes as unseemly and unthinkable are the virtus of this drug, which is above all rules of syllogism. It is recorded in history that such a specific was administered in 12th century. The full account of the creeper useful for the preparation of Jyotirmati Taila is contained in 'Ananda Kanda', a treatise that describes all about the creeper, its flowers and fruits.

Bibliography: Life of Nacharamma (History of Her Migration) By M. Kesariah, Mysore.

an instrument. This is the theme on which the novel comes to an end. Yeats rightly calls this novel "a beautiful, enigmatic book." And Lawrence liked it most of all his novels.

In addition to these major novels, Lawrence wrote many other brilliant novels like 'The White Peacock,' 'The Plumed Serpent,' 'The Trespasser,' 'The Lost Girl,' 'Kangaroo,' 'Aaron's Rod' and 'Lady Chatteley's Lover.' All these are a clear proof to the genius of the great novelist. His stories, poems, travel books and letters also bear testimony to his skill and greatness. But Lawrence is known and admired more as a novelist than as a poet and story-teller. Ernest A. Baker is right in calling him a "genius born, not made." Into the novels he puts his extraordinarily complex personality. In a voice of pride and confidence, he declares: "Being a novelist I consider myself superior to the saint, the scientist, the philosopher and the poet. The novel is the one bright book of life."

References :--

1. 'The English Novel' by Walter Allen.
2. 'The Life and Works of D. H. Lawrence' by Harry T. Moore.
3. 'Eight Modern Writers' by J. I. M. Stewart.
4. 'The History of the English Novel' (Vol. 10) by Ernest A. Baker.
5. 'D. H. Lawrence' by Kenneth Young.
6. 'Son of Woman: Being the Life Story of D. H. Lawrence' by J.M. Murry.
7. 'D. H. Lawrence' by R. Aldington.
8. 'Scrutiny volumes I, XVI, XVIII.

A TRIP TO CAPE.

(by Students of I B. B. A.)

Visits to places of paramount significance and of cultural and historical importance form an important echelon in the ladder of education. Our everlasting and longcherished desire for such a visit fructified when we went to the Cape Comarin. [on 28th December, 1970.] We really reached the zenith of happiness, when we fixed the date to be 28th December, 1970.

Our party comprised of 35 students, under the guidance of two staff. To supplement our merriment, we took along with us two transistors. Some of the third year students also came along with us.

As the dusk of 28th December 1970 set in, we commenced our merry trip to Cape via Tiruvandram. We caught the 7-30 P. M. train from Alwarkurichi to board the Tiruvandram Express. By 6-30 A. M., the next day, we found ourselves standing on the Tiruvandram Station. Then we proceeded to The University Student Centre, where our lodging had been arranged. After finishing our toilets, we started sight - seeing. First we visited the zoo and then the Ravi Varma Art Gallery.

The Zoo introduced us to umpteen number of animals of different species, colours and mode. Birds in their spectacular colours, welcomed us with their mellodious voice. At the sight of us, the monkeys posed themselves as jockers and started imitating our actions, which let loose laughter among us. The tigers and lions were biding their time to free themselves from the cages. The 'hippo,' in fact was the cock of the walk, with its huge body and ugly mouth. At the Ravi Varma Art Gallery, we found the facsimile copy of architectural skill of Kerala. Many carvings both in ivory and sandal - wood were on display, which made our hair stand on end. By the time we finished, it was lunch-time.

The next item of our itinerary was 'Kovalam' which is the beauty paradise of Kerala. We had a fine bath there and then proceeded to the Aerodrome. But unfortunately, we could not find any plane. We declared the day closed after going for a movie.

Next day morning by ten O' clock, we were on our way to Nagergoil, where we had our lunch, and reached Cape by 4 O' clock. A ferry boat took us to the Vivekananda Rock Memorial and we saw the place around. The importance of the place is the impression on a rock analogous to the foot of a person, supposed to be that of Vivekananda, which is enclosed in a glass case engulfed by flood - lights. Back on the shore, we exposed ourselves to the panoramic scene of the setting sun. This scenery has created in our inward eye an eternal impression, which none can remove. We also visited 'Gandhi Mandapam,' which was at our elbows. We returned to Nagergoil and boarded the bus at the earlier hours of the morning. And at last, we were back to Alwarkurichi, chewing the end of the pleasant journey.

Sri Paramakalyani College, Alwarkurichi.
NATIONAL SERVICE CORPS

Report for the academic year 1970 — '71.

INTRODUCTION:

National Service Corps was introduced in our college only during 1970-'71. Mr. M. Rajamani, M. Com., lecturer in the department of Business Administration was deputed to undergo the orientation for the conveners of National Service Corps conducted by the department of Social Work, P. S. G. Arts College, Coimbatore from 17-9-1970 to 1-10-1970. All the preliminaries to start the scheme were attended to only after his return from the orientation course.

ADVISORY COMMITTEE:

The Advisory Committee was constituted on 19-10-1970, with the Principal as the President, the N. S. C. organiser as the member secretary, Prof. Sm. Pechimuthu, Lt. V. Sankararaman, N. C. C. Officer and Thiru S. Thothathiri, lecturer in English as members from the staff and Mr. Janakisankara Purushothaman and Mr. M. Hariharan as student members. The committee met twice, once on 20-10-1970 when the committee suggested that Alwarkurichi village itself should be adopted for the year and the N. S. C. activities might be confined to campus work and road construction and that efforts should be taken up to start adult literacy programme and kitchen gardening. And on 31-3-1971 the committee evaluated the work done by N. S. C. students and suggested that the materials required for adult literacy programme and Science Club might be acquired as early as possible.

ENROLMENT:

It was already late before arrangements were made for enrolment of students for N. S. C. We had about 160 boys offering themselves to be enrolled. We arranged for a meeting of all the boys with all members of the Advisory Committee on 30-10-1970, when a detailed picture about N. S. C. was given to the boys by the Principal and the N. S. C. organiser. They were also asked to reconsider their interest. No body came up to withdraw his name. Hence we happened to device a scheme to exclude all II B. B. A. boys considering the fact that N. S. C. camps and other activities may disturb their business visits during holidays and also all the boys of II B. Sc. class who had failed in one or two papers in their previous University examination and the scheme helped us to bring down the number of boys to 100.

INAUGURAL FUNCTION:

Though we had planned to have a big inaugural function, we had to be satisfied with a very modest one on 4-11-70 with just toffee and sweets distributed to the students. But we started our work with all enthusiasm. All the students formally dedicated themselves to the objectives of N. S. C. scheme of activities and made a beginning in clearing the hostel campus particularly removing the thorny bushes and unwanted plants.

SCHEME OF ACTIVITIES:

We had arranged for meetings of N. S. C. for work twice a week on the days when there were N. C. C. parades in order to facilitate the arrangement of combined trip in college bus for day scholars. We had special meetings also to attend on works connected with the functions of the college.

DIARY OF OUR N. S. C. ACTIVITIES FOR THE YEAR 1970 - '71.

1. Campus Cleaning took about a week's time to be completed from 4-11-1970.

2. On 10-11-1970 road construction work was taken up to link the two main gates in the western side of the hostel main building, facilitating access to the hostel both from northern and southern sides and the road was considered to be essential.

3. Implements were not enough for all the 100 boys in work and fifty of them allowed to have group discussion on the necessity of Social Service to be rendered by the University Students.

4. At the self-development programme, students were given opportunities to have quiz programmes conducted exclusively by the NSC students when they were off the work for want of tools and implements.

5. The general closure of all colleges from October to January 71 caused a suspension of NSC activities also.

6. After the re-opening of the college in January 71 we resumed our work. We took up with the redoubled enthusiasm the construction of a road in our village which linked two main roads near a civic workers' colony. The road was full of small rocks and not suitable for traffic. The work was inaugurated by Mr. Ponniah Pillai, the local Panchayat Board President at a modest function on 10-2-71 and our principal presided over the function. The completion of the work took about 15 meetings of NSC running over a period of a month and half. There were many hazards and disturbances the students had to face. The help and materials which were assured of earlier by the public and Panchayat Board authorities were not coming in time. There was no water to carry on the road work. There was no roller when there was water. Students had to pray for rain to get water. At last only with rain water, the work could be completed. Our students did not mind the heavy rain nor the inconvenience and hardships they had to face. They broke the stones into pieces and removed rocks with heavy physical exertion, but with cheer and easiness. They were all happy and greatly satisfied when they looked at the fruit of their sweating for about a month and a half. The completed road was inaugurated on 17-3-71 at a function presided over by the Secretary and Correspondent of our college. Mr. Sankaranarayanan. Prof. K. H. Narayanan, principal of our college declared the road open. Speeches commending the work were made by Mr. Ponniah Pillai, Panchayat President and other dignitaries, and the people on the pavements too thanked our boys with words of praise and gratitude. Virtually this function marked the end of our NSC activities for the year, because the college was closed for the study holidays before the University examinations.

7. We celebrated our NSC Day on 25-3-71, when we had Prof. T. Siva-sankaran. M. A., Principal, Saraswathi Narayana College, Madurai to preside over the function and bless the boys, Prof. A. Srinivasan, M. A., B. T., spoke on 'Is it necessary for our young men to do social service?' and Prof. P. T. Oommen, M. com, M. B. A. threw light on 'Significance of NSC in the context of our national needs.

CAMPS:

Our boys participated in both the NSC camps at Hospet and at Palayamkottai. We sent one student Mr. Janakisankara Purushothaman to attend the NSC Youth Camp at Hospet, Mysore and four students and the NSC organiser to attend the All India Inter-University NSC camp at Palayamkottai.

Due to general dislocation of college work everywhere for over a month we could not do all that we intended to do.

We hope to have a fuller programme in the coming year.

M. Rajamani,
N. S. C. Organiser

Perumalpuram is a new colony spring up in Palayamkottai. A family who has just moved into the colony was anxious to make a good impression. But the neighbour were cold and made no overtures of welcome. The mother of the brood was overjoyed when finally her youngest son ran in happily to announce, "Mummy, the lady in the next house asked my name today! " "Oh, how nice!" exclaimed the mother enthusiastically. "And then what did she do?" "Then she gave it to the policeman," the boy said.

In a certain night club, Madras, chones girls demanding higher pay from the owner got nowhere until they threatened to appear on stage fully clothed. Within a few hours, their salary was raised.

'A middle-income-group' family were worried about their tight budget on the arrival of their second child. Once they went for shopping. On their return from the market, the wife found that their new born baby would not eat a certain baby-food. She asked her shy husband if he would return the tins to the shop. He took them along though grumbled at first. After some time he returned beaming. He explained with great satisfaction that he had cleverly sneaked the baby food back on to the shelf when the shop-keeper was looking somewhere.

A noted psychiatrist was a guest at a dinner party. His hostess broached the subject in which he was more at ease. Would you mind telling how you detect a mental deficiency in somebody who appears completely normal.

"Nothing is easier. You ask him simple a question which everyone should answer with no trouble. If he hesitates, that puts you on the track."

"What sort of Question?"

Well, you might ask him, 'Captain Cook made three trips round the world and died during one of them. Which one?'

The hostess thought for a moment, then said with a nervous laugh, "Will you not put me another question? I must confess I don't know much about history."

Today, if one man can do a job in one hour, two men can do it in two hours.

National Service Corps

North in the South
at Palayamkottai.

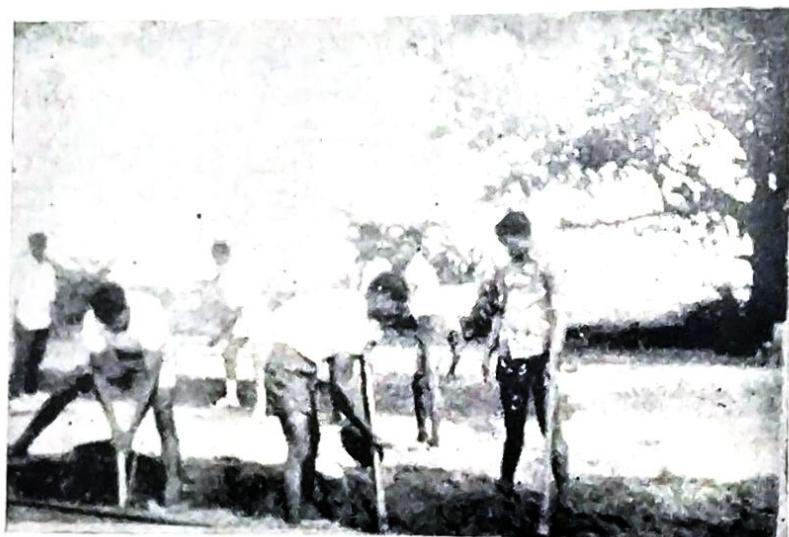

South in the North at Hampi

National Service Corps at work

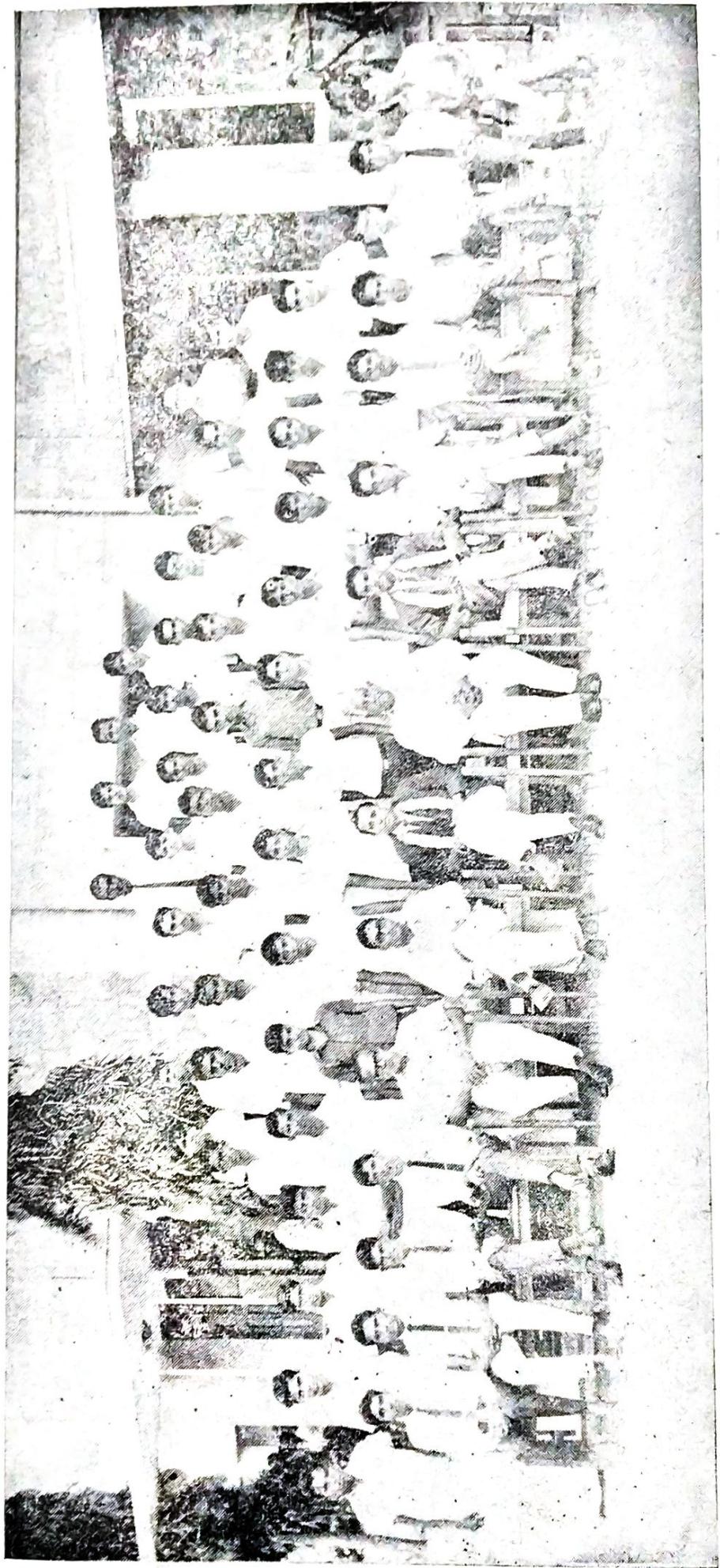
"Road - laying"

Road open for Heavy traffic too

Service before Self -

Members of the National Service Corps - 1970 - 71.

Inmates of our Hostel - Under-graduates.

SRI PARAMAKALYANI COLLEGE HOSTEL, ALWARKURICHI

Hostel Day 20-3-1971 (1970-71)

Report for 1970 - '71

Mr. President, Ladies and Gentlemen,

This is a brief report of the activities of this hostel during the current year.

We started our activities in the hostel with a strength of 300 students. As some dropped out, the present strength stands at 291.

Sri M. Palanisamy who had been the Deputy Warden of this hostel for the past so many years, is on leave this year as far as the hostel is concerned. We would like to express our thanks to him; he was the pioneer who made the hostel atmosphere very attractive to the inmates. Sri. S. Chelladurai, who has also been a Deputy Warden for some years past has left us this year and our thanks are due to him.

To help the Principal who is also the Warden of the hostel the following members of the college staff form the team of deputy wardens who are doing wonderful work to keep up the reputation of the hostel:

1. Sri V. Sankararaman
2. ,, V. Madhu
3. ,, G. Srinivasan
4. ,, K. Ramanathan
5. ,, H. Balasubramanian.

I am proud to say that we were able to do some useful work due to the co-operation of the inmates of the hostel.

We have allotted a total of 6 hours per day for study and the students are utilising the study hours for preparing their lessons. We are also proud to place on record our achievement in the last year's university examination. Out of 280 residents of the hostel, 217 passed in the examination and it works out to 78%.

On the side of extra-curricular activities also our inmates show keen interest. We conducted competitions in oratory, essay-writing, music, games and eating too! There was very good response from the inmates.

We thank the Principal and Warden for the encouragement and guidance given to us in running the hostel so successfully. We thank our Secretary for his kind patronage. We thank the Management for their unstinted support and also for their munificence in deciding to construct one more storey to the existing building.

Our thanks go in abundance to the President of the day, Sri P. V. Subramanian, Agent, State Bank of India, Ambasamudram, for presiding over the function.

We thank one and all who have kindly responded to our invitation and have graced the occasion.

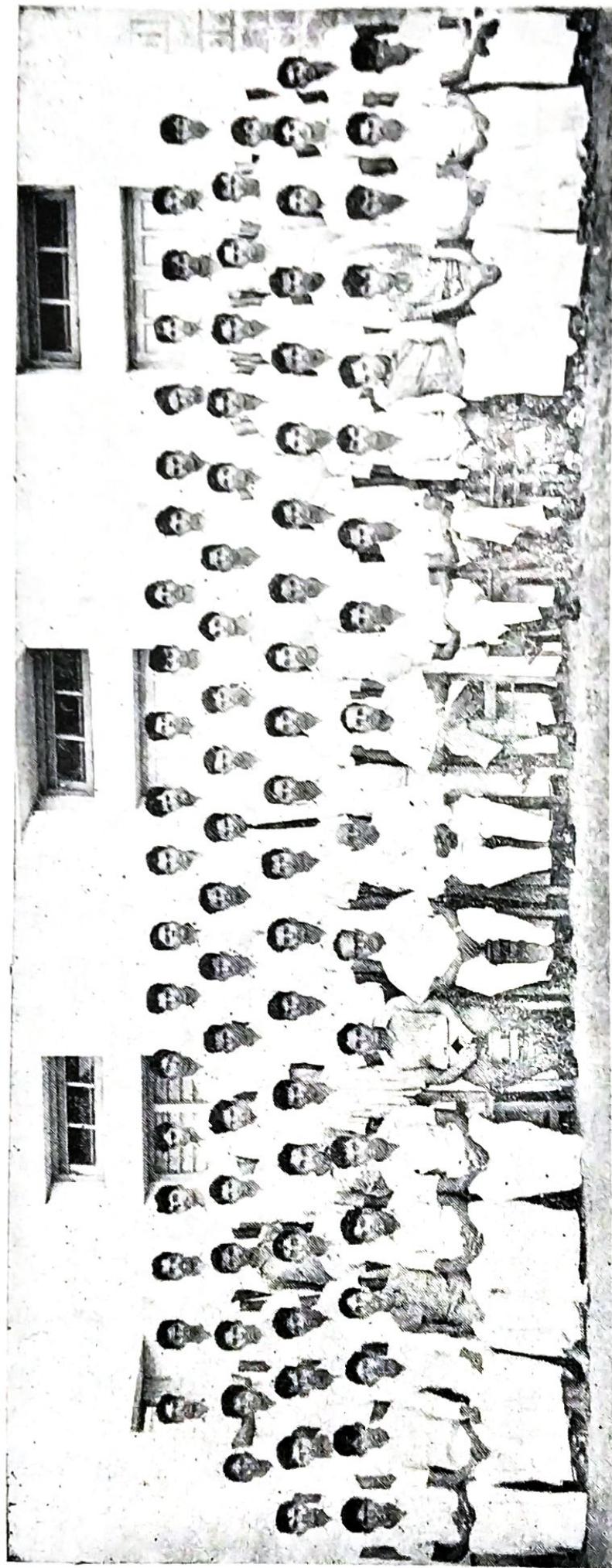
I thank my colleagues, the resident deputy wardens, for their whole hearted co-operation.

We pray to Lord Sivasailapathi and Goddess Sri Paramakalyani to shower their blessings on us for our continued success in all the years to come.

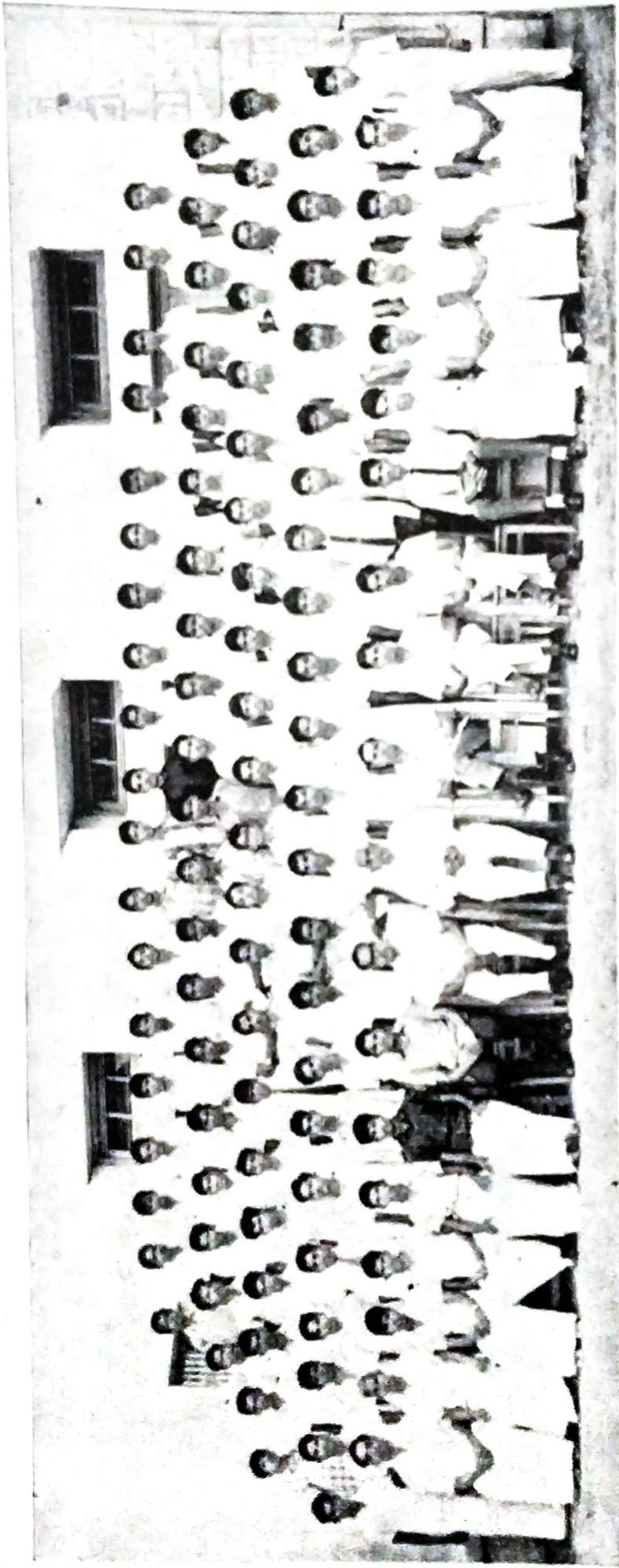
V. Sankararaman

Deputy Warden.

HOSTEL – Pre-University Students.

HOSTEL – Pre-University Students (contd.)

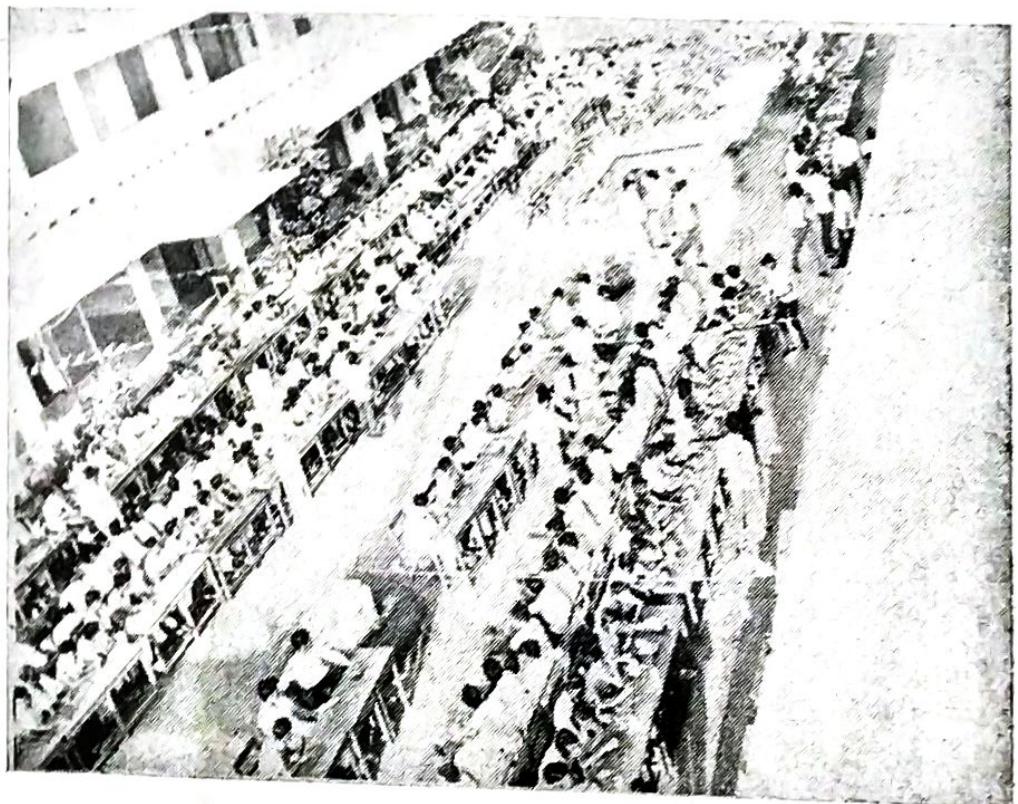

*Music makes me
and you sick!*

Mrs. Satyamurthi
inaugurates the
Cultural Club
activities.

Hostel Day

Hostel Day

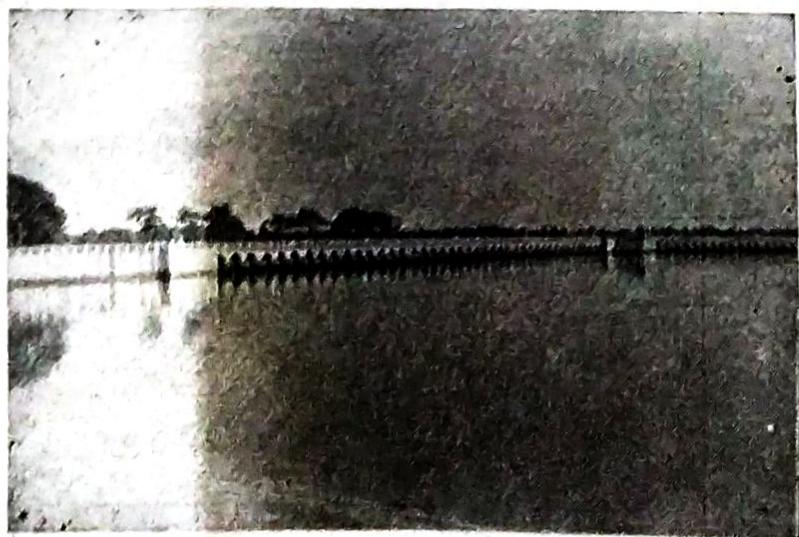
Snaps of the Photographic Club

Hissing Cobra

Temple between pillars

Dam site

Photographic Club

REPORT - 1970-71.

Apart from the academic education, a student must throw his attention in extra-curricular activities also. To make a student spend his leisure time more usefully, it was proposed to teach, rather create an interest in photography. With this idea the club was formed. Sri M. Thiravium, M. A., M. Phil. and Sri P. Ramanathan, M. Sc., were appointed as Staff-advisers. The membership was open to all the students. But due to practical difficulties, the membership was restricted only to twentyeight students.

The club was inaugurated by our beloved Principal Sri K. H. Narayanan. Sri. S. Gopal, I B. B. A. was elected as the secretary and Sri L. Thiagarajan, III B. Sc., as the joint secretary of the club. With the limited resources available in the first year, the club was able to provide facilities for the members to acquire proper understanding of the subject. Practical training was also given in taking good photographs and making prints.

The aim of the club is not to produce a professional photographer; but to give a scientific back-ground to an amateur photographer who can improve his skill thereby. It can be said proudly that the club achieved its aim in the first year itself.

44

SRI PARAMAKALYANI COLLEGE — ALWARKURICHI
PLANNING FORUM

ANNUAL REPORT FOR THE YEAR 1970-'71.

The Planning Forum started functioning for the academic year 1970 — '71 with the following office - bearers:

Patron : Prof. K. H. Narayanan, M. A., (Principal)
President : Sri. S. Chelladurai, M. A.
Student Chairman : Mr. C. Sakthivel, II B. B. A.
Student Secretary : Mr. S. Kannan, III B. SC.

The Forum was inaugurated on 12th November, 1970 by Prof. S. Sonachalam (ex - Dean, Annamalai University, ex - Member, Railway Rates Tribunal). Inaugurating the Forum, he emphasised the necessity for the active functioning of such an organization. Further, opposing the pessimistic view, he unveiled the true image of Indian development.

Due to general dislocation of college work everywhere for over a month we were not able to translate into action all our proposed plans. However, we are proud to say that we have conducted one Socio - Economic Survey, visited one Plan Project and established one well-equipped 'Plan Information Centre.'

DETAILS OF ACTIVITIES :

(i) *Socio - Economic Survey* : Under the auspices of the Planning Forum, a team of 40 students conducted a Socio - Economic Survey in a nearby village CHETTIKULAM belonging to Alwarkurichi Panchayat. This village represents a true picture of the Indian rural life. There are about 192 families with the total population of 960, males 495 and females 465. The majority of the inhabitants are farmers and farm labourers. Women are employed in the Bidi - making industry and they form 38.6% of the earning members of this village. On an average, 2.3 persons per family are employed.

The per capita annual income of the village is Rs. 223 — 68 which is less than half of the India's per capita income. The average expenditure per family per mensem is about Rs 159. It is evident that family expenditure exceeds income. Of the items of expenditure food, clothing and entertainment form a major portion. The indebtedness of the villagers is very high. Usually, they borrow money for agricultural purposes from village money lenders for short - terms at high interest.

The rate of illiteracy is very high. Out of 216 school-going children, only 140 are enrolled in the school registers, and only about 90 to 100 pupils are regular in attendance.

The medical facility is also poor in this village. On the whole, the village is not a self-sufficient one and is very far from Gandhiji's ideal.

(ii) *Plan Project Visit* : We paid a visit to "The Kadana River Project" about 5 miles from the college on the 26th March, 71. The group has had the honour of having in its midst the Secretary of our College Governing Body Sri. N. Sankaranarayana Iyer. The dam is being constructed at the juncture of the two rivers - the Kadana and Kallar.

The main purpose of this dam is to regulate the water supply so as to make it available throughout the year. This dam will provide regulated irrigation facilities to an area of about 3,383.37 hectares. The dam is economical in the sense that it has mountains on three sides as its walls. The length of the dam is 1,179.5 metres ie. 3,317 ft. We learnt that the rate of construction is being speeded up to complete the project within a year. We also visited the Soil Testing laboratory.

(iii) With the help of the generous grant provided by the Government we were able to establish a good plan-information centre. Some volumes of books on Economics and Planning are provided in addition to the journal 'Yojana'.

The wall newspaper "Hamara Desh" sent regularly by the department of Advertising and Publicity of the Government of India are regularly displayed.

The response of the students is very encouraging and we hope to greatly increase our activities in the coming year.

C. SAKTHIVEL,
Student Chairman.

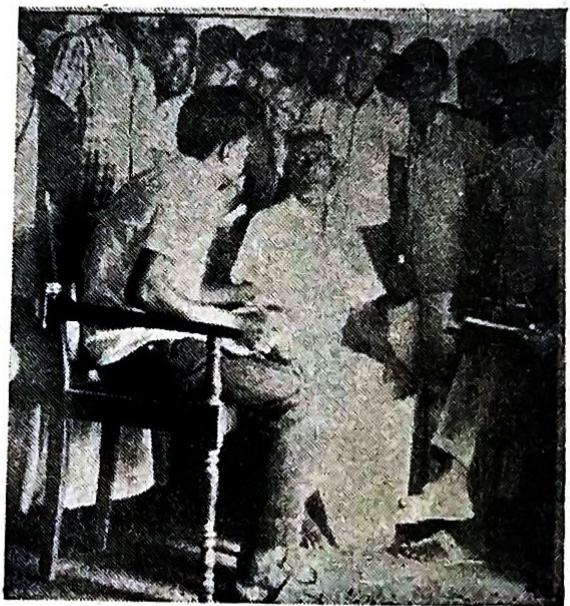
Socio-Economic

Survey at Chettikulam Village by the Planning Forum.

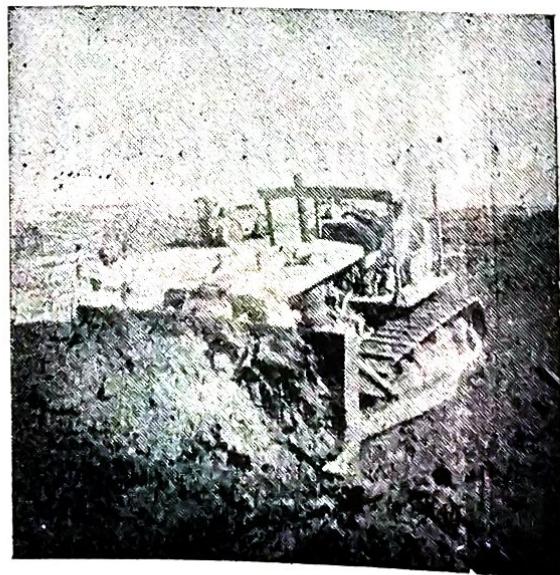
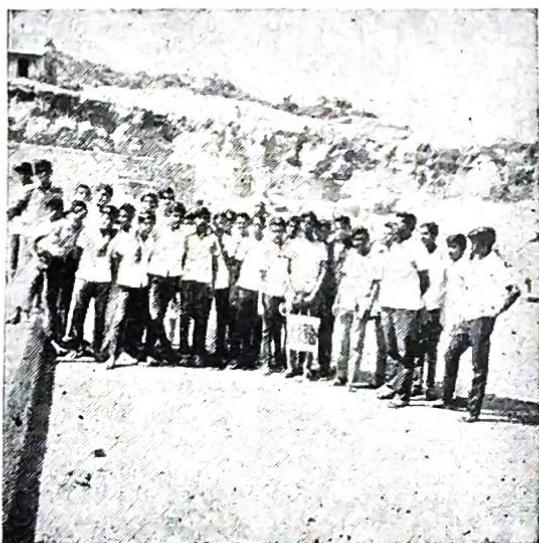

They also earn

Collecting data from the family head.

Visit to Gatana Project

SRI PARAMAKALYANI COLLEGE, ALWARKURICHI.

Report of the Socio - Economic Survey Conducted by the College Planning Forum in February 1971.

Participants:

Staff Guides: 1. Mr. S. Chelladurai, M. A., (President, Planning Forum)
2. Mr. M. Thiraviam, M. A., M. Phil., Dip-in-Statistics.

1 C Sakthivel	21 S. Mohamed Mohideen
2 D. Bhuthalingam	22 M. Murugan
3 V. Radhakrishnan	23 M. Murugesan
4 M. Abdul Kareem	24 L. Muthukrishnan
5 N. Ananthakrishnan	25 S. Navaneethakrishnan
6 S Appadurai	26 V. Radhakrishnan
7 T. Arumugachamy	27 V. R. Rajendran
8 V Asokan	28 M. Sankaran
9 N. Balasubramanian	29 D. Sankarasubramanian
10 R Chandrasekaran	30 S. T. Sankarasubramanian
11 Devadoss John Karunakaran	31 K Sankar
12 L. Ganesan	32 P. Subbiah
13 S. V. Ganesa Nandagopal	33 N. Subramanian
14 J. Gladston Jonathan	34 V. Subramony Iyer
15 S. Gopal	35 J. Sudakar
16 V. Hariharasubramanian	36 N. Venkataraman
17 D. Israel Gnanaoli	37 T. S. Venkateswaran
18 K. Krishnamoorthy	38 S. Vijayakumar
19 R. Mahadevan	39 P. M. Vijayakumar Samuel
20 N. S. M. Mohamed Barook	40 G. Viswanathan

A batch of 40 members of the Planning Forum of Sri Paramakalyani College, Alwarkurichi, headed by the President of the Forum Mr. S. Chelladurai, Lecturer in Business Administration and Mr. M. Thiraviam, Lecturer in Mathematics conducted a Socio-Economic Survey in a nearby village Chettikulam belonging to Alwarkurichi Panchayat. Chettikulam has all the representative characteristics of a typical Indian village, and, therefore, the results of this survey will be of great help to enlighten the public in many aspects of India's rural life.

The object of the survey, as the title indicates, is to study the Social and Economic Status of the villagers. More than 80% of Indians are living in villages, which number about 5,68,000, and agriculture is their main occupation. And the village Chettikulam is not an exception to this. Since the majority of the villagers are engaged in agricultural activities, the main emphasis has been given to the problems of the farm. Further, to understand the economic backwardness of the villagers and with a view to assess the various factors contributing to this backwardness, the indebtedness of the people has also been examined.

The village Chettikulam is a hamlet situated on the bank of the river Kadana and is about 3 Kilometres west of Alwarkurichi. A link road, about 3 furlongs long, connects this village with the main road to Kadana Dam from Alwarkurichi. In spite of the fact that this road is not in good condition, the participants of the survey, who travelled in the College Bus, had not much difficulty in reaching the place in time.

Prior to the exact date on which the survey was to be taken, the schedule was prepared by the students themselves, with the guidance of Mr. M. Thiraviam, Lecturer in maths. The salient feature of the schedule is that it is short, yet it throws light on every nook and corner of a common man's life and hence we are in a position to have a good insight into the daily life in this rural area.

On 16 February 1971, a team of 40 students with two members of the staff set out to the village and reached there by 2 P. M. The general response of the villagers to our endeavour was very encouraging, even though some of them had misapprehensions regarding the real intentions of the survey. Some even misinterpreted our endeavour as a part of the election campaign and went to the extent of remarking: "Now a days, you students are only trouble-makers. And teachers only induce them to create troubles!" But the persuasive manner of the students prevailed upon them ultimately and they were prepared to extend a warm welcome to all of us. This sudden change in tone was quite characteristic of the simplicity of a rural mind.

The village consists of about 200 houses with a population of 960 — 495 men and 465 women. The average size of a family is 5 members. 50% of the population belongs to the scheduled caste and the other 50% backward class. Although situated on a river bank, there is only one tank, Achenkulam, owned by a family, for the cultivation of the lands of the whole village. The tank is fed by a canal from Ramanathi. As in the case of many other villages, the scarcity of water is a problem here too. Drinking water is supplied to the whole village from a well through an overhead tank. But the supply is insufficient. We saw several rows of water-pots near the water-tap at about 5 O'Clock in the evening. On enquiry, we came to know that water supply is made only at fixed times.

There is a small reading room belonging to 'Senthamizh Vasagasalai.' Attached to this library, there is a Panchayat Radio room. The remarkable feature of this reading room is that there is a small box outside the room and it is kept open at all times. News papers are always available in this box and the villagers make proper use of them. More than 200 books are ready for distribution in this library, but in the absence of a proper arrangement for distribution, these books are kept idle.

Educational facilities in this village are very much limited. There is a forty-year old school named Non-Mission Elementary School. This school, established in 1931 is located in a Church. It is a matter of pity that the dawn of independence has not resulted in the establishment of any more educational centre in this village. What is more, the conditions under which this Elementary School is run, are quite unsatisfactory. We noted with regret that there is no proper accommodation facility for the school. So there is an urgent need for a building without which the efficient running of the school will be impossible. There are 110 boys and 106 girls of school-going age in the whole village. Of these, the names of only 85 boys and 64 girls are found in the School Attendance. Further only 95 to 100 pupils are regularly attending the school, ie only 46.3% of the boys of school-going age. Explaining the reasons for the low percentage of attendance, the Headmaster Mr. M. Arulappan said, "The villagers are really interested in educating their children, but owing to their financial backwardness, they are not able to do so." The practice of providing Midday - Meal to the pupils is maintained very regularly in spite of many difficulties involved therein. The contribution from the public, which is necessary for maintaining this practice, is practically nil, and, therefore, the Headmaster has to go through fire and water to keep it regular. And it is a matter of relief that, unlike in some other schools, the Kadayam Panchayat Union is very regular in paying the teachers' salaries. The size of the school is evident from the fact that the strength of the staff is only four. This village, in short, is a speaking picture of the intensity of the problem of illiteracy that our country has to solve.

Income Distribution:—

The average income per family is Rs. 1118 - 38 per annum ie. the per capita income of the village amounts to Rs. 223 - 24. It is worth noting that the per capita income of our country has been calculated to be about Rs 600. This points to the fact that the fruits of our planned development have not percolated to this village. We have to keep in mind that, for the development of any economy, the distribution of wealth is as important as its production.

Income Group in Rs.	No: of Families.
0 — 400	25
401 — 800	51
801 — 1200	49
1201 — 1600	28
1601 — 3000	35
3001 — 9000	9

Family Budget:— The average expenditure on various items per family per mensem is given below:

Category	Expenditure incurred in Rs.	Percentage
Food	103 . 10	65 . 3
Clothing	18 . 00	11 . 0
Fuel and light	6 . 60	4 . 2
House - rent	0 . 50	0 . 3
Medicine	3 . 10	1 . 9
Entertainment	7 . 80	4 . 9
Education	7 . 20	3 . 3
Tobacco, pan, cigarette	5 . 20	4 . 4
Miscellaneous	7 . 50	4 . 7

We find from the above data that the major expenditure is (65 . 3% + 11%) on food and clothing. Expenditure on entertainment comes third in their budget. Practically speaking the only source of entertainment is the film. One of the girls put it humorously, "We will be going for film 35 days in a month!"

The lack of medical facilities is keenly felt in the village. In the absence of any medical centre, the villagers are still in the middle ages fostering the old superstitious notions regarding diseases and their cure. It is a matter of great pity that all the progress that medical science has achieved in this modern age still remains foreign to the poor people of this village. There is a hospital at Alwarkurichi run by the Sri Paramakalyani Education Society and this hospital alone is a source of relief to the villagers. They paid warm tributes to the Paramakalyani Education Society for running a hospital, but they had many suggestions to offer regarding the working of the Hospital, to make it more useful to them. Even for many not-so-serious cases, the patients have to go to Ambasamudram (16 K M) or Palayamkottai (50 K. M.) for treatment and unfortunately this is beyond their financial capability.

Employment Status :—

Regarding the employment status, the village-folk can be divided into the following categories

Dependents on Land	...	—	30%
Coolies	—	—	17.3%
Beedi-makers	—	—	25%
Self-employed	—	—	7.7%
Employees	—	—	7.1%
Unemployed	—	—	12.9%

Here we come across a strange contradiction. Though the rate of interest of the government loan is only 3%, to 12%, and the village money-lenders charge even 60% at times the villagers prefer loans from the money-lenders to the government loans. There are many reasons which account for this anomaly. The unusual delay in getting the loan, the various intricacies involved in approaching the government for the loan, the strict and stringent regulations regarding repayment etc etc may be pointed out as some of the reasons. One old woman was particularly bitter in relating her experience with officialdom.

Cottage Industry:—

Beedi-making is the only cottage industry in the village. Two brands of beedi are produced here viz T. P. SOKKALAL and Mangalore GANESH beedi. The Sokkalal branch, established in 1958, provides employment opportunity for nearly 150 women and 9 men including the Agent and his assistant. The Agent and his assistant are eligible for 36 days leave excluding week-end and govt. holidays. But there is no job security and promotion is mainly on the basis of recommendations.

The raw materials are brought from the Head Office in a van and the finished products are sent to the Head Office weekly once or twice. The total output per day is nearly 4000 bundles, each bundle containing 24 beedies.

The 150 women workers are paid monthly at the rate of Rs. 2.20 per thousand beedies. The assistant Mr. K. Rajalingam said, "The workers have to train themselves. Due to lack of efficiency wastage is greater in this branch compared to other branches. Efficient workers are able to produce more than the target allotted to them and the surplus is sold in the blackmarket in this village itself. But, of course, such cases are rare."

The Branch Office of Mangalore Ganesh Beedi is at Kadayam. This office has two Agents, Sri. Thiraviam and Sri. Chelliah Nadar, both are belonging to Chettikulam. They are employed on commission basis, the commission is Rs. 5 per day. About 95 women are employed here. The total output per day is 50,000 beedies. The wage rate is Rs. 2-60 per thousand beedies, a little more than that in Sokkalal company. This is because of the special nature of the beedies. More over the workers are paid weekly.

It is important to note that nearly one fourth of the total population is engaged in this cottage industry. All of them are licensed employees. But in actual practice they are assisted by the other members of the family also. If we take into account the members not enrolled, we will not fail to understand the significance of this cottage industry in their day-to-day life. Another important point noted was that the villagers were not on the whole dissatisfied with the treatment by the management in matters of remuneration etc.

Indira Madhar Sangham:—

There is one Madhar Sangham called Indira Madhar Sangham started in 1963 with 15 members. Its present strength is 19 only. Mrs. M. R. Rose, teacher, has been appointed as the convenor of the Sangham and she is eligible for the Contingency Allowance of Rs. 5 per mensem. The main aims of the Sangham are

- i) to popularise the habit of small savings among the public.
- ii) to make them self-reliant and self-sufficient through various methods including the making of kitchen gardens etc; and
- iii) to make them understand and realize the importance of family planning.

Of the dependents on land, barely 4% hold sizable lands; the others are either small land-owners or cultivators of lands on lease. In the category of coolies also, the agricultural labourers form a major portion. Self-employed people are mostly those who own small shops. Again, it is found that nearly 90 persons are employed in the Kadana Dam Project which is under construction. But it is to be noted that the construction of the Dam will be over within a year and these persons will swell the ranks of unemployed.

The burning problem of unemployment has shaped into a monstrous threat to this village also. The unemployment percentage of this village is high at 49 and out of this, nearly two-third are the educated unemployed. The situation is so explosive that a consolidated attempt is essential on the part of the government and the public to meet it. Since awareness is the first step to solution, a thorough study of the situation is a "must" in our attempt to face it.

Thus we find that the chief occupation of the people is agriculture. The general standard of the peasant's life here is not at all satisfactory. The holdings are very small and fragmented. There are a few families which possess dry lands ranging from 1 to 5 acres but the return from those lands is very scanty. It is to be mentioned here that the prosperity of the village depends entirely upon a radical improvement in the methods of cultivation. It is quite unfortunate that the illiterate masses of this village are not properly educated on the modern scientific methods of cultivation. The unconscious adherence to the conservative methods of cultivation accounts for the low level of production and ultimately for the total backwardness of the village.

Rural Indebtedness:—

The All India Rural Credit Survey Report of 1951-52 states, "Indian farmers are born in debt, live in debt and die in debt." This is true to the full extent in the case of the farmers of this village also. Some of the observations regarding their indebtedness are quite interesting. Nearly 45% of the families have obtained loans, with an average amount of Rs. 518 per family. They are getting loans from various sources. Out of the 45% of the families, about 13% of them have got government loans mainly through Agricultural Co-operative Credit Society. This loan has been used for purchasing seeds and fertilizers; the amount varies from Rs. 100 to Rs. 500. Long term loans for digging wells, mango plantation and purchase of bullocks have been received from the government and utilized properly. The interest rate varies from 3% to 12%.

Only 4 families have obtained loans from banks mortgaging their ornaments, the amount ranging from Rs. 200 to Rs. 500. The rate of interest is 12%. This amount has been used just to meet the deficit in the family budget. This diversion of the loan amount is perhaps due to the lack of proper appreciation of the role of credit by the peasants. Here let us say a word about the meagre role played by the banks in the amelioration of the poor in the rural areas. India is a country of peasants and, naturally therefore, the 'modus operandi' of the banking system should be oriented in such a way that the peasants are able to reap the fruits. But unfortunately, the situation in our country is quite distressing. And the village Chettikulam, is a perfect testimony to this unhappy situation. Even after the Nationalisation of Banks (19th July 1969) this situation has not taken a change for the better. The peasants stand where they stood.

Nearly 16% of the families have borrowed fairly good amounts from their relatives and money-lenders. The rate of interest varies from 12% to 60%. They are mostly short-term loans and the repayment of the loan is usually made in kind immediately after the harvest.

Lessons in stitching and tailoring are given to women under the auspices of the Sangham. Out of the 19 members, 5 of them are skilled in tailoring. In propagating the importance of family planning the Sangham has not made any substantial achievement. But it has made a good beginning in so far as it has successfully persuaded three women to use loops and one woman to undergo sterilization.

The Grama Sevika calls on the villagers once in a month. In addition to her, a Tailoring Teacher also pays weekly visits to the village. Commenting on the activities of Indira Madhar Sangham, the Grama Sevika said, "As far as the membership of the Sangham is concerned it is very difficult to increase it because most of the women are engaged in beedi-making, and after a day's toil, they are not in a mood to participate in any social activity. Further, there is a lot of difficulty in making the illiterate understand things easily. However, Indira Madhar Sangham is functioning better than its counterparts in many other villages."

Conclusion :—

Chettikulam offers a good field for a dedicated Social worker. The National Service Corps of the college may also adopt this village.

The member of the Survey party are very thankful to the people of Chettikulam for their co-operation.
